

Jurnalul Oficial al Uniunii Europene

L 154

Ediția în limba română

Legislație

Anul 60

16 iunie 2017

Cuprins

I *Acte legislative*

REGULAMENTE

- ★ **Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2017 privind marca Uniunii Europene** ⁽¹⁾ 1

⁽¹⁾ Text cu relevanță pentru SEE.

RO

Actele ale căror titluri sunt tipărite cu caractere drepte sunt acte de gestionare curentă adoptate în cadrul politicii agricole și care au, în general, o perioadă de valabilitate limitată.

Titlurile celorlalte acte sunt tipărite cu caractere aldine și sunt precedate de un asterisc.

I

(Acte legislative)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL (UE) 2017/1001 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 14 iunie 2017

privind marca Uniunii Europene

(text codificat)

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 118 primul paragraf,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ parlamentelor naționale,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽¹⁾,

întrucât:

- (1) Regulamentul (CE) nr. 207/2009 ⁽²⁾ a fost modificat de mai multe ori și în mod substanțial ⁽³⁾. Este necesar, din motive de claritate și de raționalizare, să se codifice respectivul regulament.
- (2) Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului ⁽⁴⁾, codificat în 2009 ca Regulamentul (CE) nr. 207/2009, a instituit un sistem de protecție a mărcilor specific Uniunii, care prevedea protecția mărcilor la nivelul Uniunii, în paralel cu protecția mărcilor disponibilă la nivelul statelor membre în conformitate cu sistemele mărcilor naționale armonizate de Directiva 89/104/CEE a Consiliului ⁽⁵⁾, care a fost codificată ca Directiva 2008/95/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁶⁾.
- (3) Este oportun să se promoveze o dezvoltare armonioasă a activităților economice în întreaga Uniune și o extindere continuă și echilibrată prin realizarea și buna funcționare a unei piețe interne care să ofere condiții analoge celor existente pe o piață națională. Realizarea unei astfel de piețe și întărirea unității sale implică nu numai eliminarea obstacolelor din calea liberei circulații a mărfurilor și liberei prestări a serviciilor, precum și stabilirea unui sistem care să asigure respectarea concurenței, ci și stabilirea condițiilor juridice care să permită

⁽¹⁾ Poziția Parlamentului European din 27 aprilie 2017 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 22 mai 2017.

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca Uniunii Europene (JO L 78, 24.3.2009, p. 1).

⁽³⁾ A se vedea anexa II.

⁽⁴⁾ Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO L 11, 14.1.1994, p. 1).

⁽⁵⁾ Prima Directivă 89/104/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (JO L 40, 11.2.1989, p. 1).

⁽⁶⁾ Directiva 2008/95/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2008 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (JO L 299, 8.11.2008, p. 25).

întreprinderilor să își adapteze încă de la început activitățile de producție și distribuție a bunurilor sau de prestare a serviciilor la dimensiunea Uniunii. Printre instrumentele juridice de care ar trebui să dispună întreprinderile în acest scop, sunt adecvate în special mărcile care le permit să își identifice produsele sau serviciile, în egală măsură, în întreaga Uniune, indiferent de frontieră.

- (4) Pentru a urmări obiectivele Uniunii menționate anterior, este necesar să se prevadă un regim al mărcilor al Uniunii care conferă întreprinderilor dreptul de a dobândi, conform unei proceduri unice, mărci UE care să se bucure de o protecție uniformă și să producă efecte pe întreg teritoriul Uniunii. Principiul caracterului unitar al mărcii UE, astfel exprimat, ar trebui să se aplice cu excepția cazului în care se prevede altfel în prezentul regulament.
- (5) Apropierea legislațiilor statelor membre nu permite înlăturarea obstacolului teritorialității drepturilor pe care legislațiile statelor membre le conferă titularilor de mărci. Pentru a permite întreprinderilor să exercite fără nici o piedică o activitate economică în cadrul întregii piețe interne, ar trebui să fie posibilă înregistrarea mărcilor reglementate de un drept uniform al Uniunii, care să se aplice direct în toate statele membre.
- (6) Experiența dobândită de la instituirea sistemului mărcilor comunitare a arătat că întreprinderile din Uniune și din țările terțe au acceptat sistemul, acesta devenind o completare și o alternativă viabilă și de succes la protecția mărcilor asigurată la nivelul statelor membre.
- (7) Cu toate acestea, dreptul Uniunii privind mărcile nu se substituie legislațiilor statelor membre referitoare la mărci. Într-adevăr, nu apare ca fiind justificat să se impună întreprinderilor să solicite înregistrarea mărcilor lor ca mărci UE.
- (8) Mărcile naționale sunt în continuare necesare pentru întreprinderile care nu doresc ca protecția mărcilor lor să fie asigurată la nivelul Uniunii sau care nu sunt în măsură să obțină protecție la nivelul întregii Uniuni, în timp ce obținerea protecției naționale nu ridică nicio problemă. Fiecare persoană care dorește să obțină protecția unei mărci ar trebui să poată decide dacă optează pentru protejarea acesteia doar ca marcă națională în unul sau în mai multe state membre sau doar ca marcă UE sau pentru ambele tipuri de protecție.
- (9) Dreptul asupra mărcii UE nu ar trebui să fie dobândit numai prin înregistrare, iar aceasta ar trebui refuzată în special dacă marca este lipsită de caracter distinctiv, dacă este ilicită sau dacă se opun drepturi anterioare.
- (10) Ar trebui să se autorizeze ca un semn să fie reprezentat în orice formă corespunzătoare cu ajutorul tehnologiei general disponibile, deci nu neapărat prin mijloace grafice, atât timp cât reprezentarea este clară, precisă, autonomă, ușor accesibilă, inteligibilă, durabilă și obiectivă.
- (11) Protecția conferită de marca UE, al cărei scop este în special garantarea funcției mărcii de indicare a originii, ar trebui să fie absolută în caz de identitate între marcă și semn și între produse sau servicii. Protecția ar trebui să existe de asemenea în caz de similitudine între marcă și semn și între produse sau servicii. Este oportun să se interpreteze noțiunea de similitudine în relație cu riscul de confuzie. Riscul de confuzie, a cărui apreciere depinde de numeroși factori și în special de cunoașterea mărcii pe piață, de asocierea care poate fi făcută între aceasta și semnul folosit sau înregistrat, de gradul de asemănare între marcă și semn și între produsele sau serviciile desemnate, ar trebui să constituie condiția specifică a protecției.
- (12) Pentru a se asigura securitatea juridică și coerența deplină cu principiul priorității, potrivit căruia o marcă înregistrată anterior are prioritate față de mărcile înregistrate ulterior, este necesar să se prevadă că asigurarea respectării drepturilor conferite de o marcă UE nu ar trebui să aducă atingere drepturilor titularilor dobândite înainte de data de depunere sau de data de prioritate a mărcii UE. Această dispoziție este în conformitate cu articolul 16 alineatul (1) din Acordul privind aspectele legate de comerț ale drepturilor de proprietate intelectuală din 15 aprilie 1994.
- (13) Este posibilă apariția unor confuzii cu privire la sursa comercială din care provin produsele sau serviciile atunci când o societate utilizează același semn sau un semn similar ca denumire comercială, în așa fel încât se stabilește o legătură între societatea care poartă denumirea respectivă și produsele sau serviciile provenind de la această societate. Încălcarea drepturilor conferite de o marcă UE ar trebui, prin urmare, să cuprindă și utilizarea unui semn ca denumire comercială sau ca denumire similară, atât timp cât utilizarea are drept scop diferențierea produselor sau serviciilor.

- (14) Pentru a se asigura securitatea juridică și coerența deplină cu legislația specifică a Uniunii, este oportun să se prevadă ca titularul unei mărci UE să aibă dreptul de a interzice unui terț utilizarea unui semn într-o publicitate comparativă în cazul în care acest tip de publicitate comparativă contravine Directivei 2006/114/CE a Parlamentului European și a Consiliului (¹).
- (15) Cu scopul de a asigura protecția mărcilor și de a combate într-un mod eficace contrafacerea, în conformitate cu obligațiile internaționale ale Uniunii din cadrul Organizației Mondiale a Comerțului (OMC), în special cu articolul V din Acordul General pentru Tarife și Comerț (GATT) privind liberul tranzit și, în ceea ce privește medicamentele generice, „Declarația privind Acordul TRIPS și sănătatea publică” adoptată cu ocazia conferinței ministeriale a OMC de la Doha din 14 noiembrie 2001, titularul unei mărci UE ar trebui să fie îndreptățit să împiedice terții să introducă produse în Uniune în cursul schimburilor comerciale fără a le pune în liberă circulație în Uniune, atunci când aceste produse provin din țări terțe și poartă, fără a fi autorizate, o marcă identică cu sau în esență identică cu o marcă UE înregistrată pentru produsele respective.
- (16) În acest scop, ar trebui să se permită titularilor de mărci UE să împiedice, în toate situațiile vamale, intrarea și plasarea produselor contrafăcute, inclusiv în cadrul tranzitului, al transbordării, al antrepozitării, al zonelor libere, al depozitării temporare, al perfecționării active sau al admiterii temporare, inclusiv atunci când aceste produse nu sunt destinate a fi introduse pe piața Uniunii. La efectuarea controalelor vamale, autoritățile vamale ar trebui să utilizeze competențele și procedurile prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 608/2013 al Parlamentului European și al Consiliului (²) privind asigurarea respectării drepturilor de proprietate intelectuală de către autoritățile vamale, inclusiv la cererea titularilor drepturilor. În special, autoritățile vamale ar trebui să efectueze controalele relevante pe baza unor criterii de analiză a riscurilor.
- (17) Pentru a asigura echilibrul dintre necesitatea de a asigura respectarea efectivă a drepturilor conferite de mărci și necesitatea de a evita îngreunarea fluxului liber al comerțului cu produse legitime, dreptul titularului mărcii UE ar trebui să înceteze în cazul în care, în cursul procedurilor ulterioare inițiate în fața instanței competente în domeniul mărcilor Uniunii Europene (denumită în continuare „instanța competentă în domeniul mărcilor UE”), să se pronunțe pe fond dacă a fost încălcat un drept conferit de marca UE, declarantul sau deținătorul produselor poate dovedi că titularul mărcii UE nu are dreptul să interzică introducerea produselor pe piață în țara de destinație finală.
- (18) Articolul 28 din Regulamentul (UE) nr. 608/2013 precizează că titularul drepturilor este răspunzător pentru daune față de deținătorul mărfurilor, printre altele în cazul în care se dovedește ulterior că mărfurile în cauză nu au încălcat un drept de proprietate intelectuală.
- (19) Ar trebui să fie luate măsuri corespunzătoare în vederea asigurării unui tranzit neperturbat al medicamentelor generice. În ceea ce privește denumirile comune internaționale (DCI), ca denumiri generice recunoscute la nivel internațional pentru substanțele active din preparatele farmaceutice, este esențial să se țină seama în mod corespunzător de limitările existente în ceea ce privește efectul drepturilor conferite de o marcă UE. În consecință, titularul unei mărci UE nu ar trebui să aibă dreptul de a împiedica niciun terț să introducă produse în Uniune fără ca acestea să fie puse în liberă circulație în Uniune, pe baza asemănarilor dintre DCI pentru ingredientul activ din medicamente și respectiva marcă;
- (20) Pentru a permite titularilor de mărci UE să combată contrafacerea într-un mod eficace, aceștia ar trebui să aibă dreptul de a interzice aplicarea pe produse a unei mărci contrafăcute și acțiunile pregătitoare realizate anterior acestei aplicări.
- (21) Drepturile exclusive conferite de o marcă UE nu ar trebui să îndreptățească titularul să interzică utilizarea de către terți a unor semne sau indicații care sunt folosite în mod corect și, prin urmare, în conformitate cu practicile loiale din domeniul industrial și comercial. În scopul de a asigura condiții egale pentru denumirile comerciale și mărcile UE în caz de conflict, având în vedere faptul că denumirilor comerciale li se acordă cu regularitate protecție nelimitată față de mărcile înregistrate ulterior, ar trebui să se considere că o astfel de utilizare include doar folosirea numelor personale ale terților. Aceasta ar trebui să permită, în plus, utilizarea în general a unor semne sau indicații descriptive sau lipsite de caracter distinctiv. Mai mult, titularul unei mărci UE nu ar trebui să fie îndreptățit să împiedice utilizarea generală corectă și loială a acesteia în scopul de a identifica sau de a face trimitere la produse sau servicii ca fiind ale titularului. Utilizările unei mărci UE de către terți menite să atragă atenția consumatorului cu privire la revânzarea de produse originale care au fost vândute inițial de către sau cu consimțământul titularului mărcii UE în Uniune ar trebui să fie considerate ca fiind corecte atât timp cât respectă

(¹) Directiva 2006/114/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind publicitatea înșelătoare și comparativă (JO L 376, 27.12.2006, p. 21).

(²) Regulamentul (UE) nr. 608/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 iunie 2013 privind asigurarea respectării drepturilor de proprietate intelectuală de către autoritățile vamale și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1383/2003 al Consiliului (JO L 181, 29.6.2013, p. 15).

în același timp practicile loiale din domeniul industrial și comercial. Utilizările unei mărci UE de către terți în scopul exprimării artistice ar trebui considerate ca fiind corecte atât timp cât respectă în același timp practicile loiale din domeniul industrial și comercial. În plus, dispozițiile prezentului regulament ar trebui să fie aplicate într-un mod care să asigure respectarea deplină a drepturilor și libertăților fundamentale, în special a libertății de exprimare.

- (22) Din principiul liberei circulații a mărfurilor reiese că este indispensabil ca titularul unei mărci UE să nu poată interzice unui terț folosirea acesteia pentru produse care au fost comercializate în cadrul Spațiului Economic European, sub marcă, de către el însuși sau cu consimțământul său, cu excepția cazului în care motive legitime îndreptățesc titularul să se opună comercializării ulterioare a produselor.
- (23) Pentru a se asigura securitatea juridică și a proteja drepturile conferite de mărci, dobândite în mod legitim, este oportun și necesar să se prevadă, fără a se aduce atingere principiului conform căruia marca înregistrată ulterior nu este opozabilă mărcii anterioare, faptul că titularii de mărci UE nu ar trebui să aibă dreptul de a se opune utilizării unei mărci ulterioare dacă marca ulterioară a fost dobândită într-un moment în care marca anterioară nu ar fi fost opozabilă mărcii ulterioare.
- (24) Nu se justifică protejarea mărcilor UE și nici protecția, împotriva acestora, a oricărei mărci înregistrate anterior, decât în măsura în care aceste mărci sunt în mod efectiv utilizate.
- (25) Din motive de echitate și securitate juridică, utilizarea unei mărci UE sub o formă care diferă prin elemente care nu modifică caracterul distinctiv al mărcii, în forma în care aceasta este înregistrată, ar trebui să fie suficientă pentru a menține drepturile conferite, indiferent dacă marca a fost înregistrată sau nu sub forma în care este utilizată.
- (26) Marca UE ar trebui să fie tratată ca un obiect al dreptului de proprietate independent de întreprinderea ale cărei produse sau servicii le desemnează. În consecință, marca ar trebui să poată fi transferată, să poată să constituie o garanție în favoarea unui terț și să facă obiectul licențelor.
- (27) Dreptul mărcilor, creat prin prezentul regulament, necesită, pentru fiecare marcă, măsuri administrative de punere în aplicare la nivelul Uniunii. În consecință, este indispensabil, păstrând structura instituțională existentă a Uniunii și echilibrul competențelor, să se prevadă un Oficiu al Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (denumit în continuare „Oficiul”) independent din punct de vedere tehnic și care să dispună de autonomie suficientă pe plan juridic, administrativ și financiar. În consecință, este necesar și oportun ca Oficiul să fie un organism al Uniunii, având personalitate juridică și exercitând competențele conferite prin prezentul regulament, în cadrul dreptului Uniunii și fără a aduce atingere competențelor exercitate de instituțiile Uniunii.
- (28) Protecția de marcă UE se acordă în legătură cu produse sau servicii specifice, a căror natură și număr determină întinderea protecției acordate titularului mărcii. Prin urmare, este esențial să se stabilească în prezentul regulament norme pentru denumirea și clasificarea produselor și serviciilor și să se asigure securitatea juridică și buna administrare, prin impunerea cerinței ca produsele și serviciile pentru care se solicită protecția mărcii să fie identificate de către solicitant cu suficientă claritate și precizie pentru a permite autorităților competente și agenților economici să determine, exclusiv pe baza acestei cereri, amploarea protecției solicitate. Utilizarea termenilor generali ar trebui să fie interpretată ca incluzând doar produsele și serviciile acoperite în mod clar de sensul literal al termenului respectiv. Titularii unor mărci UE care, conform practicii Oficiului, anterior datei de 22 iunie 2012 erau înregistrate pentru întregul titlu al unei clase din cadrul sistemului de clasificare stabilit de Aranjamentul de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor din 15 iunie 1957, ar trebui să aibă posibilitatea de a-și adapta listele de produse și servicii astfel încât să se asigure conformitatea conținutului registrului cu standardele de claritate și precizie impuse de jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene.
- (29) Pentru a evita întârzierile inutile la înregistrarea unei mărci UE, se impune stabilirea unui regim de cercetări cu caracter opțional pentru marca UE și cea națională, care ar trebui să fie flexibil din punctul de vedere al nevoilor și preferințelor utilizatorilor. Cercetările opționale privind mărcilor UE și cele naționale ar trebui suplimentate prin punerea la dispoziție a unor motoare de căutare complete, rapide și puternice, care să fie utilizate gratuit de către public în contextul cooperării dintre Oficiu și oficiile centrale pentru proprietatea industrială din statele membre, inclusiv Oficiul Benelux pentru Proprietate Intelectuală.

- (30) Este necesar să se garanteze părților vizate de deciziile Oficiului o protecție juridică adaptată specificității dreptului mărcilor. În acest sens, ar trebui să se prevadă că deciziile diverselor foruri de decizie ale Oficiului pot face obiectul unei căi de atac. O cameră de recurs a Oficiului se pronunță asupra căii de atac. Deciziile camerelor de recurs pot, la rândul lor, să facă obiectul unei acțiuni înaintea Tribunalului, acesta având atât competența de a anula decizia atacată, cât și de a o reforma.
- (31) Pentru a asigura protecția mărcilor UE, este necesar ca statele membre să desemneze, ținând seama de sistemul lor național, un număr limitat, în măsura posibilului, de instanțe naționale având competențe de primă instanță și de a doua instanță în domeniul încălcării drepturilor și validității mărcii UE.
- (32) Este indispensabil ca deciziile privind validitatea și încălcarea drepturilor conferite de mărcile UE să producă efecte și să se extindă în întreaga Uniune, ca singură modalitate de a evita hotărâri contradictorii ale instanțelor și ale Oficiului și de a aduce atingere caracterului unitar al mărcilor UE. Dispozițiile Regulamentului (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾ ar trebui să se aplice tuturor acțiunilor în justiție care se referă la mărcile UE, cu excepția cazurilor în care prezentul regulament derogă de la respectivele norme.
- (33) Este necesar să se evite pronunțarea unor hotărâri contradictorii ca urmare a acțiunilor în care sunt implicate aceleași părți și care sunt formulate pentru aceleași fapte pe baza unei mărci UE și a unor mărci naționale paralele. În acest scop, atunci când acțiunile sunt formulate în același stat membru, mijloacele pentru atingerea acestui obiectiv se stabilesc conform normelor procedurale naționale, cărora prezentul regulament nu le aduce atingere, în timp ce atunci când acțiunile sunt formulate în state membre diferite, apar ca fiind adecvate dispozițiile inspirate din normele privind litispendența și conexitatea din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012.
- (34) Pentru a promova convergența practicilor și pentru a dezvolta instrumente comune, este necesar să se stabilească un cadru adecvat de cooperare între Oficiu și oficiile pentru proprietatea industrială din statele membre, inclusiv Oficiul Benelux pentru Proprietate Intelectuală, definind domeniile-cheie de cooperare și permițând Oficiului să coordoneze proiecte comune relevante de interes pentru Uniune și pentru statele membre și să finanțeze aceste proiecte până la o sumă maximă. Aceste activități de cooperare ar trebui să aducă beneficii întreprinderilor care utilizează sistemele de mărci în Europa. Proiectele, în special bazele de date destinate cercetării și consultării, ar trebui să ofere utilizatorilor sistemului instituit la nivelul Uniunii prin prezentul regulament instrumente suplimentare, accesibile tuturor, eficiente și gratuite, astfel încât să se asigure conformitatea cu cerințele specifice care decurg din caracterul unitar al mărcii UE.
- (35) Este de dorit să se faciliteze soluționări ale litigiilor în mod amiabil, rapid și eficient, încredințându-se Oficiului sarcina de a institui un centru de mediere, ale cărui servicii pot fi utilizate de orice persoană cu scopul de a ajunge, de comun acord, la o soluționare amiabilă a litigiilor în materie de mărci UE și de desene și modele industriale comunitare.
- (36) Instituirea sistemului de mărci UE a dus la creșterea presiunii financiare asupra oficiilor centrale pentru proprietatea industrială și asupra altor autorități ale statelor membre. Costurile suplimentare sunt legate de gestionarea unui număr mai mare de proceduri de opoziție și în nulitate care implică mărci UE sau sunt introduse de către titularii acestor mărci; de activitățile de sensibilizare legate de sistemul de mărci UE; precum și de activitățile menite să garanteze asigurarea respectării drepturilor conferite de mărcile UE. Este necesar, prin urmare, să se asigure compensarea de către Oficiu a unei părți a costurilor suportate de statele membre pentru rolul pe care acestea îl joacă în buna funcționare a sistemului de mărci UE. Plata acestei compensații ar trebui să țină cont de prezentarea, de către statele membre, a unor date statistice adecvate. Compensarea costurilor ar trebui să se facă la un nivel care să nu ducă la un deficit bugetar pentru Oficiu.
- (37) Pentru a asigura deplina autonomie și independența Oficiului, se consideră necesar să i se acorde un buget autonom ale cărui venituri să se constituie în principal din taxele datorate de către utilizatorii sistemului. Cu toate acestea, procedura bugetară a Uniunii continuă să se aplice în ceea ce privește eventualele subvenții care sunt în sarcina bugetului general al Uniunii. Pe de altă parte, se impune ca verificarea conturilor să fie efectuată de Curtea de Conturi.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO L 351, 20.12.2012, p. 1).

- (38) În interesul unei bune gestiuni financiare, ar trebui să se evite acumularea de către Oficiu a unor excedente bugetare importante. Acest lucru nu ar trebui să afecteze menținerea de către Oficiu a unei rezerve financiare care să corespundă unui an de cheltuieli operaționale pentru a asigura continuitatea activităților și executarea sarcinilor sale. Această rezervă ar trebui să fie utilizată numai pentru a se asigura continuitatea sarcinilor Oficiului, astfel cum prevede prezentul regulament.
- (39) Având în vedere importanța esențială a valorilor taxelor datorate Oficiului pentru funcționarea sistemului de mărci UE și a relației sale complementare cu sistemele de mărci naționale, se consideră necesar să se stabilească valorile respective direct în prezentul regulament sub forma unei anexe. Valorile taxelor ar trebui stabilite la un nivel care să asigure în primul rând că veniturile corespunzătoare acestora sunt, în principiu, suficiente pentru a asigura echilibrul bugetului Oficiului, în al doilea rând că sistemul de mărci UE și sistemele de mărci naționale coexistă și sunt complementare, având în vedere, de asemenea, dimensiunea pieței vizate de marca UE și necesitățile întreprinderilor mici și mijlocii, iar în al treilea rând, că drepturile titularilor de mărci UE sunt aplicate eficient în statele membre.
- (40) Pentru a asigura o examinare și o înregistrare eficace, eficientă și rapidă a cererilor de înregistrare a unor mărci UE de către Oficiu pe baza unor proceduri transparente, minuțioase, corecte și echitabile, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) ar trebui să fie delegată Comisiei în ceea ce privește precizarea detaliilor referitoare la procedurile de depunere și examinare a unei opoziții și la procedurile care reglementează modificarea cererii.
- (41) Pentru a asigura faptul că titularul unei mărci UE poate fi decăzut din drepturi sau că marca poate fi declarată nulă în mod eficace și eficient, prin intermediul unor proceduri transparente, minuțioase, corecte și echitabile, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui să fie delegată Comisiei în ceea ce privește stabilirea procedurilor de decădere și de nulitate.
- (42) Pentru a se permite examinarea eficace, eficientă și completă a deciziilor Oficiului de către camerele de recurs, prin intermediul unei proceduri transparente, minuțioase, corecte și echitabile, care să ia în considerare principiile stabilite în prezentul regulament, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui delegată Comisiei, în ceea ce privește precizarea conținutului oficial al căii de atac, procedura de depunere și de examinare a unei căi de atac, conținutul și forma deciziilor camerei de recurs și rambursarea taxelor pentru calea de atac.
- (43) Pentru a asigura o funcționare bună, eficace și eficientă a sistemului de mărci UE, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui să fie delegată Comisiei în ceea ce privește precizarea cerințelor referitoare la detaliile privind procedura orală și mijloacele de probă, modalitățile de notificare, mijloacele de comunicare și formularele care trebuie utilizate de către părțile la procedură, normele privind calcularea și durata termenelor, procedurile de revocare a unei decizii sau de anulare a unei înscrieri în registru, modalitățile de reluare a procedurilor, precum și detaliile privind reprezentarea în fața Oficiului.
- (44) Pentru a asigura o organizare eficace și eficientă a camerelor de recurs, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui delegată Comisiei, în ceea ce privește precizarea detaliilor referitoare la organizarea camerelor de recurs.
- (45) Pentru a asigura înregistrarea eficace și eficientă a mărcilor internaționale cu respectarea deplină a normelor din Protocolul referitor la Aranjamentul de la Madrid privind înregistrarea internațională a mărcilor adoptat la Madrid la 27 iunie 1989 (denumit în continuare „Protocolul de la Madrid”), competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui să fie delegată Comisiei în ceea ce privește precizarea detaliilor privind procedurile de depunere și de examinare a unei opoziții, inclusiv comunicările necesare care trebuie transmise Organizației Mondiale a Proprietății Intelectuale (OMPI), precum și detaliile privind procedura referitoare la înregistrarea internațională bazată pe o cerere de bază sau pe o înregistrare de bază referitoare la o marcă colectivă, la o marcă de certificare sau la o marcă de garanție.
- (46) Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să desfășoare consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți, și ca respectivele consultări să se desfășoare în conformitate cu principiile stabilite în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare⁽¹⁾. În special, pentru a asigura

(¹) JO L 123, 12.5.2016, p. 1.

participarea egală la pregătirea actelor delegate, Parlamentul European și Consiliul primesc toate documentele în același timp cu experții din statele membre, iar experții acestor instituții au acces sistematic la reuniunile grupurilor de experți ale Comisiei însărcinate cu pregătirea actelor delegate.

- (47) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului regulament, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei în ceea ce privește precizarea detaliilor referitoare la cereri, solicitări, certificate, compensări, regulamente, notificări, precum și orice alt document în conformitate cu normele de procedură relevante prevăzute de prezentul regulament, precum și în ceea ce privește nivelurile maxime pentru costurile esențiale și efective pentru procedură, detaliile privind publicarea în Buletinul mărcilor Uniunii Europene și în Jurnalul Oficial al Oficiului, modalitățile detaliate referitoare la schimbul de informații dintre Oficiu și autoritățile naționale, modalitățile detaliate privind traducerile documentelor justificative în procedurile scrise, tipurile exacte de decizii care urmează să fie luate de către un singur membru al diviziilor de opoziție sau de anulare, detaliile privind obligația de notificare în temeiul Protocolului de la Madrid și cerințele detaliate privind cererea de extindere teritorială ulterioară înregistrării internaționale. Aceste competențe ar trebui să fie exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁾.
- (48) Întrucât obiectivele prezentului regulament nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre ci, având în vedere amploarea și efectele lor, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Marca Uniunii Europene

(1) Mărcile de produse sau de servicii înregistrate în condițiile și conform normelor prevăzute de prezentul regulament sunt denumite în continuare „mărci ale Uniunii Europene («mărci UE»)».

(2) Marca UE are un caracter unitar. Aceasta produce aceleași efecte în întreaga Uniune: nu poate fi înregistrată, transferată, nu poate face obiectul unei renunțări, al unei decizii de decădere din drepturi a titularului sau de nulitate și, respectiv, utilizarea sa nu poate fi interzisă, decât cu efect în întreaga Uniune. Acest principiu se aplică cu excepția cazului în care se prevede altfel prin prezentul regulament.

Articolul 2

Oficiul

(1) Se instituie un Oficiu al Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală („Oficiul”).

(2) Toate trimerile la Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) din legislația Uniunii se interpretează ca trimiteri la Oficiu.

Articolul 3

Capacitate de exercițiu

În scopul punerii în aplicare a prezentului regulament sunt asimilate persoanelor juridice societățile comerciale sau firmele și celelalte entități juridice care, în temeiul legislației aplicabile acestora, au capacitatea, în nume propriu, de a fi titulari de drepturi și obligații de orice natură, de a încheia contracte sau de a efectua alte acte juridice și de a sta în justiție.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

CAPITOLUL II

DREPTUL MĂRCILOR

SECȚIUNEA 1

Definirea și dobândirea mărcii UE*Articolul 4***Semne care pot constitui o marcă UE**

Poate constitui o marcă UE orice semn, în special cuvinte, inclusiv numele de persoane, sau desene, litere, cifre, culori, forma produsului sau a ambalajului său ori sunete, cu condiția ca astfel de semne să fie în măsură:

- (a) să distingă produsele sau serviciile unei întreprinderi de cele ale altor întreprinderi; și
- (b) să fie reprezentate în Registrul mărcilor Uniunii Europene (denumit în continuare „registrul”), într-un mod care să permită autorităților competente și publicului să stabilească cu claritate și precizie obiectul protecției conferite titularului respectivei mărci.

*Articolul 5***Titulari ai mărcilor UE**

Poate fi titularul unei mărci UE orice persoană fizică sau juridică, inclusiv entități de drept public.

*Articolul 6***Modul de dobândire a mărcii UE**

Marca UE se dobândește prin înregistrare.

*Articolul 7***Motive absolute de refuz**

- (1) Se respinge înregistrarea următoarelor:
 - (a) semne care nu respectă cerințele de la articolul 4;
 - (b) mărci care sunt lipsite de caracter distinctiv;
 - (c) mărci care sunt compuse exclusiv din semne sau indicații ce pot să servească, în comerț, pentru a desemna specia, calitatea, cantitatea, destinația, valoarea, proveniența geografică sau data fabricației produsului sau a prestării serviciului sau alte caracteristici ale acestora;
 - (d) mărci care sunt compuse exclusiv din semne sau indicații devenite uzuale în limbajul curent sau în practica comercială loială și constantă;
 - (e) semnele constituite exclusiv:
 - (i) din forma sau din altă caracteristică impusă chiar de natura produselor;
 - (ii) din forma sau din altă caracteristică a produselor care este necesară pentru obținerea unui rezultat tehnic;
 - (iii) din forma sau din altă caracteristică a produselor care dă acestora valoare substanțială;
 - (f) mărci care sunt contrare ordinii publice sau bunelor moravuri;

- (g) mărci care sunt de natură să înșele publicul consumator, de exemplu asupra naturii, calității sau provenienței geografice a produsului sau a serviciului;
 - (h) mărci care, în lipsa autorizației autorităților competente, trebuie respinse în temeiul articolului 6b din Convenția de la Paris pentru protecția proprietății industriale (denumită în continuare „Convenția de la Paris”);
 - (i) mărci care includ insigne, embleme sau ecusoane, altele decât cele menționate la articolul 6b din Convenția de la Paris, și care prezintă un interes public special, cu excepția cazului în care înregistrarea lor a fost autorizată de autoritatea competentă;
 - (j) mărcile care sunt excluse de la înregistrare în temeiul legislației Uniunii, al dreptului intern sau al acordurilor internaționale la care Uniunea sau statul membru în cauză este parte, care prevăd protecția denumirilor de origine și a indicațiilor geografice;
 - (k) mărcile care sunt excluse de la înregistrare în temeiul legislației Uniunii sau al acordurilor internaționale la care Uniunea este parte, care prevăd protecția mențiunilor tradiționale pentru vinuri;
 - (l) mărcile care sunt excluse de la înregistrare în temeiul legislației Uniunii sau al acordurilor internaționale la care Uniunea este parte, care prevăd protecția specialităților tradiționale garantate;
 - (m) mărcile care sunt compuse din sau reproduc în elementele lor esențiale o denumire anterioară a unui soi de plante, înregistrată în conformitate cu legislația Uniunii sau cu dreptul intern, ori cu acordurile internaționale la care Uniunea sau statul membru respectiv este parte, care conferă protecție drepturilor de proprietate asupra unui soi de plante, și care se referă la soiuri de plante din aceeași specie sau din specii înrudite îndeaproape.
- (2) Alineatul (1) se aplică chiar dacă motivele de refuz nu există decât într-o parte a Uniunii.
- (3) Alineatul (1) literele (b), (c) și (d) nu se aplică în cazul în care marca a dobândit, pentru produsele sau serviciile pentru care se cere înregistrarea, un caracter distinctiv ca urmare a utilizării.

Articolul 8

Motive relative de refuz

- (1) La opoziția titularului unei mărci anterioare, se respinge înregistrarea mărcii solicitate atunci când:
- (a) aceasta este identică cu marca anterioară și când produsele sau serviciile pentru care marca a fost solicitată sunt identice cu cele pentru care este protejată marca anterioară;
 - (b) din cauza identității sau asemănării sale cu marca anterioară și din cauza identității sau asemănării produselor sau serviciilor pe care le desemnează cele două mărci, există un risc de confuzie pe teritoriul în care este protejată marca anterioară; riscul de confuzie include riscul de asociere cu marca anterioară.
- (2) În sensul alineatului (1), „mărci anterioare” înseamnă:
- (a) mărci a căror dată de depunere este anterioară cererii de înregistrare a mărcii UE, ținând cont, dacă este cazul, de dreptul la prioritate invocat în sprijinul acestor mărci și care aparțin următoarelor categorii:
 - (i) mărci UE;
 - (ii) mărci înregistrate într-un stat membru sau, în ceea ce privește Belgia, Luxemburg și Țările de Jos, la Oficiul Benelux din domeniul proprietății intelectuale;
 - (iii) mărci care au făcut obiectul unei înregistrări în temeiul acordurilor internaționale, care produc efecte într-un stat membru;
 - (iv) mărcile care au făcut obiectul unei înregistrări internaționale care produce efecte în Uniune;
 - (b) cereri pentru mărci menționate la litera (a), sub rezerva înregistrării lor;
 - (c) mărci care, la data de depunere a cererii pentru înregistrarea ca marcă UE sau, dacă este cazul, la data priorității invocate în sprijinul cererii pentru înregistrarea ca marcă UE, sunt de notorietate într-un stat membru în înțelesul articolului 6a din Convenția de la Paris.

(3) La opoziția titularului mărcii, înregistrarea unei mărci se respinge, atunci când este solicitată de agentul sau reprezentantul titularului mărcii, în numele său și fără acordul titularului, în afară de cazul în care acest reprezentant își justifică acțiunile.

(4) În cazul opoziției titularului unei mărci neînregistrate sau al unui alt semn utilizat în comerț cu un domeniu de aplicare care depășește domeniul local, marca solicitată este refuzată la înregistrare, atunci când și în măsura în care, în conformitate cu legislația Uniunii sau cu legislația statului membru care este aplicabilă acestui semn:

(a) au fost dobândite drepturi pentru acest semn înainte datei de depunere a cererii de înregistrare a mărcii UE sau, dacă este cazul, înainte datei priorității invocate în sprijinul cererii de înregistrare a mărcii UE;

(b) acest semn conferă titularului dreptul de a interzice utilizarea unei mărci mai recente.

(5) La opoziția titularului unei mărci anterioare înregistrate în înțelesul alineatului (2), se respinge înregistrarea mărcii solicitate atunci când este identică sau similară cu o marcă anterioară, indiferent dacă produsele sau serviciile pentru care se depune cererea sunt identice, similare sau nu sunt similare cu cele pentru care este înregistrată marca anterioară, atunci când, în cazul unei mărci UE anterioare, aceasta se bucură de un renume în Uniune sau, în cazul unei mărci naționale anterioare, se bucură de un renume în respectivul stat membru, precum și atunci când utilizarea fără un motiv întemeiat a mărcii solicitate ar genera un profit necuvenit de pe urma caracterului distinctiv sau a numelui mărcii anterioare sau ar aduce atingere acestuia.

(6) La opoziția oricărei persoane autorizate în temeiul legislației relevante să își exercite drepturile care decurg dintr-o denumire de origine sau dintr-o indicație geografică, înregistrarea mărcii solicitate se respinge în cazul și în măsura în care, în temeiul legislației Uniunii sau al dreptului intern care prevede protejarea denumirilor de origine sau a indicațiilor geografice:

(i) o cerere de înregistrare a unei denumiri de origine sau a unei indicații geografice a fost deja depusă în conformitate cu legislația Uniunii sau cu dreptul intern înainte de data de depunere a cererii de înregistrare a mărcii UE sau de data priorității invocate în sprijinul cererii, sub rezerva înregistrării sale ulterioare;

(ii) denumirea de origine sau indicația geografică respectivă conferă dreptul de a interzice utilizarea unei mărci ulterioare.

SECȚIUNEA 2

Efecte ale mărcii UE

Articolul 9

Drepturi conferite de o marcă UE

(1) Înregistrarea unei mărci UE conferă titularului său drepturi exclusive.

(2) Fără a aduce atingere drepturilor titularilor dobândite înainte de data depunerii cererii sau de data de prioritate a mărcii UE, titularul respectivei mărci UE are dreptul să împiedice orice terț să utilizeze un semn în cadrul comerțului, fără consimțământul său, pentru produse sau servicii în cazul în care:

(a) semnul este identic cu marca UE și este utilizat pentru produse sau servicii identice cu cele pentru care marca UE este înregistrată;

(b) semnul este identic cu, sau similar cu marca UE și este utilizat în legătură cu produsele sau serviciile care sunt identice sau similare cu produsele sau serviciile pentru care marca UE este înregistrată, în cazul în care există un risc de confuzie din partea publicului; riscul de confuzie cuprinde riscul de asociere între semn și marcă;

(c) semnul este identic sau similar cu marca UE, indiferent dacă este utilizat sau nu pentru produse sau servicii care sunt identice, similare sau nu sunt similare cu cele pentru care marca UE este înregistrată, în cazul în care aceasta se bucură de renume în Uniune și, prin utilizarea semnului fără motiv justificat, se obțin foloase necuvenite din caracterul distinctiv sau renumele mărcii UE ori se aduce atingere acestuia.

- (3) În temeiul alineatului (2), pot fi interzise, în special, următoarele:
- (a) aplicarea semnului pe produse sau pe ambalajul acestor produse;
 - (b) oferirea produselor, introducerea lor pe piață sau păstrarea lor cu această destinație sub acest semn, ori oferirea sau asigurarea de servicii sub semnul respectiv;
 - (c) importul sau exportul de produse sub acest semn;
 - (d) utilizarea semnului ca denumire comercială sau ca nume de societate ori ca parte a unei denumiri comerciale sau a numelui unei societăți;
 - (e) utilizarea semnului în documente comerciale și în publicitate;
 - (f) utilizarea semnului în publicitatea comparativă într-o manieră care contravine Directivei 2006/114/CE.
- (4) Fără a aduce atingere drepturilor titularilor dobândite înainte de data depunerii cererii sau de data de prioritate a mărcii UE, titularul respectivei mărci UE are dreptul totodată să împiedice orice terț să introducă, în cursul schimbului comercial, produse în Uniune fără a le pune în liberă circulație, în cazul în care aceste produse, inclusiv ambalajele, provin din țări terțe și poartă, fără a fi autorizate, o marcă care este identică cu marca UE înregistrată pentru respectivele produse sau care nu poate fi diferențiată, în aspectele sale esențiale, de marca respectivă.

Dreptul titularului unei mărci UE menționat la primul paragraf se stinge dacă, în cursul procedurilor de constatare a încălcării drepturilor conferite de marca UE, inițiate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 608/2013, declarantul sau deținătorul produselor prezintă probe potrivit cărora titularul mărcii UE nu are dreptul să interzică introducerea produselor pe piață în țara de destinație finală.

Articolul 10

Dreptul de a interzice acțiunile pregătitoare în legătură cu utilizarea ambalajelor sau a altor suporturi

În cazul în care există riscul ca ambalajul, etichetele, elementele sau dispozitivele de securitate sau de autenticitate sau orice alte suporturi pe care se aplică marca să poată fi utilizate pentru produse sau servicii, iar utilizarea respectivă ar constitui o încălcare a drepturilor titularului unei mărci UE în temeiul articolului 9 alineatele (2) și (3), titularul mărcii respective are dreptul de a interzice următoarele acțiuni dacă acestea sunt efectuate în cursul schimbului comercial:

- (a) aplicarea unui semn identic sau similar cu marca UE pe ambalaje, etichete, elemente sau dispozitive de securitate sau de autenticitate sau pe orice alte suporturi pe care se poate aplica marca;
- (b) oferirea, introducerea pe piață sau păstrarea în aceste scopuri, precum și importul sau exportul ambalajelor, etichetelor, elementelor sau dispozitivelor de securitate sau de autenticitate sau a oricăror altor suporturi pe care se aplică marca.

Articolul 11

Data de la care drepturile devin opozabile terților

- (1) Drepturile conferite de o marcă UE nu devin opozabile terților decât de la data publicării înregistrării mărcii.
- (2) Poate fi solicitată o compensație rezonabilă cu privire la acțiuni efectuate după data publicării cererii de înregistrare a unei mărci UE, în cazurile în care, după publicarea înregistrării mărcii, acțiunile respective ar fi interzise în temeiul acestei publicări.
- (3) O instanța sesizată într-o cauză nu se poate pronunța asupra fondului unei cauze până la publicarea înregistrării.

*Articolul 12***Reproducerea mărcii UE într-un dicționar**

În cazul în care reproducerea unei mărci UE într-un dicționar, o enciclopedie sau o lucrare similară dă impresia că aceasta constituie denumirea generică a bunurilor sau serviciilor pentru care este înregistrată marca, editorul se asigură, la cererea titularului mărcii UE, ca reproducerea mărcii UE să fie, cel mai târziu în ediția următoare a lucrării, însoțită de indicația că este vorba despre o marcă înregistrată.

*Articolul 13***Interdicție de a utiliza marca UE înregistrată în numele unui agent sau al unui reprezentant**

Atunci când o marcă UE este înregistrată în numele agentului sau reprezentantului titularului acestei mărci, fără autorizația titularului, acesta are dreptul de a se opune utilizării mărcii sale de către agentul sau reprezentantul său, dacă nu a autorizat această utilizare, în afară de cazul în care agentul sau reprezentantul își justifică acțiunile.

*Articolul 14***Limitarea efectelor unei mărci UE**

- (1) O marcă UE nu conferă titularului său dreptul de a interzice terților utilizarea în comerț:
- (a) a numelui sau adresei terțului, în cazul în care terțul este o persoană fizică;
 - (b) a semnelor sau a indicațiilor care nu sunt distinctive sau care privesc felul, calitatea, cantitatea, destinația, valoarea, originea geografică sau data fabricației produsului sau a prestării serviciului sau alte caracteristici ale produselor sau serviciilor;
 - (c) a mărcii UE dacă acest lucru este necesar pentru a identifica sau a face o trimitere la produse sau servicii ca fiind ale titularului respectivei mărci, mai ales atunci când utilizarea mărcii în cauză se impune pentru indicarea destinației unui produs sau a unui serviciu, în special ca accesorii sau piese detașate.
- (2) Alineatul (1) se aplică numai în cazul în care utilizarea de către un terț se face în conformitate cu practicile loiale în materie industrială sau comercială.

*Articolul 15***Epuizarea drepturilor conferite de marca UE**

- (1) O marcă UE nu acordă titularului dreptul să interzică folosirea acesteia pentru produse care au fost introduse pe piață în Spațiul Economic European sub această marcă de către titularul mărcii sau cu acordul său.
- (2) Alineatul (1) nu se aplică atunci când motive legitime îl îndreptățesc pe titular să se opună comercializării ulterioare a produselor, în special atunci când starea produselor se modifică sau se alterează după introducerea acestora pe piață.

*Articolul 16***Dreptul titularului unei mărci înregistrate ulterior de a interveni ca apărăre în cadrul procedurilor de constatare a încălcării drepturilor**

- (1) În cadrul procedurilor de constatare a încălcării drepturilor, titularul unei mărci UE nu are dreptul să interzică utilizarea unei mărci UE înregistrate ulterior în cazul în care această marcă ulterioară nu ar fi declarată nulă în temeiul articolului 60 alineatul (1), (3) sau (4), al articolului 61 alineatul (1) sau (2), ori al articolului 64 alineatul (2) din prezentul regulament.

(2) În cadrul procedurilor de constatare a încălcării drepturilor, titularul unei mărci UE nu are dreptul să interzică utilizarea unei mărci naționale înregistrate ulterior în cazul în care această marcă înregistrată ulterior nu ar fi declarată nulă în conformitate cu articolul 8 sau cu articolul 9 alineatul (1) sau (2) ori cu articolul 46 alineatul (3) din Directiva (UE) 2015/2436 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾.

(3) În cazul în care titularul unei mărci UE nu are dreptul să interzică, în temeiul alineatului (1) sau (2), utilizarea unei mărci înregistrate ulterior, titularul respectivei mărci înregistrate ulterior nu are dreptul să interzică utilizarea mărcii UE anterioare în cadrul procedurilor de constatare a încălcării drepturilor.

Articolul 17

Aplicarea complementară a dreptului intern referitor la încălcarea drepturilor

(1) Efectele mărcii UE sunt reglementate exclusiv prin dispozițiile prezentului regulament. Cu privire la alte aspecte, încălcarea drepturilor conferite de o marcă UE intră sub incidența dreptului intern cu privire la încălcarea drepturilor conferite de o marcă națională în conformitate cu dispozițiile din capitolul X.

(2) Prezentul regulament nu exclude intentarea unor acțiuni cu privire la o marcă UE în temeiul legislației unui stat membru referitoare în special la răspunderea civilă și la concurența neloială.

(3) Normele de procedură aplicabile se stabilesc în conformitate cu dispozițiile din capitolul X.

SECȚIUNEA 3

Utilizarea mărcii UE

Articolul 18

Utilizarea mărcii UE

(1) Dacă, în termen de cinci ani de la data înregistrării, marca UE nu a făcut obiectul unei utilizări efective în Uniune pentru produsele sau serviciile pentru care este înregistrată sau dacă această utilizare a fost suspendată pentru un termen neîntrerupt de cinci ani, marca UE face obiectul sancțiunilor prevăzute de prezentul regulament, cu excepția cazului în care există un motiv întemeiat pentru a nu fi utilizată.

În înțelesul primului paragraf este considerată, de asemenea, utilizare:

(a) utilizarea mărcii UE sub o formă care diferă prin elemente care nu modifică caracterul distinctiv al mărcii în forma în care aceasta a fost înregistrată, indiferent dacă marca în forma utilizată este de asemenea înregistrată sau nu în numele titularului;

(b) aplicarea mărcii UE pe produsele sau pe ambalajul acestora în Uniune, numai cu scopul exportului.

(2) Utilizarea mărcii UE cu consimțământul titularului se consideră ca utilizare făcută de către titular.

SECȚIUNEA 4

Marca UE ca obiect al dreptului de proprietate

Articolul 19

Asimilarea mărcii UE cu marca națională

(1) Cu excepția cazului în care se prevede altfel la articolele 20-28, o marcă UE ca obiect al dreptului de proprietate se consideră, în totalitatea sa și pe întreg teritoriul Uniunii, ca o marcă națională înregistrată în statul membru în care, conform registrului:

(a) titularul își are sediul sau domiciliul la data respectivă;

(b) în cazul în care nu se aplică litera (a), titularul are o unitate la data respectivă.

⁽¹⁾ Directiva (UE) 2015/2436 a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2015 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (JO L 336, 23.12.2015, p. 1).

(2) În cazurile care nu sunt prevăzute la alineatul (1), statul membru menționat la alineatul în cauză este acela în care își are sediul Oficiul.

(3) În cazul în care două sau mai multe persoane sunt înscrise în registru în calitate de cotitulari, alineatul (1) se aplică primului înscris dintre titulari, în absența acestuia, se aplică în ordinea înscrierii următorilor cotitulari. Atunci când alineatul (1) nu se aplică nici unuia dintre cotitulari, se aplică alineatul (2).

Articolul 20

Transferul

(1) O marcă UE poate fi transferată, independent de transferul întreprinderii, pentru toate sau pentru o parte dintre produsele sau serviciile pentru care este înregistrată.

(2) Un transfer al întregii întreprinderi implică transferul mărcii UE, în afară de cazul în care, în conformitate cu legislația care se aplică transferului, există o convenție contrară sau în cazul în care aceasta rezultă în mod evident din împrejurări. Această dispoziție se aplică obligației contractuale de transfer a întreprinderii.

(3) Fără a aduce atingere alineatului (2), cesiunea mărcii UE trebuie făcută în scris și necesită semnătura părților contractante, în afară de cazul în care rezultă dintr-o hotărâre judecătorească; în caz contrar, cesiunea este nulă.

(4) La cererea uneia dintre părți, transferul se înscrie în registru și se publică.

(5) O cerere de înregistrare a unui transfer conține informațiile de identificare a mărcii UE, a noului titular, a produselor și serviciilor la care se referă transferul, precum și documentele prin care s-a realizat transferul în conformitate cu alineatele (2) și (3). În plus, cererea poate cuprinde, dacă este cazul, informațiile de identificare a reprezentantului noului titular.

(6) Comisia adoptă acte de punere în aplicare care precizează următoarele:

- (a) conținutul detaliat al cererii de înregistrare a unui transfer;
- (b) tipul de documente necesare pentru a stabili un transfer, ținând seama de acordurile oferite de titularul înregistrat și de succesorul său în drepturi;
- (c) detaliile privind modul de prelucrare a cererilor de transfer parțial, garantându-se faptul că produsele și serviciile din înregistrarea rămasă nu se suprapun cu cele din înregistrarea nouă și că pentru aceasta din urmă se creează un dosar separat, inclusiv un număr de înregistrare separat.

Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 207 alineatul (2).

(7) În cazul în care condițiile aplicabile înregistrării unui transfer, prevăzute la alineatele (1), (2) și (3) sau în actele de punere în aplicare menționate la alineatul (6), nu sunt îndeplinite, Oficiul informează solicitantul cu privire la deficiențele constatate. În cazul în care deficiențele constatate nu sunt remediate în termenul ce urmează a fi acordat de Oficiu, acesta respinge cererea de înregistrare a transferului.

(8) Se poate depune o singură cerere de înregistrare a transferului pentru două sau mai multe mărci, cu condiția ca titularul înregistrat și succesorul său în drepturi să fie aceleași persoane în toate aceste cazuri.

(9) Alineatele (5)-(8) se aplică, de asemenea, cererilor de înregistrare a mărcilor UE.

(10) În cazul unui transfer parțial, orice cerere prezentată de titularul inițial și în curs de înregistrare inițială este considerată a fi în curs și în ceea ce privește înregistrarea rămasă și noua înregistrare. În cazul în care cererea este condiționată de achitarea unor taxe și acestea au fost deja achitate de către titularul inițial, noul titular nu este obligat să achite taxe suplimentare pentru respectiva cerere.

(11) Atât timp cât transferul nu a fost înscris în registru, succesorul în drepturi nu poate să se prevaleze de drepturile care decurg din înregistrarea mărcii UE.

(12) Atunci când trebuie să se respecte termenele impuse de Oficiu, succesorul în drepturi poate să facă Oficiului declarațiile prevăzute în acest scop, de îndată ce acesta a primit cererea de înregistrare a transferului.

(13) Toate documentele care trebuie notificate titularului mărcii UE, în conformitate cu articolul 98, se adresează persoanei înregistrate în calitate de titular.

Articolul 21

Transferul unei mărci înregistrate în numele unui agent

- (1) În cazul în care o marcă UE este înregistrată în numele agentului sau al reprezentantului titularului acestei mărci, fără autorizarea titularului, acesta din urmă are dreptul să solicite transferul mărcii UE în favoarea sa, exceptând cazurile în care acest agent sau reprezentant își justifică acțiunea.
- (2) Titularul poate depune o cerere de transfer în temeiul alineatului (1) din prezentul articol la următoarele instituții:
- (a) Oficiul, în temeiul articolului 60 alineatul (1) litera (b), în locul unei cereri în nulitate;
- (b) o instanță competentă în domeniul mărcilor Uniunii Europene (denumită în continuare „instanță competentă în domeniul mărcilor UE”), astfel cum se menționează la articolul 123, în locul unei cereri reconvenționale în nulitate conform articolului 128 alineatul (1).

Articolul 22

Drepturi reale

- (1) O marcă UE poate, independent de întreprindere, să fie gajată sau să facă obiectul unui alt drept real.
- (2) La cererea uneia dintre părți, drepturile menționate la alineatul (1) sau transferul acestor drepturi se înscriu în registru și se publică.
- (3) O înscriere în registru efectuată în temeiul alineatului (2) se anulează sau se modifică la cererea uneia dintre părți.

Articolul 23

Executare silită

- (1) Marca UE poate să facă obiectul unor măsuri de executare silită.
- (2) În materia procedurii de executare silită a unei mărci UE, competența exclusivă revine instanțelor și autorităților statului membru determinat în conformitate cu articolul 19.
- (3) La cererea uneia dintre părți, executarea silită se înscrie în registru și se publică.
- (4) O înscriere în registru efectuată în temeiul alineatului (3) se anulează sau se modifică la cererea uneia dintre părți.

Articolul 24

Procedura de insolvență

(1) Singura procedură de insolvență în care poate fi inclusă o marcă UE este cea care a fost deschisă în statul membru pe teritoriul căruia se situează centrul intereselor principale ale debitorului.

Cu toate acestea, în cazul în care debitorul este o întreprindere de asigurare sau o instituție de credit, astfel cum sunt definite în Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului (⁽¹⁾) și, respectiv, în Directiva 2001/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului (⁽²⁾), singura procedură de insolvență în care poate fi inclusă o marcă UE este cea care a fost deschisă în statul membru în care această întreprindere sau instituție a fost autorizată.

(¹) Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 335, 17.12.2009, p. 1).

(²) Directiva 2001/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 aprilie 2001 privind reorganizarea și lichidarea instituțiilor de credit (JO L 125, 5.5.2001, p. 15).

- (2) În caz de coproprietate a unei mărci UE, alineatul (1) se aplică cotei coproprietarului.
- (3) Atunci când o marcă UE este inclusă într-o procedură de insolvență, se efectuează o mențiune în acest sens în registru și se publică în Buletinul mărcilor Uniunii Europene menționat la articolul 116, la cererea autorității naționale competente.

Articolul 25

Licențe

- (1) Marca UE poate face obiectul unor licențe pentru toate sau pentru o parte dintre produsele sau serviciile pentru care este înregistrată și pentru Uniune în întregime sau doar pentru o parte a acesteia. O licență poate fi exclusivă sau neexclusivă.
- (2) Titularul unei mărci UE poate invoca drepturile conferite de această marcă împotriva unui deținător al licenței care încalcă una dintre clauzele contractului de licență referitoare la:
- (a) durata;
 - (b) forma acoperită de înregistrare sub care marca poate fi utilizată;
 - (c) natura produselor sau serviciilor pentru care se acordă licența;
 - (d) teritoriul pe care poate fi aplicată marca; ori
 - (e) calitatea produselor fabricate sau serviciilor prestate de deținătorul licenței.
- (3) Fără a aduce atingere prevederilor din contractul de licență, deținătorul licenței nu poate iniția o procedură de constatare a încălcării drepturilor conferite de o marcă UE, decât cu acordul titularului acesteia. Cu toate acestea, titularul unei licențe exclusive poate iniția o astfel de procedură în cazul în care, după notificare, titularul mărcii nu inițiază el însuși o procedură de constatare a încălcării drepturilor într-un termen corespunzător.
- (4) Orice deținător al licenței are dreptul de a interveni în procedura de constatare a încălcării drepturilor inițiată de titularul mărcii UE, pentru a obține repararea prejudiciului suferit.
- (5) La solicitarea uneia dintre părți, acordarea sau transferul unei licențe de marcă UE se înscrie în registru și se publică.
- (6) O înscriere în registru efectuată în temeiul alineatului (5) se anulează sau se modifică la cererea uneia dintre părți.

Articolul 26

Procedura pentru înscrierea licențelor și a altor drepturi în registru

- (1) Articolul 20 alineatele (5) și (6) și normele adoptate în temeiul acestuia, precum și articolul 20 alineatul (8) se aplică *mutatis mutandis* înregistrării unui drept real sau transferului unui drept real, astfel cum se menționează la articolul 22 alineatul (2), executării silită, astfel cum este menționată la articolul 23 alineatul (3), includerii într-o procedură de insolvență, astfel cum este menționată la articolul 24 alineatul (3), precum și înregistrării unei licențe sau transferului unei licențe, astfel cum se menționează la articolul 25 alineatul (5), sub rezerva următoarelor:
- (a) cerința referitoare la identificarea produselor și serviciilor la care se referă transferul nu se aplică în legătură cu o cerere de înregistrare a unui drept real, a unei măsuri de executare silită sau a unei proceduri de insolvență;
 - (b) cerința referitoare la documentele care atestă transferul nu se aplică în cazul în care cererea este făcută de către titularul mărcii UE.
- (2) Cererea de înregistrare a drepturilor menționată la alineatul (1) nu este considerată ca fiind depusă decât după achitarea taxei prevăzute.

(3) Cererea de înregistrare a unei licențe poate conține o solicitare de a înregistra licența în registru sub forma uneia sau mai multora dintre următoarele:

- (a) o licență exclusivă;
- (b) o sublicență, în cazul în care licența este acordată de deținătorul licenței a cărui licență este înregistrată în registru;
- (c) o licență limitată numai la o parte dintre bunurile și serviciile pentru care este înregistrată marca;
- (d) o licență limitată la o parte a Uniunii;
- (e) o licență temporară.

În cazul în care se depune o cerere de înregistrare a licenței ca licență enumerată la literele (c), (d) și (e) de la primul paragraf, cererea de înregistrare a unei licențe indică bunurile și serviciile, partea din Uniune, precum și perioada pentru care se acordă licența.

(4) Atunci când nu sunt îndeplinite condițiile de înregistrare prevăzute la articolele 22-25, la prezentul articol alineatele (1) și (3) și în celelalte norme aplicabile adoptate în temeiul prezentului regulament, Oficiul informează solicitantul cu privire la deficiența constatată. În cazul în care deficiența nu este remediată în termenul precizat de Oficiu, acesta respinge cererea de înregistrare.

(5) Alineatele (1) și (3) se aplică *mutatis mutandis* cererilor de mărci UE.

Articolul 27

Opozabilitate față de terți

(1) Actele juridice privind o marcă UE, menționate la articolele 20, 22 și 25, sunt opozabile față de terți în toate statele membre numai după înscrierea în registru. Cu toate acestea, înaintea înscrierii, un astfel de act este opozabil față de terții care au dobândit drepturi asupra mărcii după data acestui act, dar care aveau cunoștință de act la data dobândirii drepturilor.

(2) Alineatul (1) nu se aplică în cazul unei persoane care dobândește marca UE sau un drept asupra mărcii UE prin transferul întregii întreprinderi sau prin orice altă succesiune cu titlu universal.

(3) Opozabilitatea față de terți a actelor juridice menționate la articolul 23 intră sub incidența legislației statului membru determinat în conformitate cu articolul 19.

(4) Până la intrarea în vigoare în statele membre a normelor comune în domeniul falimentului, opozabilitatea față de terți a procedurii de faliment sau a unor proceduri similare intră sub incidența legislației statului membru în care o asemenea acțiune a fost deschisă pentru prima dată în înțelesul dreptului intern sau al convențiilor care se aplică în acest domeniu.

Articolul 28

Cerere de înregistrare a mărcii UE ca obiect al dreptului de proprietate

Articolele 19-27 se aplică în cazul cererilor de înregistrare a mărcii UE.

Articolul 29

Procedura de anulare sau de modificare a înscrierii în registru a licențelor și a altor drepturi

(1) Înregistrarea prevăzută la articolul 26 alineatul (1) se anulează sau se modifică la cererea uneia dintre persoanele vizate.

(2) Cererea conține numărul de înregistrare al mărcii UE vizate, precum și precizări privind dreptul pentru care este solicitată anularea sau modificarea înregistrării.

(3) Cererea de anulare a unei licențe, a unui drept real sau a unei măsuri de executare silită nu este considerată ca fiind depusă decât după achitarea taxei prevăzute.

(4) Cererea este însoțită de documente care dovedesc că dreptul înregistrat este stins sau că deținătorul licenței sau titularul unui alt drept este de acord cu anularea sau modificarea înregistrării.

(5) În cazul în care nu sunt îndeplinite condițiile de anulare sau de modificare a înregistrării, Oficiul informează solicitantul cu privire la deficiența constatată. În cazul în care deficiența constatată nu este remediată în termenul ce urmează a fi acordat de Oficiu, acesta respinge cererea de anulare sau de modificare a înregistrării.

(6) Alineatele (1)-(5) din prezentul articol se aplică *mutatis mutandis* mențiunilor înscrise în dosare conform articolului 26 alineatul (5).

CAPITOLUL III

CEREREA DE ÎNREGISTRARE A MĂRCII UE

SECȚIUNEA 1

Depunerea cererii și condițiile pe care trebuie să le îndeplinească

Articolul 30

Depunerea cererilor

- (1) Cererea de înregistrare a unei mărci UE se depune la Oficiu.
- (2) Oficiul eliberează imediat solicitantului o recipisă care conține cel puțin numărul dosarului, o reproducere, o descriere sau orice alt mijloc de identificare a mărcii, natura documentelor și numărul lor, precum și data recipisei. Recipisa poate fi emisă prin mijloace electronice.

Articolul 31

Condiții pe care cererea trebuie să le îndeplinească

- (1) O cerere de înregistrare a mărcii UE trebuie să conțină:
 - (a) o cerere pentru înregistrarea unei mărci UE;
 - (b) datele care permit identificarea solicitantului;
 - (c) lista produselor sau a serviciilor pentru care se cere înregistrarea;
 - (d) o reprezentare a mărcii, care îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 4 litera (b).
- (2) Cererea de înregistrare a unei mărci UE face obiectul plății unei taxe de depunere pentru o clasă de produse sau servicii și, dacă este cazul, a uneia sau mai multor taxe de clasificare pentru fiecare clasă de produse și servicii care se adaugă la prima clasă, precum și, după caz, a taxei de cercetare.
- (3) În plus față de cerințele prevăzute la alineatele (1) și (2), o cerere de înregistrare a unei mărci UE îndeplinește cerințele formale stabilite în prezentul regulament și în actele de punere în aplicare adoptate în temeiul său. În cazul în care aceste condiții prevăd ca marca să fie reprezentată sub formă electronică, directorul executiv poate stabili formatul și dimensiunea maximă a fișierului electronic respectiv.
- (4) Comisia adoptă acte de punere în aplicare care precizează conținutul detaliat al cererii. Respectivul acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 207 alineatul (2).

Articolul 32

Data de depunere

Data de depunere a cererii de înregistrare a unei mărci UE este data la care solicitantul depune la Oficiu documentele care conțin informațiile menționate la articolul 31 alineatul (1), sub rezerva achitării taxei de depunere în termen de o lună de la data depunerii documentelor menționate.

Articolul 33

Denumirea și clasificarea produselor și serviciilor

- (1) Produsele și serviciile pentru care se solicită înregistrarea mărcii se clasifică în conformitate cu sistemul de clasificare stabilit de Aranjamentul de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor, din 15 iunie 1957 (denumit în continuare „Clasificarea Nisa”).
- (2) Produsele și serviciile pentru care se solicită protecția mărcii sunt identificate de către solicitant cu suficientă claritate și precizie pentru a permite autorităților competente și agenților economici să determine, bazându-se exclusiv pe identificarea respectivă, amploarea protecției solicitate.
- (3) În sensul alineatului (2), se pot utiliza indicațiile generale incluse în titlurile claselor cuprinse în Clasificarea Nisa sau alți termeni generali, cu condiția ca aceștia să respecte standardele necesare de claritate și precizie prevăzute prin prezentul articol.
- (4) Oficiul respinge o cerere din cauza indicațiilor sau termenilor neclari sau imprecizi în cazul în care solicitantul nu propune o formulare acceptabilă în termenul stabilit de către Oficiu în acest scop.
- (5) Utilizarea unor termeni generali, inclusiv a indicațiilor generale oferite de titlurile claselor din Clasificarea Nisa, se interpretează ca incluzând toate produsele sau serviciile acoperite în mod clar de sensul literal al indicației sau al termenului respectiv. Utilizarea acestor termeni sau indicații nu se interpretează ca incluzând o cerere privind produsele sau serviciile care nu pot fi înțelese astfel.
- (6) În cazul în care solicită înregistrarea pentru cel puțin două clase, solicitantul grupează produsele și serviciile în funcție de clasele cuprinse în Clasificarea Nisa, fiecare grup de produse sau servicii fiind precedat de numărul clasei căreia îi aparține și le prezintă în ordinea claselor.
- (7) Produsele și serviciile nu sunt considerate ca fiind asemănătoare între ele doar pe motiv că figurează în aceeași clasă în conformitate cu Clasificarea Nisa. Produsele și serviciile nu sunt considerate ca fiind diferite unele de altele pe motiv că apar în clase diferite în conformitate cu Clasificarea Nisa.
- (8) Titularii de mărci UE solicitate înainte de 22 iunie 2012 care sunt înregistrate în raport cu întregul titlu al unei clase din Clasificarea Nisa pot declara că intenția lor la data de depunere a fost de a solicita protecția unor produse sau servicii în afara celor acoperite de sensul literal al titlului clasei respective, cu condiția ca produsele sau serviciile astfel desemnate să fie incluse în lista alfabetică a clasei respective din ediția Clasificării Nisa în vigoare la data de depunere a cererii.

Declarația se depune la Oficiu până la 24 septembrie 2016 și precizează, în mod clar, precis și specific, produsele și serviciile, altele decât cele acoperite în mod clar de sensul literal al indicațiilor oferite de titlul clasei, la care se referă inițial intenția titularului. Oficiul ia măsurile adecvate pentru a modifica registrul în mod corespunzător. Posibilitatea de a prezenta o declarație în conformitate cu primul paragraf de la prezentul alineat nu aduce atingere aplicării articolului 18, articolului 47 alineatul (2), articolului 58 alineatul (1) litera (a) și articolului 64 alineatul (2).

Se consideră că mărcile UE pentru care nu se depune nicio declarație în termenul menționat la al doilea paragraf desemnează, începând cu expirarea termenului respectiv, doar produsele sau serviciile acoperite în mod clar de sensul literal al indicațiilor incluse în titlul clasei relevante.

- (9) În cazul în care registrul este modificat, drepturile exclusive conferite de marca UE în temeiul articolului 9 nu împiedică un terț să continue să utilizeze o marcă pentru produse sau servicii, în cazul și în măsura în care utilizarea mărcii pentru produsele sau serviciile respective:

- (a) a început înainte ca registrul să fie modificat; și
- (b) nu a încălcat drepturile titularului pe baza sensului literal al înregistrării produselor și serviciilor în registru la momentul respectiv.

În plus, modificarea listei de produse sau servicii înregistrate în registru nu conferă titularului mărcii UE dreptul de a se opune sau de a depune o cerere în nulitate a unei mărci depuse ulterior, în cazul și în măsura în care:

- (a) fie marca depusă ulterior se afla în utilizare, fie se depusese o cerere de înregistrare a mărcii pentru produse sau servicii înainte ca registrul să fie modificat; și
- (b) utilizarea mărcii pentru produsele sau serviciile respective nu a încălcat sau nu ar fi încălcat drepturile titularului pe baza sensului literal al înregistrării produselor și serviciilor în registru la momentul respectiv.

SECȚIUNEA 2

Prioritatea

Articolul 34

Dreptul de prioritate

(1) O persoană care a înregistrat în mod valabil o cerere de marcă în sau pentru unul din statele care sunt părți la Convenția de la Paris sau la Acordul de instituire a Organizației Mondiale a Comerțului sau succesorul său în drepturi beneficiază, pentru a depune o cerere de marcă UE pentru aceeași marcă și pentru produsele sau serviciile identice cu cele pentru care această marcă a fost înregistrată sau care sunt cuprinse în acestea, de un drept de prioritate pe un termen de șase luni de la data depunerii primei cereri.

(2) Se recunoaște ca dând naștere unui drept de prioritate orice depozit având valoare de depozit național reglementar în temeiul dreptului intern a statului în care a fost efectuată sau în temeiul acordurilor bilaterale ori multilaterale.

(3) Prin depozit național reglementar se înțelege orice depozit considerat suficient pentru a stabili data la care a fost depusă cererea, indiferent de soluționarea acordată ulterior cererii în cauză.

(4) Se consideră drept primă cerere, a cărei dată de depunere constituie momentul de la care se calculează termenul de prioritate, o cerere ulterioară depusă pentru aceeași marcă, pentru produse sau servicii identice și în sau pentru același stat ca o primă cerere anterioară, cu condiția ca această cerere anterioară, la data depunerii cererii ulterioare, să fi fost retrasă, abandonată sau refuzată, fără să fi fost supusă inspecției publice și fără să fi lăsat să subziste drepturi și cu condiția ca cererea respectivă să nu fi constituit deja temei pentru revendicarea dreptului de prioritate. Astfel, cererea anterioară nu mai poate să constituie temei pentru revendicarea dreptului de prioritate.

(5) Dacă prima depunere s-a efectuat pe teritoriul unui stat care este parte la Convenția de la Paris sau la Acordul de instituire a Organizației Mondiale a Comerțului, dispozițiile de la alineatele (1)-(4) nu se aplică decât în măsura în care acest stat, conform unor constatări publicate, acordă, pe baza unei prime depuneri făcute la Oficiu, un drept de prioritate supus unor dispoziții și având efecte echivalente cu cele prevăzute în prezentul regulament. În cazul în care este necesar, directorul executiv solicită Comisiei să ia în calcul posibilitatea de a cerceta dacă un stat în înțelesul primei teze acordă tratamentul reciproc respectiv. În cazul în care Comisia stabilește că tratamentul reciproc, în conformitate cu prima teză, este acordat, aceasta publică o comunicare în acest sens în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

(6) Alineatul (5) se aplică de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* a comunicării prin care se confirmă acordarea de tratament reciproc, cu excepția cazului în care comunicarea precizează o dată anterioară de la care se aplică. Alineatul (5) încetează să se aplice de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* a unei comunicări a Comisiei prin care se confirmă că nu se mai acordă tratament reciproc, cu excepția cazului în care comunicarea precizează o dată anterioară de la care se aplică.

(7) Comunicările astfel cum sunt menționate la alineatele (5) și (6) se publică, de asemenea, în *Jurnalul Oficial al Oficiului*.

Articolul 35

Revendicarea priorității

(1) Cererile privind prioritatea se depun împreună cu cererea de înregistrare a mărcii UE și cuprind data, numărul și țara cererii anterioare. Documentația în sprijinul cererii privind prioritatea se depune în termen de trei luni de la data depunerii cererii.

(2) Comisia adoptă acte de punere în aplicare care precizează tipul de documentație care trebuie depusă pentru revendicarea priorității unei cereri anterioare în conformitate cu alineatul (1) din prezentul articol. Respectivetele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 207 alineatul (2).

(3) Directorul executiv poate stabili că documentația care trebuie furnizată de solicitant în sprijinul cererii privind prioritatea poate fi mai puțin detaliată decât cea ce este prevăzută în specificațiile adoptate în conformitate cu alineatul (2), cu condiția ca informațiile necesare să fie accesibile Oficiului din alte surse.

*Articolul 36***Efectul dreptului de prioritate**

Efectul dreptului de prioritate constă în aceea că data de prioritate este considerată a fi data de depunere a cererii de înregistrare a mărcii UE, în scopul determinării anteriorității drepturilor.

*Articolul 37***Valoarea de depozit național a cererii**

Cererea de înregistrare a mărcii UE căreia i-a fost atribuită o dată de depunere are, în statele membre, valoarea de depozit național reglementar, luând în considerare, dacă este cazul, dreptul de prioritate invocat în susținerea cererii în cauză.

*SECȚIUNEA 3***Prioritate de expunere***Articolul 38***Prioritate de expunere**

(1) Dacă solicitantul unei mărci UE a prezentat, sub marca solicitată, produse sau servicii în cadrul unei expoziții internaționale oficiale sau recunoscute în mod oficial în sensul Convenției privind expozițiile internaționale, semnată la Paris la 22 noiembrie 1928 și revizuită ultima dată la 30 noiembrie 1972, acesta poate, cu condiția să depună cererea în termen de șase luni de la data primei prezentări a produselor sau serviciilor sub marca depusă, să se prevaleze, de la această dată, de un drept de prioritate în înțelesul articolului 36. Cererea privind prioritatea se depune împreună cu cererea de înregistrare a mărcii UE.

(2) Orice solicitant care dorește să revendice prioritatea în conformitate cu alineatul (1) depune probele referitoare la faptul că produsele sau serviciile au fost expuse sub marca solicitată în termen de trei luni de la data depunerii cererii.

(3) O prioritate de expunere acordată într-un stat membru sau într-o țară terță nu prelungește termenul de prioritate prevăzut la articolul 34.

(4) Comisia adoptă acte de punere în aplicare care precizează tipul și detaliile privind probele necesare pentru revendicarea priorității de expunere în conformitate cu alineatul (2) din prezentul articol. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 207 alineatul (2)

*SECȚIUNEA 4***Senioritatea mărcii naționale***Articolul 39***Revendicarea seniorității mărcii naționale în cererea de înregistrare a unei mărci UE sau după data depunerii cererii**

(1) Titularul unei mărci anterioare înregistrate într-un stat membru, inclusiv o marcă înregistrată pe teritoriul Benelux, sau al unei mărci anterioare care a făcut obiectul înregistrării internaționale care produce efecte într-un stat membru, care depune o cerere pentru înregistrarea unei mărci identice ca marcă UE pentru produse sau servicii identice cu sau cuprinse în acelea pentru care a fost înregistrată o marcă anterioară, poate să se prevaleze pentru marca UE de senioritatea mărcii anterioare în ceea ce privește statul membru în care sau pentru care a fost înregistrată.

(2) Cererile privind senioritatea se depun fie împreună cu cererea de înregistrare a mărcii UE, fie în termen de două luni de la data depunerii cererii și includ statul membru sau statele membre în care sau pentru care se înregistrează marca, numărul și data depunerii înregistrării relevante, precum și produsele și serviciile pentru care este înregistrată marca. Atunci când senioritatea uneia sau mai multor mărci anterioare înregistrate este revendicată în cerere, documentația în sprijinul cererii privind senioritatea se depune în termen de trei luni de la data depunerii. În cazul în care solicitantul dorește să revendice senioritatea după depunerea cererii, documentația în sprijinul cererii privind senioritatea se depune la Oficiu în termen de trei luni de la primirea cererii privind senioritatea.

(3) În temeiul prezentului regulament, unicul efect al seniorității este faptul că, atunci când titularul mărcii UE renunță la marca anterioară sau o lasă să se stingă, este considerat ca beneficiind în continuare de aceleași drepturi pe care le-ar fi avut dacă marca anterioară continua să fie înregistrată.

(4) Senioritatea revendicată pentru marca UE se stinge atunci când marca anterioară a cărei senioritate a fost revendicată este declarată nulă sau titularul acesteia este decăzut din drepturi. În cazul în care titularul mărcii anterioare este decăzut din drepturi, senioritatea se stinge cu condiția ca decăderea din drepturi să intre în vigoare înainte de data de depunere sau de data de prioritate a mărcii UE.

(5) Oficiul informează Oficiul Benelux pentru Proprietate Intelectuală sau Oficiul central pentru proprietatea industrială al statului membru în cauză cu privire la revendicarea seniorității.

(6) Comisia adoptă acte de punere în aplicare care precizează tipul de documentație care trebuie depusă pentru revendicarea seniorității unei mărci naționale sau a unei mărci înregistrate în temeiul acordurilor internaționale care se aplică într-un stat membru în conformitate cu alineatul (2) din prezentul articol. Respectivul acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 207 alineatul (2).

(7) Directorul executiv poate stabili că documentația care trebuie furnizată de solicitant în sprijinul cererii privind senioritatea poate fi mai puțin detaliată decât cea ce este prevăzută în specificațiile adoptate în conformitate cu alineatul (6), cu condiția ca informațiile necesare să fie accesibile Oficiului din alte surse.

Articolul 40

Revendicarea seniorității unei mărci naționale după înregistrarea mărcii UE

(1) Titularul unei mărci UE care este titularul unei mărci anterioare identice, înregistrată într-un stat membru, inclusiv o marcă înregistrată pe teritoriul Benelux, sau al unei mărci identice anterioare, care a făcut obiectul unei înregistrări internaționale care produce efecte într-un stat membru, pentru produse sau servicii identice cu cele pentru care a fost înregistrată marca anterioară sau conținute în acestea, poate să revendice senioritatea mărcii anterioare în ceea ce privește statul membru în care sau pentru care a fost înregistrată.

(2) Cererile privind senioritatea depuse în conformitate cu alineatul (1) din prezentul articol includ numărul de înregistrare al mărcii UE, numele și adresa titularului acesteia, statul membru sau statele membre în care sau pentru care este înregistrată marca anterioară, numărul și data depunerii înregistrării relevante, produsele și serviciile pentru care este înregistrată marca și cele pentru care este revendicată senioritatea, precum și documentele justificative prevăzute în normele adoptate în conformitate cu articolul 39 alineatul (6).

(3) În cazul în care nu sunt îndeplinite cerințele care reglementează revendicarea seniorității, Oficiul informează titularul mărcii UE cu privire la deficiența constatată. În cazul în care respectiva deficiență nu este remediată în termenul ce urmează a fi acordat de Oficiu, acesta respinge cererea.

(4) Se aplică articolul 39 alineatele (3), (4), (5) și (7).

CAPITOLUL IV

PROCEDURA DE ÎNREGISTRARE

SECȚIUNEA 1

Examinarea cererilor

Articolul 41

Examinarea condițiilor privind depozitul

(1) Oficiul examinează dacă:

- (a) cererea de înregistrare a mărcii UE îndeplinește condițiile pentru a-i fi acordată o dată de depozit în conformitate cu articolul 32;
- (b) cererea de înregistrare a mărcii UE îndeplinește condițiile și cerințele menționate la articolul 31 alineatul (3);
- (c) taxele pe categorie, atunci când este cazul, au fost achitate în termenul stabilit.

- (2) În cazul în care cererea de înregistrare a mărcii UE nu îndeplinește condițiile menționate la alineatul (1), Oficiul invită solicitantul să remedieze în termen de două luni de la primirea notificării neregulile sau neefectuarea plății constatate.
- (3) În cazul în care neregulile sau neefectuarea plății constatate în temeiul alineatului (1) litera (a) nu sunt remediate în acest termen, cererea nu va fi considerată ca o cerere de înregistrare a mărcii UE. În cazul în care solicitantul se conformează invitației Oficiului, acesta din urmă acordă, ca dată de depunere a cererii, data la care s-au remediat neregulile sau neefectuarea plății constatate.
- (4) În cazul în care neregulile constatate în temeiul alineatului (1) litera (b) nu sunt remediate în termenul stabilit, Oficiul respinge cererea.
- (5) În cazul în care nu se remediază în termenul stabilit neefectuarea plății constatată în temeiul alineatului (1) litera (c), cererea se consideră a fi retrasă cu excepția cazului în care este evident ce categorie de produse sau servicii este destinată să fie acoperită de suma achitată. În lipsa altor criterii care să permită determinarea claselor a căror acoperire este prevăzută, Oficiul ia în considerare clasele în ordinea clasificării. Cererea este considerată retrasă în ceea ce privește clasele pentru care taxele de clasă nu au fost plătite sau nu au fost plătite în întregime.
- (6) Neîndeplinirea cerințelor privind revendicarea priorității atrage pierderea dreptului de prioritate pentru cerere.
- (7) Neîndeplinirea cerințelor privind revendicarea seniorității unei mărci naționale atrage pierderea aceluși drept pentru cerere.
- (8) În cazul în care cerințele menționate la alineatul (1) literele (b) și (c) nu sunt respectate numai în ceea ce privește anumite produse sau servicii, Oficiul respinge cererea sau se stinge dreptul de prioritate sau dreptul de senioritate numai pentru produsele și serviciile respective.

Articolul 42

Examinarea motivelor absolute de refuz

- (1) În cazul în care o marcă este exclusă de la înregistrare în temeiul articolului 7, în ceea ce privește toate sau doar o parte dintre produsele sau serviciile pentru care se solicită înregistrarea mărcii UE, cererea se respinge pentru aceste produse sau servicii.
- (2) Cererea nu se respinge înainte ca solicitantului să i se fi acordat posibilitatea de a retrage sau modifica cererea sau de a-și prezenta observațiile. În acest scop, Oficiul notifică solicitantului motivele de refuz al înregistrării și stabilește un termen în care acesta poate retrage sau modifica cererea sau își poate prezenta observațiile. În cazul în care solicitantul nu remediază motivele de refuz al înregistrării, Oficiul refuză înregistrarea în totalitate sau parțial.

SECȚIUNEA 2

Cercetarea

Articolul 43

Raportul de cercetare

- (1) La cererea solicitantului unei mărci UE, în momentul depunerii cererii, Oficiul întocmește un raport de cercetare la nivelul Uniunii Europene (denumit în continuare „raport UE de cercetare”) în care menționează mărcile UE anterioare sau cererile anterioare de înregistrare a mărcilor UE pe care le-a identificat și care pot să fie opozabile, în conformitate cu articolul 8, înregistrării mărcii UE care face obiectul cererii.
- (2) În cazul în care, în momentul depunerii unei cereri de înregistrare de marcă UE, solicitantul cere ca oficiile centrale pentru proprietatea industrială din statele membre să întocmească un raport de cercetare și dacă taxa de cercetare aferentă a fost achitată în termenul prevăzut pentru plata taxei de depunere, Oficiul transmite fără întârziere o copie a cererii de înregistrare a mărcii UE Oficiului central pentru proprietatea industrială din fiecare stat membru, care a comunicat Oficiului decizia sa de a efectua cercetări în propriul registru de mărci cu privire la cererile de înregistrare a mărcilor UE.

- (3) Fiecare dintre oficiile centrale pentru proprietatea industrială din statele membre, menționate la alineatul (2), transmite un raport de cercetare în care fie precizează eventualele mărci naționale anterioare, cererile anterioare de înregistrare a mărcilor naționale sau mărcile anterioare înregistrate în temeiul unor acorduri internaționale aplicabile în statul membru sau statele membre în cauză, care au fost identificate și care pot fi opozabile în conformitate cu articolul 8 înregistrării mărcii UE care face obiectul cererii, fie declară că cercetarea nu a furnizat nicio indicație a unor astfel de drepturi.
- (4) Oficiul, după consultarea consiliului de administrație prevăzut la articolul 153 (denumit în continuare „consiliul de administrație”), stabilește conținutul și modalitățile detaliate pentru raportare.
- (5) Oficiul varsă o anumită sumă fiecărui Oficiu central pentru proprietatea industrială pentru fiecare raport de cercetare furnizat de acesta în conformitate cu alineatul (3). Această sumă, care este aceeași pentru toate serviciile centrale, este stabilită de comitetul bugetar, printr-o decizie luată cu majoritatea de trei pătrimi a reprezentanților statelor membre.
- (6) Oficiul transmite solicitantului mărcii UE raportul UE de cercetare solicitat și toate rapoartele naționale de cercetare solicitate pe care le-a primit.
- (7) La publicarea cererii de înregistrare a mărcii UE, Oficiul informează titularii tuturor mărcilor UE anterioare sau ai tuturor cererilor anterioare de înregistrare a mărcilor UE care sunt menționați în raportul UE de cercetare, cu privire la publicarea cererii de înregistrare a mărcii Uniunii Europene. Aceasta se aplică indiferent dacă solicitantul a cerut sau nu să primească raportul UE de cercetare, cu excepția cazului în care titularul unei înregistrări sau cereri anterioare solicită să nu primească notificarea.

SECȚIUNEA 3

Publicarea cererii

Articolul 44

Publicarea cererii

- (1) În cazul în care condițiile aplicabile cererii de înregistrare a mărcii UE sunt îndeplinite, cererea se publică în sensul articolului 46, în măsura în care nu a fost respinsă în temeiul articolului 42. Publicarea cererii nu aduce atingere informațiilor care au fost deja puse la dispoziția publicului în alt mod în conformitate cu prezentul regulament sau cu actele adoptate în temeiul prezentului regulament.
- (2) În cazul în care, după ce a fost publicată, cererea este respinsă în temeiul articolului 42, decizia de respingere se publică atunci când devine definitivă.
- (3) În cazul în care o cerere publicată conține o eroare imputabilă Oficiului, acesta poate, din proprie inițiativă sau la cererea solicitantului, să corecteze eroarea și să publice această rectificare.

În cazul în care rectificarea este cerută de către solicitant, normele adoptate în temeiul articolului 49 alineatul (3) se aplică *mutatis mutandis*.

- (4) În cazul în care rectificarea se referă la lista de produse sau servicii sau la reprezentarea mărcii, se aplică, de asemenea, articolul 46 alineatul (2).
- (5) Comisia adoptă acte de punere în aplicare pentru a stabili detaliile care trebuie incluse în cererea publicată. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 207 alineatul (2).

SECȚIUNEA 4

Observațiile terților și opoziția

Articolul 45

Observații ale terților

- (1) Orice persoană fizică sau juridică, precum și orice grup sau organism care reprezintă fabricanți, producători, prestatori de servicii, comercianți sau consumatori pot depune la Oficiu observații scrise, precizând motivele pentru care, în temeiul articolelor 5 și 7, înregistrarea mărcii nu ar trebui să fie respinsă *ex officio*.

Persoanele și grupurile sau organismele menționate la primul paragraf nu dobândesc calitatea de părți în cadrul procedurii în fața Oficiului.

- (2) Observațiile formulate de terți se prezintă înainte de sfârșitul perioadei de opoziție sau, în cazul în care a fost depusă o opoziție împotriva mărcii, înainte de luarea deciziei finale cu privire la opoziție.
- (3) Depunerea de observații menționată la alineatul (1) nu aduce atingere dreptului Oficiului de a redeschide examinarea motivelor absolute, din proprie inițiativă, în orice moment înainte de înregistrare, după caz.
- (4) Observațiile menționate la alineatul (1) sunt notificate solicitantului, care poate formula comentarii la acestea.

Articolul 46

Opoziție

- (1) Se poate formula o opoziție la înregistrarea mărcii în termen de trei luni de la publicarea cererii de înregistrare a mărcii UE, pe motiv că marca ar trebui să fie respinsă la înregistrare în temeiul articolului 8:
 - (a) în cazurile prevăzute la articolul 8 alineatele (1) și (5), de către titularii mărcilor anterioare menționați la articolul 8 alineatul (2), precum și de către deținătorii licenței împuterniciți de către titularii acestor mărci;
 - (b) în cazurile prevăzute la articolul 8 alineatul (3), de către titularii mărcilor menționați de prezenta dispoziție;
 - (c) în cazurile prevăzute la articolul 8 alineatul (4), de către titularii mărcilor sau semnelor anterioare menționați de această dispoziție, precum și de persoanele autorizate, în temeiul dreptului intern aplicabil, să exercite aceste drepturi;
 - (d) de către persoana autorizată, prin legislația Uniunii relevantă sau prin dreptul intern aplicabil, să exercite drepturile menționate la articolul 8 alineatul (6).
- (2) O opoziție la înregistrarea mărcii se poate, de asemenea, formula în condițiile stabilite la alineatul (1), în cazul publicării unei cereri modificate conform articolului 49 alineatul (2) a doua teză.
- (3) Opoziția se formulează în scris și se motivează. Aceasta nu se consideră ca fiind formulată decât după achitarea taxei de opoziție.
- (4) Într-un termen care se stabilește de către Oficiu, partea care a formulat opoziția poate prezenta fapte, probe și observații în susținerea acesteia.

Articolul 47

Examinarea opoziției

- (1) În cursul examinării opoziției, Oficiul invită părțile, ori de câte ori este necesar, să prezinte, într-un termen pe care acesta îl acordă, observațiile asupra comunicărilor celorlalte părți sau ale Oficiului.
- (2) La cererea solicitantului, titularul unei mărci UE anterioare care a formulat opoziția aduce dovada că, în decursul perioadei de cinci ani care a precedat data depunerii sau data de prioritate a cererii de înregistrare a mărcii UE, marca UE anterioară a făcut obiectul unei utilizări efective în cadrul Uniunii în legătură cu produsele sau serviciile pentru care a fost înregistrată și pe care se întemeiază opoziția sau că există motive întemeiate pentru neutilizare, cu condiția ca la data respectivă marca UE anterioară să fi fost înregistrată cu cel puțin cinci ani în urmă. În absența unei astfel de dovezi, opoziția se respinge. În cazul în care marca UE anterioară nu a fost utilizată decât pentru o parte dintre produsele sau serviciile pentru care a fost înregistrată, aceasta nu se consideră înregistrată, în sensul examinării opoziției, decât pentru acea parte de produse sau servicii.
- (3) Alineatul (2) se aplică mărcilor naționale anterioare menționate la articolul 8 alineatul (2) litera (a), înțelegându-se că utilizarea lor în cadrul Uniunii se înlocuiește cu utilizarea lor în statul membru în care marca națională anterioară este protejată.
- (4) În cazul în care consideră necesar, Oficiul invită părțile să ajungă la o înțelegere.

(5) În cazul în care din examinarea opoziției reiese că marca este exclusă de la înregistrare pentru toate sau doar pentru o parte dintre produsele sau serviciile pentru care este solicitată înregistrarea mărcii UE, cererea se respinge pentru produsele sau serviciile respective. În caz contrar, se respinge opoziția.

(6) Decizia de respingere a cererii se publică atunci când este definitivă.

Articolul 48

Delegarea de competențe

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 208, care să precizeze detaliile privind procedura de depunere și examinare a opoziției prevăzută la articolele 46 și 47.

SECȚIUNEA 5

Retragerea, limitarea, modificarea și divizarea cererii

Articolul 49

Retragerea, restrângerea și modificarea cererii

(1) Solicitantul poate să-și retragă oricând cererea de înregistrare a mărcii UE sau să restrângă lista produselor sau serviciilor pe care aceasta le conține. Atunci când cererea a fost deja publicată, retragerea sau restrângerea sunt de asemenea publicate.

(2) Pe de altă parte, cererea de înregistrare a mărcii UE nu poate fi modificată, la cererea solicitantului, decât pentru a corecta numele și adresa solicitantului, greșelile de exprimare sau de transcriere sau erorile evidente, astfel încât o asemenea rectificare să nu modifice în mod substanțial marca sau să extindă lista de produse sau servicii. În cazul în care modificările privesc reprezentarea mărcii sau lista de produse sau servicii și în cazul în care aceste modificări sunt aduse după publicarea cererii, aceasta se publică astfel cum a fost modificată.

(3) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 208, care să precizeze detaliile privind procedura referitoare la modificarea cererii.

Articolul 50

Divizarea cererii

(1) Solicitantul poate diviza cererea declarând că o parte din produsele sau serviciile incluse în cererea originală va face obiectul uneia sau mai multor cereri divizionare. Produsele sau serviciile cererii divizionare nu pot acoperi produsele sau serviciile care rămân în cererea originală sau care figurează în alte cereri divizionare.

(2) Declarația de divizare nu este admisibilă:

(a) dacă, în cazul în care a fost formulată o opoziție împotriva cererii originale, această declarație are ca efect introducerea unei divizări între produsele sau serviciile care fac obiectul acestei opoziții, până când decizia diviziei de opoziție devine definitivă sau până la abandonarea procedurii de opoziție;

(b) înainte ca Oficiul să acorde data de depunere menționată la articolul 32 și nici în cursul perioadei de opoziție prevăzute la articolul 46 alineatul (1).

(3) Declarația de divizare face obiectul unei taxe. Se consideră că declarația nu a fost făcută până la achitarea taxei.

(4) În cazul în care constată că cerințele prevăzute la alineatul (1) și normele adoptate în conformitate cu alineatul (9) litera (a) nu sunt îndeplinite, Oficiul invită solicitantul să remedieze deficiențele constatate într-un termen care urmează să fie stabilit de Oficiu. În cazul în care deficiențele nu sunt remediate înainte de expirarea termenului, Oficiul refuză declarația de divizare.

- (5) Divizarea produce efecte de la data la care este transcrisă în dosarele păstrate de Oficiu privind cererea originală.
- (6) Toate cererile și solicitările efectuate și toate taxele plătite cu privire la cererea originală înainte de data primirii de către Oficiu a declarației de divizare se consideră că au fost introduse sau achitate și pentru cererea sau cererile divizionare. Taxele achitate efectiv pentru cererea originală înainte de data primirii declarației de divizare nu sunt rambursabile.
- (7) Cererea divizionară păstrează data de depozit și orice altă dată de prioritate sau de senioritate a cererii originale.
- (8) În cazul în care declarația de divizare se referă la o cerere care a fost deja publicată în temeiul articolului 44, divizarea se publică. Cererea divizionară se publică. Prin publicare nu se deschide o nouă perioadă de depunere a opozițiilor.
- (9) Comisia adoptă acte de punere în aplicare care precizează:
- (a) conținutul detaliat al unei declarații de divizare a unei cereri depuse în temeiul alineatului (1);
- (b) detalii cu privire la modul de tratare a unei declarații de divizare a unei cereri, asigurându-se că se creează un dosar separat, inclusiv un nou număr al cererii pentru cererea de divizare;
- (c) detaliile pe care trebuie să le conțină publicarea cererii de divizare în conformitate cu alineatul (8).

Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 207 alineatul (2).

SECȚIUNEA 6

Înregistrarea

Articolul 51

Înregistrarea

- (1) În cazul în care cererea îndeplinește cerințele din prezentul regulament și nicio opoziție nu a fost formulată în termenul menționat la articolul 46 alineatul (1) sau în cazul în care toate opozițiile formulate au fost eliminate prin retragere, respingere sau printr-o altă dispoziție, marca și caracteristicile menționate la articolul 111 alineatul (2) se înregistrează în registru. Înregistrarea se publică.
- (2) Oficiul emite un certificat de înregistrare. Certificatul poate fi emis prin mijloace electronice. Oficiul furnizează copii certificate sau necertificate ale certificatului care fac obiectul plății unei taxe, în cazul în care aceste copii sunt emise altfel decât prin mijloace electronice.
- (3) Comisia adoptă acte de punere în aplicare care precizează conținutul detaliat și forma certificatului de înregistrare menționat la alineatul (2) din prezentul articol. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 207 alineatul (2).

CAPITOLUL V

DURATA, REÎNNOIREA, MODIFICAREA ȘI DIVIZAREA MĂRCII UE

Articolul 52

Durata înregistrării

Durata înregistrării mărcii UE este de zece ani cu începere de la data depunerii cererii. Înregistrarea poate fi reînnoită, conform articolului 53, pentru perioade de zece ani.

Articolul 53

Reînnoire

- (1) Înregistrarea mărcii UE se reînnoiește la cererea titularului mărcii UE sau a oricărei alte persoane autorizate în mod expres de acesta, cu condiția ca taxele să fi fost achitate.

(2) Oficiul îl informează în timp util pe titularul mărcii UE, precum și pe orice titular al unui drept înregistrat privind o marcă UE în ceea ce privește expirarea înregistrării, cu cel puțin șase luni înaintea respectivei expirări. Absența acestei informări nu atrage răspunderea Oficiului și nu aduce atingere expirării înregistrării.

(3) Cererea de reînnoire se depune în termen de șase luni înainte de data expirării înregistrării. Taxa de bază pentru reînnoire și, dacă este cazul, una sau mai multe taxe de clasificare pentru fiecare clasă de produse sau servicii care se adaugă la prima clasă se achită în același termen. În caz contrar, cererea de reînnoire poate fi depusă și taxele pot fi achitate într-un termen suplimentar de șase luni de la data expirării înregistrării, cu condiția ca, în această nouă perioadă, să se achite o taxă suplimentară pentru plata cu întârziere a taxei de reînnoire sau pentru depunerea cu întârziere a cererii de reînnoire.

(4) În cererea de reînnoire se menționează:

(a) numele persoanei care solicită reînnoirea;

(b) numărul de înregistrare al mărcii Uniunii Europene care urmează să fie reînnoită;

(c) în cazul în care reînnoirea este solicitată doar pentru o parte din produsele și serviciile înregistrate, indicarea claselor sau a produselor și serviciilor pentru care se solicită reînnoirea, ori a claselor sau a produselor și serviciilor pentru care nu se solicită reînnoirea, grupate în conformitate cu Clasificarea Nisa, fiecare grup fiind precedat de numărul clasei din Clasificarea Nisa căreia îi aparține grupul de produse și servicii și prezentat în ordinea claselor din respectiva clasificare.

Dacă plata menționată la alineatul (3) este efectuată, aceasta se consideră cerere de reînnoire cu condiția să conțină toate indicațiile necesare pentru a stabili scopul plății.

(5) În cazul în care cererea este prezentată, sau taxele sunt achitate numai pentru o parte din produsele sau serviciile pentru care este înregistrată marca UE, înregistrarea se reînnoiește numai pentru acele produse sau servicii. În cazul în care taxele plătite sunt insuficiente pentru a acoperi toate clasele de produse și servicii pentru care este solicitată reînnoirea, înregistrarea se reînnoiește atunci când se identifică în mod clar clasa (clasele) acoperită(e). În lipsa altor criterii, Oficiul ia în considerare clasele în ordinea clasificării.

(6) Reînnoirea produce efecte în ziua următoare datei de expirare a înregistrării. Reînnoirea se înregistrează.

(7) În cazul în care cererea de reînnoire este depusă în termenele prevăzute la alineatul (3), dar celelalte condiții care reglementează reînnoirea prevăzute la prezentul articol nu sunt îndeplinite, Oficiul informează solicitantul cu privire la deficiențele constatate.

(8) În cazul în care cererea de reînnoire nu este depusă sau este depusă după expirarea termenului prevăzut la alineatul (3) sau în cazul în care taxele nu sunt plătite ori sunt plătite numai după expirarea termenului în cauză sau în cazul în care neregulile menționate la alineatul (7) nu sunt remediate în respectivul termen, Oficiul constată că înregistrarea a expirat și notifică acest lucru titularului mărcii UE. În cazul în care constatarea devine definitivă, Oficiul anulează marca din registru. Anularea produce efecte din ziua următoare datei la care expiră înregistrarea existentă. În cazul în care taxele de reînnoire au fost plătite, dar înregistrarea nu este reînnoită, taxele se rambursează.

(9) O singură cerere de reînnoire poate fi prezentată pentru două sau mai multe mărci, la plata taxelor necesare pentru fiecare marcă în parte, cu condiția ca proprietarii sau reprezentanții să fie aceiași în fiecare caz.

Articolul 54

Modificarea

(1) Marca UE nu se modifică în registru în perioada înregistrării, nici în cazul reînnoirii acesteia.

(2) Cu toate acestea, dacă marca UE conține numele și adresa titularului, orice modificare a acestora, care nu aduce atingere în mod substanțial identității mărcii așa cum a fost înregistrată la origine, poate fi înregistrată la cererea titularului.

(3) Cererea de modificare în registru include elementul mărcii care urmează să fie modificat, precum și versiunea modificată a respectivului element.

Comisia adoptă acte de punere în aplicare care precizează conținutul detaliat al cererii de modificare în registru. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 207 alineatul (2).

(4) Cererea se consideră a nu fi fost depusă decât după achitarea taxei necesare. În cazul în care taxa nu este achitată sau nu este achitată integral, Oficiul informează solicitantul cu privire la acest lucru. Se poate depune o singură cerere pentru modificarea în registru a aceluiași element în două sau mai multe înregistrări ale aceluiași titular. Taxa prevăzută se achită pentru fiecare înregistrare care trebuie modificată. În cazul în care nu sunt îndeplinite condițiile care reglementează modificarea înregistrării, Oficiul informează solicitantul cu privire la deficiența constatată. În cazul în care respectiva deficiență nu este remediată în termenul acordat de Oficiu, acesta respinge cererea.

(5) Publicarea înregistrării modificării conține o reprezentare a mărcii UE astfel cum a fost modificată în registru. Terții ale căror drepturi pot fi afectate de modificarea în registru pot contesta înregistrarea acesteia în termen de trei luni de la publicare. Articolele 46 și 47 și normele adoptate în temeiul articolului 48 se aplică cu privire la publicarea înregistrării modificării.

Articolul 55

Modificarea numelui sau a adresei

(1) O modificare a numelui sau a adresei titularului mărcii UE care nu reprezintă o modificare a mărcii UE în conformitate cu articolul 54 alineatul (2) și nu rezultă dintr-un transfer total sau parțial al mărcii UE, se înregistrează în registru la cererea titularului.

Comisia adoptă acte de punere în aplicare care precizează conținutul detaliat al cererii de modificare a numelui sau a adresei în temeiul primului paragraf din prezentul alineat. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 207 alineatul (2).

(2) Se poate depune o singură cerere pentru modificarea numelui sau a adresei în legătură cu două sau mai multe înregistrări ale aceluiași titular.

(3) În cazul în care nu sunt îndeplinite condițiile care reglementează înregistrarea modificării, Oficiul informează titularul mărcii UE cu privire la deficiența constatată. În cazul în care respectiva deficiență nu este remediată în termenul acordat de Oficiu, acesta respinge cererea.

(4) Alineatele (1), (2) și (3) se aplică și pentru modificarea numelui sau a adresei reprezentantului înregistrat.

(5) Alineatele (1)-(4) se aplică cererilor de înregistrare a mărcilor UE. Modificarea se consemnează în dosarele ținute de Oficiu cu privire la cererea de înregistrare a mărcii UE.

Articolul 56

Divizarea înregistrării

(1) Titularul mărcii UE poate diviza înregistrarea declarând că anumite produse sau servicii incluse în înregistrarea originală vor face obiectul uneia sau mai multor înregistrări divizionare. Produsele sau serviciile din înregistrarea divizionară nu pot acoperi produsele sau serviciile care rămân în înregistrarea originală sau care figurează în alte înregistrări divizionare.

(2) Declarația de divizare nu este admisibilă în următoarele cazuri:

(a) dacă, în cazul în care a fost prezentată o cerere de decădere sau în nulitate la Oficiu împotriva înregistrării originale, această declarație are ca efect introducerea unei divizări între produsele sau serviciile care fac obiectul cererii de decădere sau în nulitate până când decizia diviziei de anulare devine definitivă sau până când procedura s-a încheiat în alt fel;

(b) dacă, în cazul în care a fost depusă o cerere reconvențională de decădere sau în nulitate în cadrul unei acțiuni în fața unei instanțe pentru mărci UE, această declarație are ca efect introducerea unei divizări între produsele sau serviciile care fac obiectul cererii reconvenționale, până când mențiunea deciziei instanței pentru mărci UE a fost înscrisă în registru în conformitate cu articolul 128 alineatul (6).

- (3) În cazul în care cerințele prevăzute la alineatul (1) și în conformitate cu actele de punere în aplicare menționate la alineatul (8) nu sunt îndeplinite sau lista de produse și servicii care formează înregistrarea divizionară se suprapune cu produsele și serviciile care rămân în înregistrarea originală, Oficiul invită titularul mărcii UE să remedieze deficiențele în termenul pe care îl poate preciza. În cazul în care deficiențele nu sunt remediate înainte de expirarea termenului, Oficiul refuză declarația de divizare.
- (4) Declarația de divizare face obiectul unei taxe. Se consideră că declarația că nu a fost făcută până la achitarea taxei.
- (5) Divizarea produce efecte de la data la care este consemnată în registru.
- (6) Toate solicitările și cererile efectuate și toate taxele achitate cu privire la înregistrarea originală înainte de data primirii de către Oficiu a declarației de divizare se consideră că au fost depuse sau achitate și în ceea ce privește înregistrarea sau înregistrările divizionare. Taxele achitate corespunzător pentru înregistrarea originală înainte de data de primire a declarației de divizare nu sunt rambursabile.
- (7) Înregistrarea divizionară păstrează data de depozit și orice altă dată de prioritate și de senioritate a înregistrării originale.
- (8) Comisia adoptă acte de punere în aplicare care precizează:
- (a) conținutul detaliat al unei declarații de divizare a unei înregistrări în temeiul alineatului (1);
- (b) detalii cu privire la modul de tratare a unei declarații de divizare a unei înregistrări, asigurându-se că se creează un dosar separat, inclusiv un nou număr de înregistrare, pentru înregistrarea divizării.

Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 207 alineatul (2).

CAPITOLUL VI

RENUNȚAREA, DECĂDEREA ȘI NULITATEA

SECȚIUNEA 1

Renunțarea

Articolul 57

Renunțare

- (1) Marca UE poate face obiectul unei renunțări pentru toate sau pentru o parte dintre produsele sau serviciile pentru care este înregistrată.
- (2) Renunțarea se declară în scris la Oficiu de către titularul mărcii. Aceasta nu are efect decât după înscrierea sa în registru. Valabilitatea renunțării la o marcă UE care este declarată la Oficiu ca urmare a depunerii unei cereri de decădere în temeiul articolului 63 alineatul (1) este condiționată de respingerea finală sau de retragerea cererii de decădere.
- (3) Renunțarea se înscrie numai cu acordul titularului unui drept privind marca UE, dreptul respectiv fiind înscris în registru. În cazul în care a fost înregistrată o licență, renunțarea se înscrie în registru numai dacă titularul mărcii UE dovedește că l-a informat pe deținătorul licenței cu privire la intenția sa de renunțare. Înscrierea renunțării se face la expirarea unei perioade de trei luni de la data la care titularul dovedește Oficiului că a informat deținătorul licenței cu privire la intenția sa de renunțare, sau înainte de expirarea perioadei respective, de îndată titularul dovedește că deținătorul licenței și-a dat consimțământul.
- (4) În cazul în care nu se respectă condițiile aplicabile renunțării, Oficiul îl informează pe declarant cu privire la deficiențele constatate. În cazul în care deficiențele constatate nu sunt remediate în termenul acordat de Oficiu, acesta refuză înscrierea renunțării în registru.
- (5) Comisia adoptă acte de punere în aplicare care precizează conținutul detaliat al unei declarații de renunțare în temeiul alineatului (2) din prezentul articol și tipul de documentație necesară în vederea stabilirii unui acord cu un terț în temeiul alineatului (3) din prezentul articol. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 207 alineatul (2).

SECȚIUNEA 2

Cauzele de decădere

Articolul 58

Cauze de decădere

- (1) Titularul mărcii UE este declarat decăzut din drepturi ca urmare a unei cereri prezentate la Oficiu sau a unei cereri reconvenționale în cadrul unei proceduri de constatare a încălcării drepturilor:
- (a) în cazul în care, pe o perioadă neîntreruptă de cinci ani, marca nu a făcut obiectul unei utilizări efective în cadrul Uniunii pentru produsele sau serviciile pentru care este înregistrată și în cazul în care nu există motive întemeiate pentru neutilizare; totuși, nimeni nu poate pretinde ca titularul să fie decăzut din drepturi în cazul în care, între expirarea acestei perioade și depunerea cererii sau a cererii reconvenționale, marca a făcut obiectul unei începerii sau unei reluări a utilizării efective; cu toate acestea, începerea sau reluarea utilizării făcută în termen de trei luni înainte de depunerea cererii sau a cererii reconvenționale, acest termen începând să curgă cel mai devreme la expirarea perioadei neîntrerupte de cinci ani de neutilizare, nu este luată în considerare atunci când pregătirile pentru începerea sau reluarea utilizării intervin numai după ce titularul a aflat că cererea sau cererea reconvențională ar putea fi depusă;
 - (b) în cazul în care marca a devenit, prin activitatea sau inactivitatea titularului său, denumirea comercială obișnuită a unui produs sau serviciu pentru care este înregistrată;
 - (c) în cazul în care, în urma utilizării mărcii de către titularul acesteia sau cu consimțământul său pentru produsele sau serviciile pentru care este înregistrată, marca poate induce în eroare publicul, în special în ceea ce privește natura, calitatea sau proveniența geografică a acestor produse sau servicii.
- (2) În cazul în care cauza de decădere nu există decât pentru o parte dintre produsele sau serviciile pentru care marca UE a fost înregistrată, titularul nu este declarat decăzut din drepturi decât pentru produsele sau serviciile respective.

SECȚIUNEA 3

Cauzele de nulitate

Articolul 59

Cauze de nulitate absolută

- (1) Se declară nulitatea mărcii UE, ca urmare a unei cereri depuse la Oficiu sau a unei cereri reconvenționale în cadrul unei proceduri de constatare a încălcării drepturilor:
- (a) atunci când marca UE a fost înregistrată contrar dispozițiilor articolului 7;
 - (b) atunci când solicitantul era de rea-credință în momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii.
- (2) Atunci când marca UE a fost înregistrată contrar articolului 7 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), aceasta nu poate totuși să fie declarată nulă în cazul în care, prin utilizarea ei, a dobândit un caracter distinctiv pentru produsele sau serviciile pentru care a fost înregistrată.
- (3) În cazul în care cauza de nulitate nu există decât pentru o parte dintre produsele sau serviciile pentru care marca UE a fost înregistrată, nulitatea mărcii nu poate fi declarată decât pentru produsele sau serviciile respective.

Articolul 60

Cauze de nulitate relativă

- (1) Marca UE este declarată nulă, ca urmare a unei cereri depuse la Oficiu sau a unei cereri reconvenționale în cadrul unei proceduri de constatare a încălcării drepturilor:
- (a) atunci când există o marcă anterioară menționată la articolul 8 alineatul (2) și când se îndeplinesc condițiile prevăzute la alineatul (1) sau (5) din respectivul articol;
 - (b) atunci când există o marcă menționată la articolul 8 alineatul (3) și când se îndeplinesc condițiile menționate la respectivul alineat;

- (c) atunci când există un drept anterior menționat la articolul 8 alineatul (4) și când se îndeplinesc condițiile menționate la respectivul alineat;
- (d) atunci când există o denumire de origine anterioară sau o indicație geografică anterioară menționată la articolul 8 alineatul (6), iar condițiile menționate la alineatul respectiv sunt îndeplinite.

Toate condițiile menționate la primul paragraf sunt îndeplinite la data de depunere sau la data de prioritate a mărcii UE.

(2) Marca UE este, de asemenea, declarată nulă pe baza unei cereri prezentate Oficiului sau a unei cereri reconvenționale în cadrul unei proceduri de constatare a încălcării drepturilor, în cazul în care utilizarea ei poate fi interzisă în temeiul unui alt drept anterior în conformitate cu legislația Uniunii sau cu dreptul intern care îi reglementează protecția, în special:

- (a) al unui drept la nume;
- (b) al unui drept la imagine;
- (c) al unui drept de autor;
- (d) al unui drept de proprietate industrială.

(3) Marca UE nu poate fi declarată nulă atunci când titularul unui drept menționat la alineatul (1) sau (2) își dă în mod expres consimțământul pentru înregistrarea acestei mărci înaintea depunerii cererii de declarare a nulității sau a cererii reconvenționale.

(4) Titularul unuia dintre drepturile menționate la alineatul (1) sau (2), care a solicitat în prealabil declararea nulității mărcii UE sau a introdus o cerere reconvențională în cadrul unei proceduri de constatare a încălcării drepturilor, nu poate să depună o nouă cerere de declarare a nulității sau să introducă o cerere reconvențională întemeiată pe un drept, altul decât cele pe care ar fi putut să le invoce în sprijinul primei cereri.

(5) Se aplică articolul 59 alineatul (3).

Articolul 61

Limitare a drepturilor ca urmare a toleranței

(1) Titularul unei mărci UE care a tolerat timp de cinci ani consecutivi utilizarea unei mărci UE ulterioare în cadrul Uniunii, având cunoștință despre această utilizare, nu mai poate solicita declararea nulității mărcii ulterioare pe baza respectivei mărci anterioare pentru produsele sau serviciile pentru care marca ulterioară a fost utilizată, cu excepția cazului în care înregistrarea mărcii UE ulterioare a fost efectuată cu rea-credință.

(2) Titularul unei mărci naționale anterioare menționate la articolul 8 alineatul (2) sau al unui alt semn anterior menționat la articolul 8 alineatul (4), care a tolerat timp de cinci ani consecutivi utilizarea unei mărci UE ulterioare în cadrul statului membru în care această marcă anterioară sau acest alt semn anterior beneficiază de protecție, având cunoștință despre această utilizare, nu mai poate să solicite declararea nulității mărcii ulterioare pe baza respectivei mărci anterioare sau a respectivului alt semn anterior pentru produsele sau serviciile pentru care marca ulterioară a fost utilizată, cu excepția cazului în care înregistrarea mărcii UE ulterioare a fost efectuată cu rea-credință.

(3) În cazurile menționate la alineatele (1) și (2), titularul mărcii UE ulterioare nu poate să se opună utilizării dreptului anterior, cu toate că acest drept nu mai poate fi invocat împotriva mărcii UE ulterioare.

SECȚIUNEA 4

Efectele decăderii și ale nulității

Articolul 62

Efecte ale decăderii și ale nulității

(1) Se consideră că marca UE nu a avut, începând cu data depunerii cererii de decădere sau a cererii reconvenționale, efectele prevăzute de prezentul regulament, după cum titularul este declarat decăzut din drepturile sale în totalitate sau doar în parte. La cererea uneia dintre părți, prin hotărâre poate fi stabilită o dată anterioară la care a intervenit una dintre cauzele de decădere.

- (2) Se consideră că marca UE nu a avut, încă de la început, efectele prevăzute de prezentul regulament, după cum marca a fost declarată nulă în totalitate sau parțial.
- (3) Sub rezerva dispozițiilor interne referitoare fie la acțiunea în repararea prejudiciului cauzat din neglijența sau reaua-credință a titularului mărcii, fie la îmbogățirea fără justă cauză, efectul retroactiv al decăderii sau al nulității mărcii nu aduce atingere:
- (a) hotărârilor privind constatarea încălcării drepturilor care au dobândit autoritate de lucru judecat și au fost executate înainte de pronunțarea hotărârii de decădere sau de nulitate;
- (b) contractelor încheiate anterior pronunțării hotărârii de decădere sau de nulitate, în măsura în care au fost executate înainte de pronunțarea hotărârii în cauză; cu toate acestea, în măsura în care circumstanțele justifică acest lucru, se poate solicita, din rațiuni de echitate, restituirea sumelor vărsate în temeiul contractului.

SECȚIUNEA 5

Procedura de decădere sau de nulitate în fața Oficiului

Articolul 63

Cererea de decădere sau de declarare a nulității

- (1) Poate fi depusă la Oficiu o cerere de revocare sau de declarare a nulității mărcii UE:
- (a) în cazurile prevăzute la articolele 58 și 59, de către orice persoană fizică sau juridică, precum și de către orice grup ori organism constituit pentru a reprezenta interesele fabricanților, producătorilor, prestatorilor de servicii, comercianților sau consumatorilor, care, în termenii legislației care îi este aplicabilă, are capacitatea de a sta în justiție;
- (b) în cazurile prevăzute la articolul 60 alineatul (1), de către persoanele menționate la articolul 46 alineatul (1);
- (c) în cazurile prevăzute la articolul 60 alineatul (2), de către titularii drepturilor anterioare menționați de această dispoziție sau de către persoanele abilitate să exercite drepturile în discuție în temeiul legislației Uniunii sau a statului membru respectiv.
- (2) Cererea trebuie prezentată în scris și motivată. Cererea se consideră ca fiind introdusă numai după achitarea taxei.
- (3) Cererea de decădere sau în nulitate este inadmisibilă în cazul în care o cerere având același obiect și aceeași cauză a fost soluționată pe fond, între aceleași părți, fie de către Oficiu, fie de către o instanță competentă în domeniul mărcilor UE, astfel cum este menționată la articolul 123, iar hotărârea Oficiului sau a instanței respective privind cererea în cauză a dobândit autoritate de lucru judecat.

Articolul 64

Examinarea cererii

- (1) În cursul examinării cererii de decădere sau de declarare a nulității, Oficiul invită părțile, ori de câte ori este necesar, să-și prezinte, în termenul alocat, observațiile referitoare la notificările pe care acesta le-a adresat sau la comunicările prezentate de celelalte părți.
- (2) La cererea titularului mărcii UE, titularul unei mărci UE anterioare, care este parte în procedura în nulitate, aduce dovada că, în cursul celor cinci ani care precedă data cererii în nulitate, marca UE anterioară a făcut obiectul unei utilizări efective în cadrul Uniunii în legătură cu produsele sau serviciile pentru care a fost înregistrată și pe care titularul respectivei mărci UE anterioare își întemeiază cererea de declarare a nulității, ori că există motive întemeiate pentru neutilizare, atât timp cât la data respectivă marca UE anterioară fusese înregistrată cu cel puțin cinci ani în urmă. În cazul în care la data depunerii cererii de înregistrare a unei mărci UE sau la data de prioritate a depunerii cererii pentru o marcă UE, marca UE anterioară a fost înregistrată cu cel puțin cinci ani înainte, titularul mărcii UE anterioare aduce, de asemenea, dovada îndeplinirii, la acea dată, a condițiilor prevăzute la articolul 47 alineatul (2). În cazul neapărării

acestei dovezi, cererea de declarare a nulității se respinge. În cazul în care marca UE anterioară nu a fost utilizată decât pentru o parte dintre produsele sau serviciile pentru care a fost înregistrată, aceasta nu se consideră înregistrată decât pentru acea parte de produse sau servicii, în scopul examinării cererii în nulitate.

(3) Alineatul (2) se aplică mărcilor naționale anterioare menționate la articolul 8 alineatul (2) litera (a), dat fiind că utilizarea în cadrul Uniunii se înlocuiește cu utilizarea în statul membru în care este protejată marca națională anterioară.

(4) În cazul în care consideră necesar, Oficiul poate invita părțile să ajungă la un acord.

(5) În cazul în care din examinarea cererii de decădere sau de declarare a nulității reiese că ar fi trebuit să se respingă înregistrarea mărcii pentru toate sau doar pentru o parte dintre produsele sau serviciile pentru care a fost înregistrată, titularul mărcii UE este declarat decăzut din drepturi sau nulitatea mărcii este declarată pentru produsele sau serviciile respective. În caz contrar, cererea de decădere sau de declarare a nulității se respinge.

(6) O mențiune a deciziei Oficiului privind cererea de decădere sau în nulitate este înscrisă în registru atunci când aceasta este definitivă.

Articolul 65

Delegarea de competențe

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 208 care să precizeze detaliile procedurilor care reglementează decăderea și nulitatea unei mărci UE astfel cum se prevede la articolele 63 și 64, precum și transferul unei mărci UE înregistrate în numele unui agent astfel cum se menționează la articolul 21.

CAPITOLUL VII

CĂI DE ATAC

Articolul 66

Decizii care pot face obiectul unei căi de atac

(1) Deciziile oricăruia dintre forurile de decizie ale Oficiului enumerate la articolul 159 literele (a)-(d) și, după caz, litera (f) din respectivul articol, pot face obiectul unei căi de atac. Aceste decizii intră în vigoare numai de la data expirării termenului de exercitare a căilor de atac menționat la articolul 68. Introducerea căii de atac are efect suspensiv.

(2) O decizie care nu pune capăt unei proceduri în privința uneia dintre părți nu poate fi supusă unei căi de atac decât după decizia finală, cu excepția cazului în care decizia respectivă nu prevede o cale de atac independentă.

Articolul 67

Persoane îndreptățite să introducă o cale de atac și să se constituie părți la procedură

Orice parte la o procedură care a condus la o decizie poate introduce o cale de atac împotriva respectivei decizii, atât timp cât aceasta din urmă nu a fost pronunțată în favoarea sa. Celelalte părți la procedură sunt de drept părți la procedura căii de atac.

Articolul 68

Termen și formă

(1) Cererea de introducere a căii de atac este formulată în scris și depusă la Oficiu în termen de două luni de la data notificării deciziei. Cererea se consideră ca fiind depusă numai după achitarea taxei pentru introducerea căii de atac. Cererea de introducere a căii de atac se depune în limba de procedură a deciziei atacate. În termen de patru luni de la data notificării deciziei se depune, în scris, un memoriu în care se expun motivele de atac.

(2) În procedura contradictorie, pârâtul poate solicita, în răspunsul său, o decizie de anulare sau de modificare a deciziei contestate cu privire la un aspect neprezentat în cuprinsul căii de atac. Respectivul solicitări încetează să aibă efect în cazul în care reclamantul întrerupe procedurile.

Articolul 69

Revizuirea deciziilor în cauzele ex parte

(1) În cazul în care partea care a introdus calea de atac este singura parte la procedură și în cazul în care serviciul a cărui decizie este atacată consideră calea de atac admisibilă și întemeiată, serviciul trebuie să admită calea de atac.

(2) În cazul în care nu se admite calea de atac într-un termen de o lună de la primirea expunerii motivelor, calea de atac se înaintează imediat camerei de recurs, fără niciun aviz asupra fondului.

Articolul 70

Examinarea căii de atac

(1) În cazul în care calea de atac este admisibilă, camera de recurs cercetează dacă se poate pronunța asupra acesteia.

(2) În cursul examinării căii de atac, camera de recurs invită părțile, ori de câte ori este necesar, să-și prezinte, în termenul alocat, observațiile referitoare la notificările pe care aceasta le-a adresat sau la comunicările prezentate de celelalte părți.

Articolul 71

Decizia privind calea de atac

(1) În urma examenului de fond asupra căii de atac, camera de recurs se pronunță asupra acesteia. Aceasta poate fie să exercite competențele organului care a pronunțat decizia atacată, fie să retrimită cauza spre soluționare organului în cauză.

(2) În cazul în care camera de recurs retrimită cauza spre soluționare organului care a pronunțat decizia atacată, acest organ este obligat să țină seama de considerentele și de dispozitivul deciziei pronunțate de camera de recurs, cu condiția ca împrejurările cauzei să fi rămas aceleași.

(3) Deciziile camerelor de recurs produc efecte numai de la data expirării termenului menționat la articolul 72 alineatul (5) sau, dacă în acest termen a fost înaintată o acțiune în fața Tribunalului, de la data respingerii acțiunii în cauză sau a oricărei căi de atac introduse în fața Curții de Justiție împotriva hotărârii Tribunalului.

Articolul 72

Acțiune în fața Curții de Justiție

(1) Deciziile camerelor de recurs prin care se pronunță asupra unei căi de atac pot forma obiectul unei acțiuni în fața Tribunalului.

(2) Acțiunea se înaintează pe motive de incompetență, încălcarea unor norme fundamentale de procedură, nerespectarea TFUE, nerespectarea prezentului regulament sau a oricărei norme de drept privind aplicarea acestuia sau abuzul de putere.

(3) Tribunalul are competența atât de a anula, cât și de a modifica decizia atacată.

(4) Calea de atac este deschisă oricărei părți la procedura înaintea camerei de recurs, în măsura în care decizia nu fost pronunțată în favoarea sa.

(5) Acțiunea se introduce în fața Tribunalului în termen de două luni de la data notificării deciziei camerei de recurs.

(6) Oficiul ia măsurile necesare pentru executarea hotărârii Tribunalului sau, în cazul formulării unei căi de atac împotriva acestei hotărâri, a Curții de Justiție.

*Articolul 73***Delegarea de competențe**

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate, în conformitate cu dispozițiile de la articolul 208, în cadrul cărora să precizeze:

- (a) conținutul oficial al cererii de introducere a căii de atac menționate la articolul 68 și procedura de depunere și examinare a unei căi de atac;
- (b) conținutul oficial al deciziilor camerei de recurs menționate la articolul 71;
- (c) rambursarea taxelor pentru calea de atac menționate la articolul 68.

CAPITOLUL VIII

DISPOZIȚII SPECIALE PRIVIND MĂRCILE UE COLECTIVE ȘI MĂRCILE UE DE CERTIFICARE

SECȚIUNEA 1

Mărci UE colective*Articolul 74***Mărci colective ale Uniunii Europene**

(1) Pot constitui mărci colective ale Uniunii Europene (mărci colective UE) acele mărci UE astfel desemnate la data depunerii și destinate să facă distincție între produsele sau serviciile membrilor asociației titular ale acestora de cele ale altor întreprinderi. Pot depune mărci colective UE asociațiile de fabricanți, producători, prestatori de servicii sau comercianți care, în termenii legislației care li se aplică, au capacitatea, în nume propriu, să fie titulari de drepturi și obligații de orice natură, să atribuie contracte sau să întocmească alte acte juridice și să stea în justiție, precum și persoanele juridice de drept public.

(2) Prin derogare de la articolul 7 alineatul (1) litera (c), pot constitui mărci colective UE în înțelesul alineatului (1) semne sau indicații care pot servi, în comerț, la desemnarea provenienței geografice a produselor sau serviciilor. O marcă colectivă UE nu autorizează titularul să interzică unui terț să utilizeze în comerț aceste semne sau indicații, atât timp cât această utilizare este făcută conform bunelor practici în domeniul industrial sau comercial; în special, o astfel de marcă nu poate fi opusă unui terț abilitat să folosească o denumire geografică.

(3) Titlurile I-VII și IX-XIV se aplică mărcilor UE colective, cu excepția cazului în care în prezenta secțiune se prevede altfel.

*Articolul 75***Regulament de utilizare a mărcii UE colective**

(1) În termen de două luni de la data depunerii, solicitantul înregistrării unei mărci UE colective prezintă un regulament de utilizare a acesteia.

(2) Regulamentul de utilizare indică persoanele autorizate să utilizeze marca, condițiile de afiliere la asociație, precum și, în măsura în care există, condițiile de utilizare a mărcii, inclusiv sancțiunile. Regulamentul de utilizare a unei mărci menționate la articolul 74 alineatul (2) autorizează orice persoană ale cărei produse sau servicii provin din zona geografică respectivă să devină membră a asociației care este titular al mărcii.

(3) Comisia adoptă acte de punere în aplicare care precizează conținutul detaliat al regulamentului menționat la alineatul (2) din prezentul articol. Respectivul act de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 207 alineatul (2).

*Articolul 76***Respingerea cererii**

- (1) Pe lângă motivele de respingere a unei cereri de înregistrare a mărcii UE prevăzute la articolele 41 și 42, cererea de înregistrare a mărcii colective UE se respinge atunci când nu respectă dispozițiile articolului 74 sau ale articolului 75 sau când regulamentul de utilizare contravine ordinii publice sau bunelor moravuri.
- (2) Cererea de înregistrare a mărcii colective UE colective se respinge și atunci când publicul riscă să fie indus în eroare în ceea ce privește caracterul sau semnificația mărcii și, mai ales, atunci când se poate să fie considerată a fi altceva decât o marcă colectivă.
- (3) Cererea nu se respinge în cazul în care solicitantul, printr-o modificare a regulamentului de utilizare, îndeplinește cerințele prevăzute la alineatele (1) și (2).

*Articolul 77***Observații ale terților**

În cazul în care Oficiului i se adresează observații în scris cu privire la o marcă UE colectivă în temeiul articolului 45, observațiile respective pot, de asemenea, să se bazeze pe un anumit motiv pentru care trebuie refuzată cererea de înregistrare a unei mărci UE colective în temeiul articolului 76.

*Articolul 78***Utilizarea mărcii**

Utilizarea mărcii colective UE de către orice persoană abilitată să utilizeze această marcă respectă dispozițiile prezentului regulament, atât timp cât celelalte condiții cărora se supune utilizarea mărcii UE sunt respectate.

*Articolul 79***Modificarea regulamentului de utilizare a mărcii UE colective**

- (1) Titularul mărcii colective UE transmite Oficiului orice regulament de utilizare modificat.
- (2) Modificarea nu se menționează în registru în cazul în care regulamentul de utilizare modificat nu respectă dispozițiile articolului 75 sau în cazul în care conține un motiv de respingere menționat la articolul 76.
- (3) De asemenea, se pot transmite observații scrise prezentate în conformitate cu articolul 77 în legătură cu regulamentul de utilizare modificat.
- (4) În sensul aplicării prezentului regulament, modificarea regulamentului de utilizare nu produce efecte decât de la data înscrierii în registru a mențiunii de modificare.

*Articolul 80***Persoanele îndreptățite să exercite o acțiune în constatarea încălcării drepturilor**

- (1) Dispozițiile articolului 25 alineatele (3) și (4) privind drepturile deținătorilor licenței se aplică oricărei persoane abilitate să utilizeze o marcă colectivă UE.
- (2) Titularul unei mărci colective UE poate cere, în numele persoanelor abilitate să utilizeze marca, repararea prejudiciului suferit de acestea în urma utilizării neautorizate a mărcii.

*Articolul 81***Cauze de decădere**

În afara cauzelor de decădere prevăzute la articolul 58, titularul mărcii colective UE este declarat decăzut din drepturi ca urmare a unei cereri depuse la Oficiu sau a unei cereri reconvenționale în cadrul unei proceduri de constatare a încălcării drepturilor atunci când:

- (a) titularul nu ia măsuri corespunzătoare în vederea prevenirii unei utilizări a mărcii care nu ar fi compatibilă cu condițiile de utilizare prevăzute de regulamentul de utilizare, a cărui modificare, dacă este cazul, a fost menționată în registru;
- (b) modul în care marca a fost utilizată de către titular a avut drept consecință posibilitatea ca aceasta să inducă consumatorul în eroare în sensul articolului 76 alineatul (2);
- (c) modificarea regulamentului de utilizare a fost menționată de către titular în registru, contrar dispozițiilor articolului 79 alineatul (2), cu excepția cazului în care titularul mărcii respectă, printr-o nouă modificare a regulamentul de utilizare, condițiile stabilite de aceste dispoziții.

*Articolul 82***Cauze de nulitate**

Pe lângă cauzele de nulitate prevăzute la articolele 59 și 60, marca colectivă UE este declarată nulă ca urmare a unei cereri depuse la Oficiu sau a unei cereri reconvenționale în cadrul unei proceduri de constatare a încălcării drepturilor atunci când a fost înregistrată contrar dispozițiilor articolului 76, cu excepția cazului în care titularul mărcii respectă, printr-o modificare a regulamentul de utilizare, cerințele stabilite de aceste dispoziții.

*SECȚIUNEA 2***Mărci UE de certificare***Articolul 83***Mărci UE de certificare**

- (1) O marcă UE de certificare este o marcă UE desemnată astfel la data depunerii cererii de înregistrare a mărcii și care este în măsură să facă distincția între, pe de o parte, produsele sau serviciile pentru care materialul, modul de fabricare al produselor sau de prestare a serviciilor, calitatea, exactitatea sau alte caracteristici, cu excepția originii geografice, sunt certificate de către titularul mărcii și, pe de altă parte, produsele și serviciile care nu beneficiază de o astfel de certificare.
- (2) Orice persoană fizică sau juridică, inclusiv instituțiile, autoritățile și organismele de drept public, poate solicita înregistrarea unor mărci UE de certificare, cu condiția ca respectiva persoană să nu desfășoare o activitate economică ce implică furnizarea de produse sau servicii de tipul celor certificate.
- (3) Titlurile I-VII și IX-XIV se aplică mărcilor UE de certificare, cu excepția cazului în care în prezenta secțiune se prevede altfel.

*Articolul 84***Regulament de utilizare a mărcii UE de certificare**

- (1) În termen de două luni de la data depunerii, solicitantul înregistrării unei mărci UE de certificare prezintă un regulament de utilizare a mărcii de certificare.
- (2) Regulamentul de utilizare indică persoanele autorizate să utilizeze marca, caracteristicile care urmează să fie certificate de marcă, modul în care organismul de certificare va testa caracteristicile respective și va supraveghea utilizarea mărcii. Regulamentul respectiv precizează, de asemenea, condițiile de utilizare a mărcii, inclusiv sancțiunile.

(3) Comisia adoptă acte de punere în aplicare care precizează conținutul detaliat al regulamentului menționat la alineatul (2) din prezentul articol. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 207 alineatul (2).

Articolul 85

Refuzarea cererii

(1) Pe lângă motivele de refuz al unei cereri de înregistrare a unei mărci UE prevăzute la articolele 41 și 42, cererea de înregistrare a unei mărci UE de certificare se refuză atunci când nu respectă articolele 83 și 84 sau când regulamentul de utilizare contravine ordinii publice sau bunelor moravuri.

(2) Cererea de înregistrare a mărcii UE de certificare se refuză și atunci când publicul riscă să fie indus în eroare în ceea ce privește caracterul sau semnificația mărcii și, mai ales, atunci când este probabil ca aceasta să fie considerată a fi altceva decât o marcă de certificare.

(3) Cererea nu se refuză în cazul în care solicitantul, printr-o modificare a regulamentului de utilizare, îndeplinește cerințele prevăzute la alineatele (1) și (2).

Articolul 86

Observații ale terților

În cazul în care Oficiului i se adresează observații în scris cu privire la o marcă UE de certificare în temeiul articolului 45, observațiile respective pot, de asemenea, să se bazeze pe motivele specifice pentru care ar trebui refuzată cererea de înregistrare a unei mărci UE de certificare în temeiul articolului 85.

Articolul 87

Utilizarea mărcii UE de certificare

Utilizarea unei mărci UE de certificare de către orice persoană abilitată să o utilizeze în temeiul regulamentului de utilizare menționat la articolul 84 respectă dispozițiile prezentului regulament, atât timp cât celelalte condiții prevăzute de prezentul regulament cu privire la utilizarea mărcilor UE sunt respectate.

Articolul 88

Modificarea regulamentului de utilizare a mărcii UE de certificare

(1) Titularul mărcii UE de certificare transmite Oficiului orice regulament de utilizare modificat.

(2) Modificarea nu se menționează în registru în cazul în care regulamentul de utilizare modificat nu respectă dispozițiile articolului 84 sau în cazul în care atrage un motiv de refuz menționat la articolul 85.

(3) De asemenea, se pot transmite observații scrise în conformitate cu articolul 86 în legătură cu regulamentul de utilizare modificat.

(4) În sensul prezentului regulament, modificarea regulamentului de utilizare nu intră în vigoare decât de la data înscrierii în registru a mențiunii de modificare.

Articolul 89

Transferul

Prin derogare de la articolul 20 alineatul (1), o marcă UE de certificare nu poate fi transferată decât către o persoană care îndeplinește cerințele articolului 83 alineatul (2).

*Articolul 90***Persoanele îndreptățite să exercite o acțiune în constatarea încălcării drepturilor**

- (1) Numai titularul unei mărci UE de certificare sau persoanele autorizate în mod expres de titular în acest scop au dreptul de a exercita o acțiune în constatarea încălcării drepturilor.
- (2) Titularul unei mărci UE de certificare are dreptul să ceară, în numele persoanelor îndreptățite să utilizeze marca, repararea prejudiciului suferit de acestea în urma utilizării neautorizate a mărcii.

*Articolul 91***Cauze de decădere**

În afara cauzelor de decădere prevăzute la articolul 58, titularul unei mărci UE de certificare este declarat decăzut din drepturi ca urmare a unei cereri depuse la Oficiu sau a unei cereri reconvenționale în cadrul unei proceduri de constatare a încălcării drepturilor, atunci când este îndeplinită oricare dintre următoarele condiții:

- (a) titularul nu mai îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 83 alineatul (2);
- (b) titularul nu ia măsuri corespunzătoare în vederea prevenirii unei utilizări a mărcii UE de certificare care nu ar fi compatibilă cu condițiile de utilizare prevăzute de regulamentul de utilizare, a cărui modificare, dacă este cazul, a fost menționată în registru;
- (c) modul în care marca UE de certificare a fost utilizată de către titular a avut drept consecință posibilitatea ca aceasta să inducă publicul în eroare în sensul articolului 85 alineatul (2);
- (d) modificarea regulamentului de utilizare a mărcii UE de certificare a fost menționată de către titular în registru, contrar dispozițiilor articolului 88 alineatul (2), cu excepția cazului în care titularul mărcii respectă, printr-o nouă modificare a regulamentului de utilizare, condițiile stabilite de articolul respectiv.

*Articolul 92***Cauze de nulitate**

În plus față de cauzele de nulitate prevăzute la articolele 59 și 60, o marcă UE de certificare înregistrată contrar dispozițiilor articolului 85 este declarată nulă ca urmare a unei cereri depuse la Oficiu sau a unei cereri reconvenționale în cadrul unei proceduri de constatare a încălcării drepturilor, cu excepția cazului în care titularul mărcii UE de certificare respectă, printr-o modificare a regulamentului de utilizare, cerințele stabilite la articolul 85.

*Articolul 93***Transformarea**

Fără a aduce atingere articolului 139 alineatul (2), transformarea unei cereri de înregistrare a unei mărci UE de certificare sau a unei mărci UE de certificare înregistrate nu poate avea loc în cazul în care dreptul intern al statului membru în cauză nu prevede înregistrarea unor mărci de garantare sau de certificare în temeiul articolului 28 din Directiva (UE) 2015/2436.

CAPITOLUL IX

DISPOZIȚII DE PROCEDURĂ

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale*Articolul 94***Decizii și comunicări ale Oficiului**

- (1) Deciziile adoptate de Oficiu menționează motivele pe care se întemeiază. Acestea nu se pot întemeia decât pe motive sau pe dovezi asupra cărora părțile interesate au avut posibilitatea de a formula observații. Hotărârile luate în cadrul unei proceduri orale în fața Oficiului pot fi pronunțate verbal. Acestea sunt ulterior notificate în scris părților.

(2) Orice decizie, comunicare sau notificare din partea Oficiului indică numele departamentului sau al diviziei Oficiului, precum și numele funcționarului sau funcționarilor responsabili. Aceasta trebuie să aibă semnătura funcționarului sau funcționarilor respectivi sau, în absența semnăturii, ștampila Oficiului, imprimată sau aplicată cu tuș. Directorul executiv poate decide, de asemenea, că un alt mijloc de identificare a departamentului sau diviziei Oficiului, precum și a numelui funcționarului sau funcționarilor responsabili, sau că un alt tip de identificare decât ștampila poate fi utilizat în cazul în care deciziile, comunicările sau notificările din partea Oficiului sunt transmise prin fax sau prin orice alte mijloace tehnice de comunicare.

(3) Deciziile Oficiului care pot face obiectul unei căi de atac sunt însoțite de o comunicare scrisă care indică faptul că cererea de introducere a căii de atac se depune în scris la Oficiu în termen de două luni de la data de notificare a deciziei atacate. Comunicarea atrage, de asemenea, atenția părților asupra dispozițiilor articolelor 66, 67 și 68. Părțile nu se pot prevala de omisiunea comunicării de către Oficiu a posibilității de a introduce o cale de atac.

Articolul 95

Examinarea din oficiu a faptelor

(1) În cursul procedurii, Oficiul procedează la examinarea din oficiu a faptelor; cu toate acestea, în cazul unei proceduri privind motivele relative de respingere a înregistrării, examinarea este limitată la motivele invocate și la cererile introduse de părți. În cadrul procedurilor în nulitate în temeiul articolului 59, Oficiul își limitează examinarea la motivele și argumentele furnizate de către părți.

(2) Oficiul poate să nu ia în considerare faptele pe care părțile nu le-au invocat sau dovezile pe care nu le-au furnizat în timp util.

Articolul 96

Procedură orală

(1) Oficiul recurge la procedura orală fie din oficiu, fie la cererea uneia dintre părțile la procedură, cu condiția ca acest lucru să fie considerat util.

(2) Procedura orală în fața examinatorilor, a diviziei de opoziție și a departamentului însărcinat cu ținerea registrului nu este publică.

(3) Procedura orală, inclusiv pronunțarea deciziei, este publică în fața diviziei de anulare și a camerelor de recurs, cu excepția cazului în care există o hotărâre contrară a instanței sesizate, caz în care publicitatea ar putea prezenta, în special pentru o parte la procedură, inconveniente grave și nejustificate.

(4) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 208, care să precizeze detaliile privind procedurile orale, inclusiv detalii referitoare la utilizarea limbilor prevăzute la articolul 146.

Articolul 97

Probațiune

(1) În cadrul oricărei proceduri în fața Oficiului, se pot administra în special următoarele mijloace de probă:

(a) ascultarea părților;

(b) solicitarea de informații;

(c) prezentarea de documente și de mijloace de probă;

(d) ascultarea martorilor;

(e) expertiza;

(f) declarațiile scrise date sub jurământ sau în mod solemn sau cu efect echivalent în conformitate cu legislația statului în care sunt făcute.

- (2) Serviciul sesizat poate însărcina pe unul dintre membrii acestuia să procedeze la administrarea mijloacelor de probă.
- (3) În cazul în care Oficiul consideră necesar ca o parte, un martor sau un expert să depună mărturie orală, acesta invită persoana în cauză să se înfățișeze înaintea sa. Termenul de înfățișare menționat în convocare trebuie să fie de cel puțin o lună, cu excepția cazului în care cei interesați convin asupra unei perioade mai scurte.
- (4) Părțile sunt informate în legătură cu ascultarea unui martor sau a unui expert în fața Oficiului. Acestea au dreptul de a fi prezente și de a pune întrebări martorului sau expertului.
- (5) Directorul executiv stabilește valoarea cheltuielilor, inclusiv a avansurilor, care urmează să fie achitate în legătură cu costurile de obținere a probelor, menționate în prezentul articol.
- (6) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 208, care să precizeze procedura care reglementează administrarea probelor.

Articolul 98

Notificarea

- (1) Oficiul notifică automat celor interesați toate deciziile și convocările, precum și toate notificările sau alte comunicări care determină curgerea unui termen sau a căror notificare către cei interesați este prevăzută de alte dispoziții ale prezentului regulament sau ale actelor adoptate în temeiul prezentului regulament, sau a fost dispusă de către directorul executiv.
- (2) Directorul executiv poate stabili ce documente, altele decât deciziile în cazul cărora curge un termen pentru introducerea unei căi de atac și convocări, se notifică prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.
- (3) Notificările se pot efectua prin mijloace diferite, inclusiv electronice. Directorul executiv stabilește detaliile referitoare la mijloacele electronice.
- (4) În cazul în care notificarea se face prin publicare, directorul executiv stabilește modalitățile de publicare, precum și momentul în care începe să curgă termenul de o lună la expirarea căruia documentul este considerat ca fiind notificat.
- (5) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 208, care să precizeze modalitățile detaliate referitoare la notificări.

Articolul 99

Notificarea pierderii unui drept

În cazul în care Oficiul constată că pierderea unui drept decurge din prezentul regulament sau din actele adoptate în conformitate cu acesta, în absența luării unei decizii, Oficiul comunică acest lucru persoanei în cauză, în conformitate cu articolul 98. Aceasta din urmă poate solicita o decizie în acest sens în termen de două luni de la notificarea comunicării, dacă consideră că constatarea Oficiului este inexactă. Oficiul adoptă o astfel de decizie numai în cazul în care nu este de acord cu persoana care face solicitarea; în caz contrar, Oficiul își rectifică constatările și comunică acest lucru persoanei care solicită decizia.

Articolul 100

Comunicări adresate Oficiului

- (1) Oficiului i se pot adresa comunicări prin mijloace electronice. Directorul executiv stabilește măsura și condițiile tehnice în care comunicările respective pot fi transmise prin mijloace electronice.
- (2) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 208, care să precizeze dispoziții referitoare la mijloacele de comunicare, inclusiv mijloacele electronice de comunicare care urmează să fie utilizate de către părțile la procedura în fața Oficiului, precum și formularele care urmează să fie puse la dispoziție de către Oficiu.

Articolul 101

Termene

- (1) Termenele se exprimă în ani, luni, săptămâni sau zile, toate complete. Calcularea începe de la data ulterioară datei în care a avut loc evenimentul relevant. Termenele nu pot fi mai mici de o lună și nici nu pot depăși șase luni.
- (2) Directorul executiv stabilește înainte de începutul fiecărui an calendaristic zilele în care Oficiul nu este deschis pentru primirea de documente sau în care corespondența obișnuită nu este livrată în localitatea în care Oficiul își are sediul.
- (3) Directorul executiv stabilește durata întreruperii în cazul unei întreruperi generale în livrarea corespondenței în statul membru în care Oficiul își are sediul sau în cazul unei întreruperi efective a legăturii Oficiului cu mijloacele electronice de comunicare admise.
- (4) În cazul în care o împrejurare excepțională, precum un dezastru natural sau o grevă, întrerupe sau perturbă comunicarea corespunzătoare dintre Oficiu și părțile la procedură sau invers, directorul executiv poate decide ca, pentru părțile la procedură care își au reședința sau sediul social în statul membru în cauză sau care au numit un reprezentant cu sediul în statul membru în cauză, toate termenele care altfel ar expira la data începerii respectivului eveniment sau după această dată, astfel cum decide președintele, se prelungesc până la o dată care urmează a fi stabilită de acesta. La stabilirea datei respective, președintele estimează când va lua sfârșit împrejurarea excepțională. În cazul în care aceasta afectează sediul Oficiului, o asemenea decizie a directorului executiv specifică faptul că se aplică pentru toate părțile la procedură.
- (5) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 208, care să precizeze detaliile privind calcularea termenelor și durata acestora.

Articolul 102

Rectificarea erorilor și a omisiunilor manifeste

- (1) Oficiul rectifică toate erorile lingvistice sau greșelile de transcriere și omisiunile manifeste survenite în deciziile sale, sau erorile tehnice care îi sunt imputabile, produse la înregistrarea unei mărci UE sau la publicarea înregistrării, din proprie inițiativă sau la cererea unei părți.
- (2) În cazul în care corectarea erorilor survenite la înregistrarea unei mărci UE sau în înregistrarea publicată este solicitată de titularul mărcii, se aplică articolul 55 *mutatis mutandis*.
- (3) Oficiul publică corecturile aplicate erorilor survenite la înregistrarea unei mărci UE sau în înregistrarea publicată.

Articolul 103

Revocarea deciziilor

- (1) Atunci când efectuează o înscriere în registru sau ia o decizie care conține o eroare care îi este imputabilă, Oficiul asigură eliminarea înscrierii respective sau revocarea deciziei. În cazul în care există numai o singură parte la procedură ale cărei drepturi au fost încălcate prin înscriere sau prin act, eliminarea înscrierii sau revocarea deciziei este dispusă chiar dacă, pentru partea respectivă, eroarea nu a fost evidentă.
- (2) Eliminarea înscrierii sau revocarea deciziei, prevăzute la alineatul (1), se dispun din oficiu sau la cererea uneia dintre părțile la procedură, de către instanța care a făcut înscrierea sau care adoptă decizia. Anularea înscrierii în registru sau revocarea deciziei se efectuează în termen de un an de la data înscrierii în registru sau de la adoptarea deciziei, după ce au fost consultate părțile la procedură, precum și eventualii titulari de drepturi asupra mărcii UE în cauză care sunt înscrși în registru. Oficiul păstrează înregistrări ale acestor eliminări sau revocări.

(3) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 208, care să precizeze procedura care reglementează revocarea unei decizii sau eliminarea înscrierii în registru.

(4) Prezentul articol nu aduce atingere dreptului părților de a formula o cale de atac în temeiul articolelor 66 și 72, și nici posibilității de corectare a erorilor și omisiunilor manifeste în temeiul articolului 102. În cazul în care împotriva deciziei Oficiului care conține o eroare a fost introdusă o cale de atac, aceasta rămâne fără obiect în momentul în care Oficiul își revocă decizia în conformitate cu alineatul (1) din prezentul articol. În ultimul caz, reclamantului îi este rambursată taxa pentru introducerea căii de atac.

Articolul 104

Restitutio in integrum

(1) Solicitantul înregistrării sau titularul unei mărci UE sau orice altă parte la o procedură în fața Oficiului care, deși a dat dovadă de întreaga prudență impusă de circumstanțe, nu a fost în măsură să respecte un termen prevăzut de Oficiu, este repus în drepturi, la cerere, în cazul în care obstrucționarea a avut drept consecință directă, în temeiul dispozițiilor prezentului regulament, pierderea unui drept sau pierderea unei căi de atac.

(2) Cererea se prezintă în scris în termen de două luni de la încetarea obstrucționării. În același termen se îndeplinește actul nerealizat. Cererea nu este admisibilă decât într-un termen de un an de la data expirării termenului nerespectat. În caz de neprezentare a cererii de reînnoire a înregistrării sau de neplată a unei taxe de reînnoire, termenul suplimentar de șase luni prevăzut la articolul 53 alineatul (3) a treia teză se deduce din perioada de un an.

(3) Cererea este motivată și indică faptele și motivele invocate în sprijinul său. Aceasta nu se consideră depusă decât după achitarea taxei de *restitutio in integrum*.

(4) Organul care are competența de a statua în ceea ce privește actul neîndeplinit se pronunță asupra cererii.

(5) Prezentul articol nu se aplică termenelor prevăzute la alineatul (2), la articolul 46 alineatele (1) și (3) și la articolul 105.

(6) Atunci când solicitantul înregistrării sau titularul unei mărci UE este repus în drepturi, acesta nu-și poate invoca drepturile împotriva unui terț care, de bună-credință, pe parcursul perioadei cuprinse între pierderea dreptului asupra cererii sau a mărcii UE și publicarea mențiunii privind repunerea în drepturi, a introdus pe piață produse sau a prestat servicii sub un semn identic sau similar cu marca UE.

(7) Terțul care poate să se prevaleze de dispozițiile alineatului (6) poate formula terță opoziție împotriva hotărârii de repunere în drepturi a solicitantului sau a titularului unei mărci UE, în termen de două luni de la data publicării mențiunii de repunere în drepturi.

(8) Prezentul articol nu aduce atingere dreptului unui stat membru de a acorda *restitutio in integrum* în ceea ce privește termenele prevăzute de prezentul regulament și care trebuie să fie respectate în fața autorităților statului în cauză.

Articolul 105

Continuarea procedurii

(1) Solicitantul sau titularul unei mărci UE sau orice altă parte la o procedură în fața Oficiului care a omis să respecte un termen față de Oficiu poate obține, la cerere, continuarea procedurii, cu condiția ca, în momentul în care cererea este introdusă, actul omis să fie îndeplinit. Cererea de continuare a procedurii se acceptă numai dacă este prezentată în termen de două luni de la data de expirare a termenului nerespectat. Cererea se consideră depusă numai după plata unei taxe de continuare a procedurii.

(2) Prezentul articol nu se aplică termenelor prevăzute la articolul 32, articolul 34 alineatul (1), articolul 38 alineatul (1), articolul 41 alineatul (2), articolul 46 alineatele (1) și (3), articolul 53 alineatul (3), articolul 68, articolul 72 alineatul (5), articolul 104 alineatul (2) și articolul 139, termenelor prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol sau termenului prevăzut pentru revendicarea seniorității în conformitate cu articolul 39, după depunerea cererii.

- (3) Instanța care este competentă pentru a statua cu privire la actul omis se pronunță asupra cererii.
- (4) În cazul în care Oficiul admite cererea, consecințele nerespectării termenului se consideră că nu s-au produs. În cazul în care în perioada dintre expirarea termenului nerespectat și cererea de continuare a procedurii a fost luată o decizie, departamentul care are competența de a statua în ceea ce privește actul neîndeplinit revizuieste decizia și, în cazul în care îndeplinirea actului omis este suficientă, adoptă o decizie diferită. Dacă în urma reexaminării, Oficiul constată că nu este necesară modificarea deciziei inițiale, confirmă decizia respectivă în scris.
- (5) În cazul în care Oficiul respinge cererea, taxa se restituie.

Articolul 106

Întreruperea procedurii

- (1) Procedura în fața Oficiului este întreruptă:
- (a) în caz de deces sau de incapacitate juridică a solicitantului sau a titularului unei mărci UE sau a persoanei care este autorizată, în temeiul dreptului intern, să acționeze în numele acestuia. În măsura în care decesul sau incapacitatea nu aduc atingere împrumutării reprezentantului desemnat în conformitate cu articolul 120, procedura nu se întrerupe decât la cererea reprezentantului;
- (b) în cazul în care, din motive juridice care decurg dintr-o acțiune intentată împotriva bunurilor sale, solicitantul sau titularul unei mărci UE este împiedicat să continue procedura în fața Oficiului;
- (c) în caz de deces sau de incapacitate juridică a reprezentantului solicitantului sau a titularului unei mărci UE sau a reprezentantului respectiv, ori în cazul în care, din motive juridice care decurg dintr-o acțiune intentată împotriva bunurilor sale, reprezentantul este împiedicat să continue procedura în fața Oficiului.
- (2) Procedurile în fața Oficiului se reiau după ce a fost stabilită identitatea persoanei autorizate să le continue.
- (3) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 208, care să precizeze modalitățile detaliate de reluare a procedurilor în fața Oficiului.

Articolul 107

Trimitere la principiile generale

În absența unor dispoziții de procedură în cuprinsul prezentului regulament sau al actelor adoptate în temeiul acestuia Oficiul ia în considerare principiile de drept procedural general admise în domeniu în statele membre.

Articolul 108

Încetarea obligațiilor financiare

- (1) Dreptul Oficiului de a solicita achitarea taxelor se prescrie în termen de patru ani de la sfârșitul anului calendaristic în cursul căruia taxa a devenit exigibilă.
- (2) Drepturile împotriva Oficiului în ceea ce privește restituirea taxelor sau sumele percepute excedentare de către acesta cu ocazia achitării taxelor se prescriu în patru ani de la sfârșitul anului calendaristic în cursul căruia a luat naștere dreptul.
- (3) Termenul prevăzut la alineatele (1) și (2) se întrerupe, în cazul menționat la alineatul (1), printr-o invitație de a achita taxa și, în cazul menționat la alineatul (2), printr-o solicitare scrisă de a invoca dreptul în cauză. Termenul menționat reîncepe să curgă de la data întreruperii sale; expiră la sfârșitul unei perioade de șase ani calculată începând cu sfârșitul anului calendaristic în cursul căruia a început să fie calculat inițial, cu excepția cazului în care a fost intentată o acțiune în justiție în vederea valorificării dreptului în cauză; în acest caz, termenul expiră cel mai devreme la încheierea unei perioade de un an calculată de la data la care hotărârea a dobândit autoritate de lucru judecat.

SECȚIUNEA 2

Cheltuieli

Articolul 109

Repartizarea cheltuielilor

(1) Partea căzută în pretenții în cadrul unei proceduri de opoziție, de decădere, sau în nulitate sau în cadrul unei căi de atac suportă taxele pretinse de cealaltă parte. Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 146 alineatul (7), partea căzută în pretenții suportă și toate cheltuielile achitate de cealaltă parte care sunt indispensabile pentru desfășurarea procedurilor, inclusiv cheltuielile de deplasare, de ședere și remunerația unui reprezentant în înțelesul articolului 120 alineatul (1), în limita tarifelor stabilite pentru fiecare categorie de cheltuieli în actul de punere în aplicare adoptat în conformitate cu alineatul (2) din prezentul articol. Taxele pe care trebuie să le suporte partea căzută în pretenții se limitează la taxele achitate de cealaltă parte în cadrul unei opoziții, a unei cereri de decădere sau în nulitatea unei mărci UE sau a unei căi de atac.

(2) Comisia adoptă acte de punere în aplicare care precizează ratele maxime pentru cheltuielile esențiale pentru procedură și ocazionate efectiv de partea care are câștig de cauză. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 207 alineatul (2).

În momentul stabilirii acestor sume în ceea ce privește cheltuielile de deplasare și de ședere, Comisia ține seama de distanța dintre locul de reședință sau sediul părții, reprezentantului, martorului sau expertului și locul în care are loc procedura orală și etapa procedurală în care sunt ocazionate cheltuielile, iar în ceea ce privește cheltuielile de reprezentare în înțelesul articolului 120 alineatul (1), necesitatea de a garanta că obligația de a suporta costurile nu poate fi utilizată din motive tactice de către cealaltă parte. Cheltuielile de ședere sunt calculate în conformitate cu Statutul funcționarilor Uniunii și Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii, stabilite în Regulamentul (CEE, Euratom, CECO) nr. 259/68 al Consiliului ⁽¹⁾ („Statutul funcționarilor” și respectiv „Regimul aplicabil”).

Partea căzută în pretenții suportă cheltuielile doar pentru un singur solicitant și, după caz, pentru un singur reprezentant.

(3) Cu toate acestea, în măsura în care părțile cad în pretenții în privința unuia sau mai multor capete de cerere sau în măsura în care echitatea impune acest lucru, divizia de opoziție, divizia de anulare sau camera de recurs decide o repartizare diferită a cheltuielilor.

(4) Partea care pune capăt unei proceduri prin retragerea cererii de înregistrare a mărcii UE, a opoziției, a cererii de decădere sau a cererii în nulitate ori a căii de atac, prin faptul că nu-și reînnoiește înregistrarea mărcii UE sau prin faptul că renunță la aceasta, suportă taxele, precum și cheltuielile pretinse de cealaltă parte în condițiile prevăzute la alineatele (1) și (3).

(5) Dacă nu se pronunță o hotărâre într-o anumită cauză, divizia de opoziție, divizia de anulare sau camera de recurs are competența de a decide modul de repartizare a cheltuielilor.

(6) Atunci când părțile stabilesc, în fața diviziei de opoziție, a diviziei de anulare sau a camerei de recurs un acord asupra cheltuielilor, diferit de cel ce rezultă din aplicarea alineatelor (1)-(5), instanța respectivă ia act de acest acord.

(7) Divizia de opoziție sau divizia de anulare sau camera de recurs stabilește valoarea cheltuielilor de rambursat în temeiul alineatelor (1)-(6) din prezentul articol, în cazul în care aceste cheltuieli care trebuie plătite se limitează la taxele plătite Oficiului și la cheltuielile de reprezentare. În toate celelalte cazuri, grefa camerei de recurs sau un membru al personalului diviziei de opoziție sau de anulare stabilește, la cerere, valoarea cheltuielilor de rambursat la cerere. Cererea este admisibilă numai atunci când este primită în termen de două luni de la data la care decizia care face obiectul cererii de fixare a cheltuielilor devine definitivă și este însoțită de o chitanță și de documente justificative. Pentru cheltuielile de reprezentare în temeiul articolului 120 alineatul (1). Este suficientă asigurarea din partea reprezentantului că au fost efectuate cheltuielile. Pentru alte cheltuieli, este suficient dacă se stabilește credibilitatea lor. În cazul în care quantumul cheltuielilor este stabilit în temeiul primei teze din prezentul alineat, cheltuielile de reprezentare sunt repartizate la nivelul prevăzut în actul de punere în aplicare adoptat conform alineatului (2) din prezentul articol, și indiferent dacă au fost ocazionate efectiv.

⁽¹⁾ JO L 56, 4.3.1968, p. 1.

(8) Decizia de stabilire a cheltuielilor, în care sunt expuse motivele pe care se întemeiază, poate fi revizuită printr-o hotărâre a diviziei de opoziție sau a diviziei de anulare sau a camerei de recurs pe baza unei cereri depuse în termen de o lună de la notificarea repartizării cheltuielilor. Se consideră că cererea a fost depusă numai după achitarea taxei de reexaminare a cuantumului cheltuielilor. Divizia de opoziție, divizia de anulare sau camera de recurs, după caz, adoptă o decizie cu privire la o cerere de reexaminare a deciziei de stabilire a costurilor fără a recurge la procedurile orale.

Articolul 110

Executarea hotărârilor de stabilire a valorii cheltuielilor

- (1) Orice hotărâre definitivă a Oficiului care stabilește valoarea cheltuielilor constituie titlu executoriu.
- (2) Executarea silită este reglementată de normele de procedură civilă aflate în vigoare în statul pe teritoriul căruia aceasta are loc. Fiecare stat membru desemnează o autoritate unică responsabilă de verificarea autenticității deciziei menționate la alineatul (1) și comunică datele de contact ale acesteia Oficiului, Curții de Justiție și Comisiei. Un ordin de executare a deciziei se anexează deciziei de către autoritatea în cauză, singura formalitate necesară fiind verificarea autenticității deciziei.
- (3) După îndeplinirea acestor formalități la cererea părții interesate, aceasta poate continua executarea silită prin sesizarea directă a organismului competent, în conformitate cu dreptul intern.
- (4) Executarea silită nu poate fi suspendată decât în temeiul unei hotărâri a Curții de Justiție. Cu toate acestea, controlul regularității măsurilor de executare este de competența instanțelor statului membru în cauză.

SECȚIUNEA 3

Informarea publicului și a autorităților statelor membre

Articolul 111

Registrul mărcilor UE

- (1) Oficiul ține un registru al mărcilor UE, pe care îl actualizează.
- (2) Registrul conține următoarele elemente privind cererile de înregistrare a unei mărci UE și înregistrările în acest sens:
 - (a) data depunerii cererii;
 - (b) numărul de dosar al cererii;
 - (c) data publicării cererii;
 - (d) numele și adresa solicitantului;
 - (e) numele și adresa sediului reprezentantului, în măsura în care nu este vorba despre un reprezentant menționat la articolul 119 alineatul (3);
 - (f) reprezentarea mărcii, precum și mențiunile privind natura sa; și după caz, o descriere a mărcii;
 - (g) indicarea produselor și serviciilor după numele lor;
 - (h) indicații privind revendicarea unei priorități în temeiul articolului 35;
 - (i) indicații privind revendicarea unei priorități de expunere în temeiul articolului 38;
 - (j) indicații privind revendicarea seniorității unei mărci anterioare înregistrate, în temeiul articolului 39;
 - (k) o declarație potrivit căreia marca a dobândit un caracter distinctiv ca urmare a modului în care a fost folosită, în conformitate cu articolul 7 alineatul (3);
 - (l) mențiunea că marca este o marcă colectivă;
 - (m) mențiunea că marca este o marcă de certificare;
 - (n) limba de depunere a cererii, precum și a doua limbă indicată de solicitant în cererea sa, în conformitate cu articolul 146 alineatul (3);

- (o) data înregistrării mărcii în registru și numărul de înregistrare;
 - (p) o declarație potrivit căreia cererea rezultă din transformarea unei înregistrări internaționale desemnând Uniunea, în conformitate cu articolul 204 din prezentul regulament, precum și data înregistrării internaționale în conformitate cu articolul 3 alineatul (4) din Protocolul de la Madrid sau data înregistrării extinderii teritoriale la Uniune ulterioară înregistrării internaționale în conformitate cu articolul 3b alineatul (2) din Protocolul de la Madrid și, dacă este necesar, data priorității înregistrării internaționale.
- (3) Registrul conține, de asemenea, următoarele elemente, fiecare fiind însoțit de data înregistrării sale:
- (a) modificarea numelui, adresei sau a naționalității titularului unei mărci UE sau schimbarea statului pe teritoriul căruia acesta își are domiciliul, sediul sau unitatea;
 - (b) modificarea numelui sau a sediului reprezentantului, cu excepția reprezentantului menționat la articolul 119 alineatul (3) prima teză;
 - (c) în cazul desemnării unui nou reprezentant, numele și sediul social ale acestuia;
 - (d) orice modificare a mărcii în temeiul articolelor 49 și 54 și orice rectificare a erorilor;
 - (e) menținerea modificării regulamentului de utilizare a mărcii colective, în sensul articolului 79;
 - (f) indicații privind revendicarea seniorității unei mărci anterioare înregistrate, astfel cum se menționează la articolul 39, în temeiul articolului 40;
 - (g) orice transfer total sau parțial în sensul articolului 20;
 - (h) constituirea sau transferul unui drept real în temeiul articolului 22 și natura dreptului real;
 - (i) măsurile de executare silită în aplicarea articolului 23, precum și procedurile de insolvență în temeiul articolului 24;
 - (j) acordarea sau transferul unei licențe în sensul articolului 25, precum și, după caz, tipul de licență;
 - (k) reînnoirea unei înregistrări în sensul articolului 53 și data de la care produce efecte, precum și orice restricții în sensul articolului 53 alineatul (4);
 - (l) o mențiune privind stabilirea datei de expirare a înregistrării în sensul articolului 53;
 - (m) declarațiile de retragere sau de renunțare din partea titularului mărcii, în sensul articolului 49 și, respectiv, 57;
 - (n) data de depunere și detaliile unei opoziții în temeiul articolului 46, sau ale unei cereri în temeiul articolului 63 sau ale unei cereri reconvenționale în temeiul articolului 128 alineatul (4) de decădere sau în nulitate, sau ale unei căi de atac prevăzute la articolul 68;
 - (o) data și conținutul unei decizii privind o opoziție, sau privind o cerere în sensul articolului 64 alineatul (6), sau privind o cerere reconvențională în sensul articolului 128 alineatul (6) a treia teză, sau privind o cale de atac în sensul articolului 71;
 - (p) o înregistrare a primirii unei cereri de transformare în sensul articolului 140 alineatul (2);
 - (q) anularea desemnării reprezentantului înregistrat conform alineatului (2) litera (e) din prezentul articol;
 - (r) anularea seniorității unei mărci naționale;
 - (s) modificarea sau anularea în registru a mențiunilor de la literele (h), (i) și (j) din prezentul alineat;
 - (t) înlocuirea mărcii UE cu o înregistrare internațională în sensul articolului 197;
 - (u) data și numărul înregistrării internaționale bazate pe cererea de înregistrare a mărcii UE, care a fost înregistrată ca marcă UE în conformitate cu articolul 185 alineatul (1);
 - (v) data și numărul unei înregistrări internaționale bazate pe marca UE în sensul articolului 185 alineatul (2);
 - (w) divizarea unei cereri în temeiul articolului 50 și divizarea unei înregistrări în sensul articolului 56, împreună cu elementele menționate la alineatul (2) din prezentul articol cu privire la înregistrarea divizionară, precum și lista de produse și servicii ale înregistrării originale, astfel cum a fost modificată;

- (x) revocarea unei decizii sau a unei înregistrări în registru în sensul articolului 103, în cazul în care revocarea se referă la o decizie sau o înregistrare care a fost publicată;
- (y) o mențiune a modificării regulamentului de utilizare a mărcii UE de certificare în sensul articolului 88.
- (4) Directorul executiv poate decide înscrierea în registru a altor elemente decât cele prevăzute la alineatele (2) și (3) din prezentul articol, sub rezerva articolului 149 alineatul (4).
- (5) Registrul poate fi ținut în format electronic. Oficiul colectează, organizează, face publice și stochează elementele menționate la alineatele (2) și (3), inclusiv orice date cu caracter personal, pentru motivele menționate la alineatul (8). Oficiul se asigură că registrul este ușor accesibil pentru consultare publică.
- (6) Orice modificare operată în registru trebuie notificată titularului unei mărci UE.
- (7) Oficiul eliberează, la cerere și contra achitării unei taxe, extrase, autentificate sau nu, din registru.
- (8) Prelucrarea datelor privind elementele prevăzute la alineatele (2) și (3), inclusiv orice date cu caracter personal, are loc în următoarele scopuri:
 - (a) administrarea cererilor și/sau a înregistrărilor, în conformitate cu prezentul regulament și cu actele adoptate în temeiul acestuia;
 - (b) ținerea unui registru public pentru consultarea de către autoritățile publice și operatorii economici și pentru informarea acestora, pentru a le permite să își exercite drepturile care le sunt conferite de prezentul regulament și să fie informați cu privire la existența unor drepturi anterioare care aparțin unor părți terțe; și
 - (c) elaborarea de rapoarte și statistici care să permită Oficiului să își optimizeze operațiunile și să îmbunătățească funcționarea sistemului.
- (9) Toate datele, inclusiv cele cu caracter personal, privind elementele menționate la alineatele (2) și (3) sunt considerate de interes public și pot fi accesate de oricare terț. Din motive de securitate juridică, înregistrările în registru sunt păstrate pentru o perioadă nedefinită.

Articolul 112

Baza de date

- (1) Pe lângă obligația de a ține un registru în înțelesul articolului 111, Oficiul colectează și stochează într-o bază de date electronică toate informațiile furnizate de solicitanți sau de oricare altă parte la procedură, în conformitate cu prezentul regulament sau cu actele adoptate în temeiul acestuia.
- (2) Baza de date electronică poate include date cu caracter personal, în plus față de cele incluse în registru în temeiul articolului 111, în măsura în care astfel de informații sunt obligatorii în conformitate cu prezentul regulament sau cu actele adoptate în temeiul acestuia. Colectarea, stocarea și prelucrarea acestor date se face în următoarele scopuri:
 - (a) administrarea cererilor și/sau a înregistrărilor, în conformitate cu prezentul regulament și cu actele adoptate în temeiul acestuia;
 - (b) accesul la informațiile necesare pentru derularea procedurii relevante într-un mod mai facil și mai eficient;
 - (c) comunicarea cu solicitanții și cu celelalte părți la procedură;
 - (d) elaborarea de rapoarte și statistici care să permită Oficiului să își optimizeze operațiunile și să îmbunătățească funcționarea sistemului.
- (3) Directorul executiv stabilește condițiile de acces la baza de date electronică și modul în care conținutul acesteia, cu excepția datelor cu caracter personal menționate la alineatul (2) din prezentul articol, dar incluzându-le pe cele menționate la articolul 111, poate fi pus la dispoziție într-o formă prelucrabilă electronic, precum și taxele aferente pentru acces.
- (4) Accesul la datele cu caracter personal menționate la alineatul (2) este limitat, iar aceste date nu sunt puse la dispoziția publicului, cu excepția cazului în care partea vizată și-a dat consimțământul explicit în acest sens.

(5) Toate datele se păstrează pe o perioadă nedeterminată. Cu toate acestea, partea interesată poate solicita eliminarea oricăror date cu caracter personal din baza de date după 18 luni de la expirarea mărcii UE sau de la închiderea procedurii contradictorii relevante. Partea interesată are dreptul de a obține corectarea datelor inexacte sau eronate în orice moment.

Articolul 113

Accesul online la decizii

(1) Deciziile Oficiului sunt puse la dispoziție online pentru informarea publicului larg și pentru consultarea de către acesta, din motive de transparență și de previzibilitate. Orice parte la procedura care a condus la adoptarea deciziei poate solicita eliminarea oricăror date cu caracter personal incluse în decizie.

(2) Oficiul poate furniza acces online la hotărârile instanțelor naționale și ale Uniunii legate de sarcinile sale, în scopul de a sensibiliza opinia publică cu privire la aspectele de proprietate intelectuală și de a promova convergența practicilor. Oficiul respectă condițiile privind publicarea inițială, în ceea ce privește datele cu caracter personal.

Articolul 114

Consultare publică

(1) Dosarele referitoare la cererile de înregistrare a mărcilor UE care nu au fost încă publicate nu pot fi deschise spre consultare publică decât cu acordul solicitantului.

(2) Orice persoană care dovedește că solicitantul înregistrării unei mărci UE a afirmat că după înregistrarea mărcii se va prevala de aceasta împotriva sa poate consulta dosarul înainte de publicarea cererii și fără acordul solicitantului.

(3) După publicarea cererii de înregistrare a mărcii UE, dosarele acestei cereri și ale mărcii pe care a solicitat-o pot, la cerere, să fie deschise consultării publice.

(4) Atunci când dosarele fac obiectul consultării publice în temeiul alineatului (2) sau (3) din prezentul articol, documentele privind excluderea sau recuzarea în temeiul articolului 169, proiectele de decizii și avize, precum și toate celelalte documente interne utilizate pentru pregătirea deciziilor și a avizelor, precum și elementele din dosar în cazul cărora partea vizată a manifestat un interes deosebit în menținerea confidențialității înainte de prezentarea cererii de consultare publică, cu excepția cazului în care consultarea publică a acestor elemente este justificată de interesele prioritare legitime ale părților care solicită consultarea, pot fi excluse de la consultarea publică.

(5) Consultarea publică a dosarelor de cereri de mărci UE și de mărci UE înregistrate se efectuează fie prin verificarea documentului original, fie a unor copii ale acestuia, fie a mijloacelor tehnice de stocare, în cazul în care dosarele sunt stocate astfel. Directorul executiv stabilește modalitățile consultării publice.

(6) În cazul în care consultarea publică a dosarelor are loc în conformitate cu alineatul (7), cererea de consultare publică a dosarelor se consideră depusă numai după achitarea taxei necesare. Nu se plătește nicio taxă în cazul în care consultarea publică a mijloacelor tehnice de stocare se efectuează online.

(7) Consultarea publică a dosarelor se face la sediul Oficiului. La cerere, consultarea publică a dosarelor ia forma unei eliberări de copii ale unor documente incluse în dosare. Eliberarea respectivelor copii este condiționată de achitarea unei taxe. De asemenea, Oficiul eliberează, la cerere, copii autentificate sau neautentificate ale cererii de înregistrare a mărcii UE în schimbul achitării unei taxe.

(8) Dosarele păstrate de Oficiu privind înregistrările internaționale care desemnează Uniunea pot face obiectul unei cereri de inspecție publică de la data publicării menționată la articolul 190 alineatul (1), în conformitate cu condițiile stabilite la alineatele (1), (3) și (4) din prezentul articol.

(9) Sub rezerva restricțiilor prevăzute la alineatul (4), Oficiul poate, la cerere și în schimbul unei taxe, să comunice informațiile din orice dosar cu privire la o marcă UE solicitată sau cu privire la o marcă UE înregistrată. Cu toate acestea, Oficiul poate să solicite exercitarea opțiunii de a obține consultarea publică a dosarului însuși, în cazul în care consideră oportun acest lucru având în vedere cantitatea de informații care trebuie furnizate.

*Articolul 115***Păstrarea dosarelor**

- (1) Oficiul păstrează dosarele tuturor procedurilor legate de o cerere de marcă UE sau de înregistrarea unei mărci UE. Directorul executiv stabilește forma în care sunt păstrate aceste dosare.
- (2) În cazul în care dosarele se păstrează în format electronic, fișierele electronice sau copiile de siguranță ale acestora se păstrează pe termen nelimitat. Documentele originale depuse de părțile la procedură și care stau la baza respectivelor dosare electronice sunt eliminate după o perioadă de la primirea lor de către Oficiu, perioada fiind stabilită de către directorul executiv.
- (3) În cazul și în măsura în care dosarele sau părți ale acestora sunt păstrate în alt format decât cel electronic, documentele sau mijloacele de probă care fac parte din respectivele dosare sunt păstrate cel puțin cinci ani de la sfârșitul anului în care cererea a fost respinsă sau retrasă sau este considerată retrasă, în care înregistrarea mărcii UE expiră complet în sensul articolului 53, în care renunțarea completă la marca UE este înregistrată în sensul articolului 57, sau în care marca UE este radiată integral din registru în conformitate cu articolul 64 alineatul (6) sau cu articolul 128 alineatul (6).

*Articolul 116***Publicații periodice**

- (1) Oficiul publică periodic:
- (a) un Buletin al mărcilor Uniunii Europene care conține publicarea cererilor și a mențiunilor consemnate în registru, precum și alte detalii privind cererile sau mențiunile mărcilor UE a căror publicare este prevăzută de prezentul regulament sau de actele adoptate în temeiul acestuia;
- (b) un Jurnal Oficial al Oficiului care conține comunicările și informațiile de ordin general din partea directorului executiv, precum și orice alte informații relevante pentru prezentul regulament sau punerea în aplicare a acestuia.

Publicațiile menționate la literele (a) și (b) de la primul paragraf pot fi efectuate prin mijloace electronice.

- (2) Buletinul Mărcilor Uniunii Europene se publică conform modalității și frecvenței stabilite de directorul executiv.
- (3) Jurnalul Oficial al Oficiului se publică în limbile Oficiului. Directorul executiv poate însă decide că anumite elemente se publică în Jurnalul Oficial al Oficiului în limbile oficiale ale Uniunii.
- (4) Comisia adoptă acte de punere în aplicare care precizează:
- (a) data care trebuie considerată data publicării în Buletinul mărcilor Uniunii Europene;
- (b) modul de publicare a mențiunilor privind înregistrarea unei mărci care nu conțin modificări față de publicarea cererii;
- (c) modalitățile prin care edițiile din Jurnalul Oficial al Oficiului pot fi puse la dispoziția publicului.

Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 207 alineatul (2).

*Articolul 117***Cooperare administrativă**

- (1) Cu excepția unor dispoziții contrare ale prezentului regulament sau prevăzute de dreptul intern, Oficiul și instanțele sau alte autorități competente ale statelor membre își oferă asistență reciprocă, la cerere, comunicându-și informații și dosare. Atunci când Oficiul comunică dosarele instanțelor, ministerelor publice sau serviciilor centrale din domeniul proprietății industriale, comunicarea în cauză nu se supune restricțiilor prevăzute la articolul 114.
- (2) Oficiul nu percepe taxe pentru comunicarea de informații sau deschiderea dosarelor pentru consultare publică.

(3) Comisia adoptă acte de punere în aplicare care precizează modalitățile detaliate prin care Oficiul și autoritățile competente ale statelor membre fac schimb de informații și deschid dosarele pentru consultare publică, luând în considerare restricțiile la care este supusă consultarea publică a dosarelor privind cererile de mărci UE sau înregistrările de mărci UE, în conformitate cu articolul 114, atunci când este aceasta este deschisă către terți. Respectivul act de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 207 alineatul (2).

Articolul 118

Schimb de publicații

- (1) Oficiul și serviciile centrale din domeniul proprietății industriale ale statelor membre își expediază, la cerere, pentru propriul uz și gratuit, unul sau mai multe exemplare din publicațiile proprii respective.
- (2) Oficiul poate încheia acorduri privind schimbul sau expedierea publicațiilor.

SECȚIUNEA 4

Reprezentarea

Articolul 119

Principii generale referitoare la reprezentare

- (1) Sub rezerva dispozițiilor alineatului (2), nimeni nu este obligat să fie reprezentat în fața Oficiului.
- (2) Fără a aduce atingere dispozițiilor de la prezentul articol alineatul (3) a doua teză, persoanele fizice sau juridice care nu au nici domiciliul, nici sediul principal, nici unitatea industrială sau comercială efectivă și funcțională în cadrul Spațiului Economic European sunt reprezentate în fața Oficiului, în conformitate cu articolul 120 alineatul (1), în orice procedură instituită de prezentul regulament, cu excepția depunerii unei cereri de înregistrare a unei mărci UE;
- (3) Persoanele fizice și juridice care au domiciliul sau sediul sau o unitate industrială sau comercială efectivă și funcțională în cadrul Spațiului Economic European pot fi reprezentate în fața Oficiului de către un angajat. Angajatul unei persoane juridice care intră sub incidența prezentului alineat poate reprezenta, de asemenea, și alte persoane juridice care au legături economice cu respectiva persoană, chiar dacă respectivele persoane juridice nu au nici domiciliul, nici sediul, nici vreo unitate industrială sau comercială efectivă și funcțională în cadrul Spațiului Economic European. La cererea Oficiului sau, după caz, a altei părți participante la procedură, angajații care se constituie reprezentanți în înțelesul prezentului alineat, prezintă o împuternicire semnată care urmează să fie anexată la dosar.
- (4) În cazul în care există mai mulți solicitanți sau mai mulți terți care acționează în comun, este numit un reprezentant comun.

Articolul 120

Reprezentare profesională

- (1) Reprezentarea persoanelor fizice sau juridice în fața Oficiului poate fi realizată numai:
 - (a) de către un avocat care are dreptul să profeseze pe teritoriul unuia dintre statele membre ale Spațiului Economic European și care are domiciliul profesional în cadrul Spațiului Economic European, în măsura în care poate acționa în statul respectiv în calitate de reprezentant în domeniul mărcilor;
 - (b) prin reprezentanți autorizați înscrși pe o listă păstrată în acest scop de Oficiu.

La cererea Oficiului sau, după caz, a altei părți participante la procedură, reprezentanții în fața Oficiului îi prezintă acestuia o împuternicire semnată care urmează să fie anexată la dosar.

- (2) Orice persoană care îndeplinește următoarele condiții poate fi înscrisă pe lista reprezentanților autorizați:
 - (a) are cetățenia unuia dintre statele membre ale Spațiului Economic European;

- (b) are domiciliul profesional sau locul de muncă în cadrul Spațiului Economic European;
- (c) este abilitată să reprezinte, în domeniul mărcilor, persoanele fizice sau juridice în fața Oficiului Benelux pentru Proprietate Intelectuală sau în fața Oficiului central pentru proprietatea industrială dintr-un stat membru al Spațiului Economic European. Atunci când, în statul respectiv, împuternicirea nu este condiționată de deținerea unei calificări profesionale speciale, persoanele care solicită să fie înscrise pe listă care acționează în domeniul mărcilor în fața Oficiului Benelux pentru Proprietate Intelectuală sau în fața oficiilor centrale pentru proprietatea industrială trebuie să fi activat în mod curent timp de cel puțin cinci ani în această calitate. Cu toate acestea, sunt exceptate de la condiția de exercitare a profesiei persoanele a căror calificare profesională privind reprezentarea persoanelor fizice sau juridice în domeniul mărcilor în fața Oficiului Benelux pentru Proprietate Intelectuală sau a respectivelor oficii centrale pentru proprietatea industrială recunoscute oficial în conformitate cu reglementările stabilite de statul respectiv.
- (3) Înscrierea se face în urma unei cereri însoțite de o atestare din partea serviciului central din domeniul proprietății industriale al statului membru respectiv, care menționează că au fost îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (2).
- (4) Directorul executiv poate acorda o derogare:
- (a) de la cerința prevăzută la alineatul (2) litera (c) a doua teză, atunci când solicitantul face dovada că a dobândit calificarea necesară într-un alt mod;
- (b) de la cerința prevăzută la alineatul (2) litera (a) în cazul specialiștilor de înaltă calificare, cu condiția ca cerințele prevăzute la alineatul (2) literele (b) și (c) să fie îndeplinite.
- (5) O persoană poate fi radiată de pe lista reprezentanților autorizați la cererea sa sau atunci când nu mai are capacitatea de a reprezenta. Orice modificare a listei reprezentanților autorizați se publică în Jurnalul Oficial al Oficiului.

Articolul 121

Delegarea de competențe

Comisiei este împuternicită să adopte acte delegate, în conformitate cu dispozițiile de la articolul 208, prin care să precizeze:

- (a) condițiile și procedura de numire a unui reprezentant comun menționat la articolul 119 alineatul (4);
- (b) condițiile în care angajații menționați la articolul 119 alineatul (3) și reprezentanții autorizați menționați la articolul 120 alineatul (1) depun la Oficiu o autorizație semnată pentru a își exercita reprezentarea și conținutul autorizației respective;
- (c) împrejurările în care o persoană poate fi radiată de pe lista reprezentanților autorizați menționați la articolul 120 alineatul (5).

CAPITOLUL X

COMPETENȚA ȘI PROCEDURA ÎN CEEA CE PRIVEȘTE ACȚIUNILE ÎN JUSTIȚIE ÎN DOMENIUL MĂRCILOR UE

SECȚIUNEA 1

Aplicarea normelor Uniunii privind competența judiciară și recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială

Articolul 122

Aplicarea normelor Uniunii privind competența judiciară și recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială

- (1) Dacă prezentul regulament nu prevede altfel, normele Uniunii privind competența judiciară și recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială se aplică procedurilor privind mărcile UE și cererile de înregistrare a mărcii UE, precum și procedurilor privind acțiunile simultane sau succesive intentate pe baza mărcilor UE și a mărcilor naționale.

- (2) În ceea ce privește procedurile ce rezultă în urma acțiunilor și cererilor prevăzute la articolul 124:
- (a) articolul 4, articolul 6, articolul 7 punctele 1, 2, 3 și 5 și articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 nu se aplică;
 - (b) articolele 25 și 26 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 se aplică în limitele prevăzute la articolul 125 alineatul (4) din prezentul regulament;
 - (c) dispozițiile capitolului II din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 care se aplică persoanelor cu domiciliul într-un stat membru se aplică de asemenea persoanelor care nu au domiciliul într-un stat membru, dar care au o unitate în acel stat.
- (3) Trimiterile din prezentul regulament la Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 includ, după caz, Acordul între Comunitatea Europeană și Regatul Danemarcei privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială încheiat la 19 octombrie 2005.

SECȚIUNEA 2

Litigii privind încălcarea drepturilor și validitatea mărcilor UE

Articolul 123

Instanțe competente în domeniul mărcilor UE

- (1) Statele membre desemnează pe teritoriul lor un număr cât mai limitat posibil de instanțe naționale de primul și al doilea grad de jurisdicție, care au sarcina de a îndeplini funcțiile atribuite de prezentul regulament.
- (2) Statul membru în cauză comunică imediat Comisiei orice schimbare survenită cu privire la numărul, denumirea sau competența teritorială a instanțelor incluse în lista instanțelor competente în domeniul mărcilor UE comunicată Comisiei de un stat membru în conformitate cu articolul 95 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009.
- (3) Comisia notifică statelor membre informațiile prevăzute la alineatul (2) și publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 124

Competență în domeniul încălcării drepturilor și validității

Instanțele competente în domeniul mărcilor UE au competență exclusivă:

- (a) în materia acțiunilor în constatarea încălcării drepturilor și – în cazul în care dreptul intern o permite – în materia acțiunilor privind posibila încălcare a drepturilor conferite de o unei marcă UE;
- (b) în materia acțiunilor în constatarea inexistenței unei încălcări a drepturilor, dacă sunt prevăzute de dreptul intern;
- (c) în materia acțiunilor intentate ca urmare a faptelor menționate la articolul 11 alineatul (2);
- (d) în materia cererilor reconvenționale de decădere sau în nulitatea mărcii UE menționate la articolul 128.

Articolul 125

Competență internațională

- (1) Sub rezerva dispozițiilor prezentului regulament, precum și a dispozițiilor Regulamentului (UE) nr. 1215/2012 aplicabile în temeiul articolului 122, procedurile care rezultă din acțiunile și cererile prevăzute la articolul 124 sunt aduse în fața instanțelor statului membru pe teritoriul căruia are domiciliul pârâtul sau, în cazul în care acesta nu are domiciliul într-unul dintre statele membre, în fața instanțelor statului membru pe teritoriul căruia are o unitate.
- (2) În cazul în care pârâtul nu are nici domiciliul, nici unitatea pe teritoriul unui stat membru, aceste proceduri sunt aduse în fața instanțelor statului membru pe teritoriul căruia are domiciliul reclamantului sau, în cazul în care acesta nu are domiciliul într-unul dintre statele membre, în fața instanțelor statului membru pe teritoriul căruia are o unitate.

- (3) În cazul în care nici reclamantul, nici pârâtul nu au un astfel de domiciliu sau o astfel de unitate, procedurile în cauză sunt aduse în fața instanțelor statului membru pe teritoriul căruia se află sediul Oficiului.
- (4) Fără a aduce atingere dispozițiilor alineatelor (1), (2) și (3):
- (a) se aplică articolul 25 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012, în cazul în care părțile convin că este de competența unei alte instanțe competente în domeniul mărcilor UE;
- (b) se aplică articolul 26 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012, în cazul în care pârâtul compare în fața unei alte instanțe competente în domeniul mărcilor UE.
- (5) Procedurile care rezultă din acțiunile și cererile menționate la articolul 124, cu excepția acțiunilor în constatarea inexistenței unei încălcări a drepturilor conferite de o marcă UE, pot, de asemenea, să fie aduse în fața instanțelor statului membru pe teritoriul căruia a fost săvârșită fapta de contrafacere sau a fost semnalat pericolul de contrafacere sau pe teritoriul căruia s-a săvârșit o faptă menționată la articolul 11 alineatul (2).

Articolul 126

Întinderea competenței

- (1) O instanță competentă în domeniul mărcilor UE a cărei competență se întemeiază pe articolul 125 alineatele (1)-(4) are competența de a hotărî asupra:
- (a) faptelor de încălcare a drepturilor comise sau asupra pericolelor de încălcare existente pe teritoriul oricărui stat membru;
- (b) faptelor menționate la articolul 11 alineatul (2), săvârșite pe teritoriul oricărui stat membru.
- (2) O instanță competentă în domeniul mărcilor UE a cărei competență se întemeiază pe articolul 125 alineatul (5) are competența de a hotărî numai în privința faptelor comise sau asupra pericolelor de contrafacere existente pe teritoriul statului membru în care este situată această instanță.

Articolul 127

Prezumția de validitate – Apărare pe fond

- (1) Instanțele competente în domeniul mărcilor UE consideră marca UE valabilă, în afară de cazul în care pârâtul îi contestă validitatea printr-o cerere reconvențională de decădere sau în nulitate.
- (2) Validitatea unei mărci UE nu poate fi contestată printr-o acțiune în constatarea inexistenței unei încălcări a drepturilor.
- (3) În acțiunile menționate la articolul 124 literele (a) și (c), excepția de decădere din drepturi a titularului mărcii UE, prezentată pe o altă cale decât cererea reconvențională, este admisibilă în măsura în care pârâtul pune în evidență că titularul mărcii UE ar putea fi decăzut din drepturi pentru lipsa utilizării efective în momentul introducerii acțiunii în constatarea încălcării drepturilor.

Articolul 128

Cerere reconvențională

- (1) Cererea reconvențională de decădere sau în nulitate nu se poate întemeia decât pe cauzele de decădere sau de nulitate prevăzute de prezentul regulament.
- (2) O instanță competentă în domeniul mărcilor UE respinge o cerere reconvențională de decădere sau în nulitate, în cazul în care o hotărâre a Oficiului între aceleași părți cu privire la o cerere având același obiect și aceeași cauză a devenit deja definitivă.
- (3) În cazul în care cererea reconvențională este introdusă într-un litigiu în care titularul mărcii nu este încă parte, acesta este informat și poate să intervină în litigiu conform condițiilor prevăzute de dreptul intern.

(4) Instanța competentă în domeniul mărcilor UE în fața căreia a fost introdusă o cerere reconvențională de decădere sau în nulitatea mărcii UE nu procedează la examinarea cererii reconvenționale până când fie partea interesată, fie instanța nu a informat Oficiul în legătură cu data la care a fost depusă cererea reconvențională. Oficiul înregistrează informațiile respective în registru. În cazul în care o cerere de decădere sau în nulitate a mărcii UE a fost deja depusă la Oficiu înaintea depunerii cererii reconvenționale, instanța este informată în acest sens de către Oficiu și suspendă procedura în conformitate cu articolul 132 alineatul (1) până când decizia privind prima cerere rămâne definitivă sau până când cererea este retrasă.

(5) Se aplică dispozițiile articolului 64 alineatele (2)-(5).

(6) Atunci când o instanță competentă în domeniul mărcilor UE a pronunțat o hotărâre investită cu autoritate de lucru judecat cu privire la o cerere reconvențională de decădere sau în nulitatea unei mărci UE, o copie a hotărârii este transmisă neîntârziat Oficiului, fie de către instanță, fie de către oricare dintre părțile implicate în procedurile naționale. Oficiul sau orice altă parte interesată poate solicita informații cu privire la această transmitere. Oficiul înscrie în registru mențiunea hotărârii și ia măsurile necesare pentru a se conforma cu partea dispozitivă a acesteia.

(7) Instanța competentă în domeniul mărcilor UE, sesizată printr-o cerere reconvențională de decădere sau în nulitate, poate să amâne pronunțarea hotărârii asupra cererii titularului mărcii UE și după ascultarea celorlalte părți și invitarea pârâtului pentru a prezenta Oficiului o cerere de decădere sau în nulitate într-un termen acordat. În cazul în care cererea respectivă nu este prezentată în acest termen, procedura își urmează cursul; cererea reconvențională este considerată retrasă. Se aplică articolul 132 alineatul (3).

Articolul 129

Legislație aplicabilă

(1) Instanțele competente în domeniul mărcilor UE aplică dispozițiile prezentului regulament.

(2) Pentru toate aspectele din domeniul mărcilor care nu intră în domeniul de aplicare al prezentului regulament, instanța competentă în domeniul mărcilor UE aplică dreptul intern aplicabil.

(3) Cu excepția cazurilor în care prezentul regulament prevede altfel, instanța competentă în domeniul mărcilor UE aplică normele de procedură aplicabile aceluiași tip de acțiuni privind o marcă națională în statul membru pe teritoriul căruia este situată instanța respectivă.

Articolul 130

Sancțiuni

(1) Atunci când o instanță competentă în domeniul mărcilor UE constată că pârâtul a încălcat sau există riscul de încălcare a drepturilor conferite de o marcă UE, aceasta dispune, cu excepția cazului în care există motive temeinice care o determină să nu acționeze astfel, printr-o ordonanță prin care i se interzice pârâtului să-și continue actele prin care încalcă sau ar încălca drepturile conferite de o marcă UE. De asemenea, în conformitate cu dreptul intern, ia măsurile necesare pentru a garanta respectarea acestei interdicții.

(2) Instanța competentă în domeniul mărcilor UE poate, de asemenea, să aplice măsurile sau ordinele prevăzute de legislația aplicabilă pe care le consideră necesare în împrejurările cauzei.

Articolul 131

Măsuri provizorii și conservatorii

(1) Măsurile provizorii și conservatorii prevăzute de legislația unui stat membru în ceea ce privește o marcă națională pot fi solicitate, în cazul unei mărci UE sau al unei cereri de înregistrare a unei mărci UE, autorităților judiciare, inclusiv instanțelor competente în domeniul mărcilor UE, ale statului respectiv, chiar dacă, în temeiul prezentului regulament, o instanță competentă în domeniul mărcilor UE a unui alt stat membru este competentă pe fond.

(2) O instanță competentă în domeniul mărcilor UE a cărei competență se întemeiază pe dispozițiile articolului 125 alineatul (1), (2), (3) sau (4) are competența să dispună măsuri provizorii și conservatorii care, sub rezerva oricărei proceduri impuse în scopul recunoașterii și executării conform capitolului III din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012, se aplică pe teritoriul oricărui stat membru. Această competență este exclusivă.

Articolul 132

Norme speciale în materie de conexitate

(1) Cu excepția cazului în care există motive întemeiate pentru a continua procedura, o instanță competentă în domeniul mărcilor UE sesizată printr-o acțiune menționată la articolul 124, cu excepția unei acțiuni în constatarea inexistenței încălcării drepturilor, suspendă pronunțarea din proprie inițiativă după audierea părților sau la cererea uneia dintre părți și după audierea celorlalte părți, atunci când validitatea mărcii UE este deja contestată printr-o cerere reconvențională în fața unei alte instanțe competente în domeniul mărcilor UE sau atunci când s-a depus deja la Oficiu o cerere de revocare sau în nulitate.

(2) Cu excepția cazului în care nu există motive speciale de a continua procedura, Oficiul sesizat printr-o cerere de revocare sau în nulitate suspendă pronunțarea din proprie inițiativă, după audierea părților sau la cererea uneia dintre părți și după audierea celorlalte părți, atunci când validitatea mărcii este contestată printr-o cerere reconvențională în fața unei instanțe competente în domeniul mărcilor UE. Cu toate acestea, dacă una dintre părțile la procedura în fața instanței competente în domeniul mărcilor UE solicită acest lucru, instanța poate, după audierea celorlalte părți la această procedură, să suspende procedura. În acest caz, Oficiul continuă procedura pendinte în fața sa.

(3) Instanța competentă în domeniul mărcilor UE care suspendă pronunțarea poate să dispună măsuri provizorii și conservatorii pe durata suspendării.

Articolul 133

Competența instanțelor de a doua instanță competente în domeniul mărcilor UE – Recurs în anulare

(1) Hotărârile instanțelor de primă instanță competente în domeniul mărcilor UE, pronunțate în procedurile care rezultă din acțiunile și din cererile menționate la articolul 124, pot fi atacate cu recurs în fața instanțelor de a doua instanță competente în domeniul mărcilor UE.

(2) Condițiile în care se poate intenta un recurs în fața unei instanțe de a doua instanță competente în domeniul mărcilor UE sunt stabilite de dreptul intern al statului membru pe teritoriul căruia este situată instanța respectivă.

(3) Hotărârilor instanțelor de a doua instanță competente în domeniul mărcilor UE li se aplică dispozițiile interne privind recursul în anulare.

SECȚIUNEA 3

Alte litigii privind mărcile UE

Articolul 134

Dispoziții suplimentare privind competența instanțelor naționale, altele decât cele competente în domeniul mărcilor UE

(1) În statul membru ale cărui instanțe sunt competente în conformitate cu articolul 122 alineatul (1), alte acțiuni decât cele menționate la articolul 124 sunt aduse în fața instanțelor care ar avea competență teritorială și de atribuire, în cazul în care ar fi vorba despre acțiuni privind mărcile naționale înregistrate în statul respectiv.

(2) Atunci când, în temeiul articolului 122 alineatul (1) și al alineatului (1) din prezentul articol, nici o instanță nu este competentă pentru a cunoaște o acțiune privind o marcă UE, alta decât cele menționate la articolul 124, această acțiune poate fi adusă în fața instanțelor statului membru în care își are sediul Oficiul.

Articolul 135

Obligația instanței naționale

Instanța națională sesizată printr-o acțiune privind o marcă UE, alta decât cele menționate la articolul 124, trebuie să considere marca UE respectivă validă.

CAPITOLUL XI

EFECTE ASUPRA LEGISLAȚIEI STATELOR MEMBRE

SECȚIUNEA 1

Acțiuni civile introduse cu privire la mai multe mărci

Articolul 136

Acțiuni civile simultane și succesive introduse cu privire la mărci UE și mărci naționale

(1) Atunci când sunt formulate acțiuni în constatarea încălcării drepturilor pentru aceleași fapte, între aceleași părți în fața instanțelor unor state membre diferite sesizate una pe baza unei mărci UE și cealaltă pe baza unei mărci naționale:

- (a) instanța sesizată a doua trebuie, din oficiu, să se desesizeze în favoarea instanței celei dintâi sesizate atunci când mărcile în cauză sunt identice și valabile pentru produse sau servicii identice. Instanța care ar trebui să se desesizeze poate suspenda pronunțarea în cazul în care se contestă competența celeilalte instanțe;
- (b) instanța sesizată a doua poate suspenda pronunțarea atunci când mărcile în cauză sunt identice și valabile pentru produse sau servicii similare, precum și atunci când mărcile în cauză sunt similare și valabile pentru produse sau servicii identice sau similare.

(2) Instanța sesizată printr-o acțiune în constatarea încălcării drepturilor pe baza unei mărci UE respinge acțiunea în cazul în care, asupra acelorași fapte, a fost pronunțată o hotărâre definitivă asupra fondului, între aceleași părți, pe baza unei mărci naționale identice, valabile pentru produse sau servicii identice.

(3) Instanța sesizată printr-o acțiune în constatarea încălcării drepturilor pe baza unei mărci naționale respinge acțiunea în cazul în care, asupra acelorași fapte, a fost pronunțată o hotărâre definitivă asupra fondului între aceleași părți, pe baza unei mărci UE identice, valabile pentru produse sau servicii identice.

(4) Alineatele (1), (2) și (3) nu se aplică măsurilor provizorii și conservatorii.

SECȚIUNEA 2

Aplicarea dreptului intern în scopul interzicerii utilizării mărcilor UE

Articolul 137

Interdicția utilizării mărcilor UE

(1) Cu excepția cazului în care există o dispoziție contrară, prezentul regulament nu aduce atingere dreptului, existent în temeiul legislației statelor membre, de a introduce acțiuni în încălcarea drepturilor anterioare, în înțelesul articolului 8 sau al articolului 60 alineatul (2), împotriva utilizării unei mărci UE ulterioare. Acțiuni în încălcarea drepturilor anterioare, în înțelesul articolului 8 alineatele (2) și (4), nu mai pot fi, cu toate acestea, introduse atunci când titularul dreptului anterior nu mai poate, în temeiul articolului 61 alineatul (2), să solicite nulitatea mărcii UE.

(2) Cu excepția cazului în care există o dispoziție contrară, prezentul regulament nu aduce atingere dreptului de a introduce, în temeiul dreptului civil, administrativ sau penal al unui stat membru sau pe baza dispozițiilor de drept al Uniunii, acțiuni având ca obiect interzicerea utilizării unei mărci UE, în măsura în care dreptul acestui stat membru sau dreptul Uniunii poate fi invocat pentru a interzice utilizarea unei mărci naționale.

Articolul 138

Drepturi anterioare cu domeniu de aplicare local

- (1) Titularul unui drept anterior cu sferă de aplicare locală poate să se opună utilizării mărcii UE pe teritoriul pe care acest drept este protejat în măsura în care dreptul statului membru respectiv permite acest lucru.
- (2) Alineatul (1) încetează să se mai aplice în cazul în care titularul dreptului anterior a tolerat utilizarea mărcii UE pe teritoriul pe care acest drept este protejat, pe o perioadă de cinci ani consecutivi având cunoștință de această utilizare, în afară de cazul în care depunerea cererii de înregistrare a mărcii UE nu a fost efectuată cu rea-credință.
- (3) Titularul mărcii UE nu poate să se opună utilizării dreptului menționat la alineatul (1), chiar dacă acest drept nu mai poate fi invocat împotriva mărcii UE.

SECȚIUNEA 3

Transformarea în cerere de marcă națională

Articolul 139

Cerere în vederea inițierii procedurii naționale

- (1) Solicitantul sau titularul unei mărci UE poate să ceară transformarea cererii sale sau a mărcii sale UE în cerere de înregistrare a mărcii naționale:
 - (a) în măsura în care cererea de înregistrare a mărcii UE este respinsă, retrasă sau considerată retrasă;
 - (b) în măsura în care marca UE încetează să mai producă efecte.
- (2) Transformarea nu are loc:
 - (a) atunci când titularul mărcii UE a fost decăzut din drepturi din cauza neutilizării acestei mărci, în afară de cazul în care în statul membru pentru care a fost solicitată transformarea marca UE nu a fost utilizată în condițiile care constituie o utilizare efectivă în conformitate cu legislația respectivului stat membru;
 - (b) în vederea unei protecții într-un stat membru în care, conform hotărârii Oficiului sau instanței naționale, cererea sau marca UE prezintă un motiv de respingere a înregistrării, de revocare sau de nulitate.
- (3) Cererea de înregistrare a mărcii naționale provenită din transformarea unei cereri sau a unei mărci UE beneficiază, în statul membru respectiv, de data de depunere sau de data de prioritate a acestei cereri sau a acestei mărci și, dacă este cazul, de senioritatea unei mărci din acest stat revendicată în conformitate cu articolul 39 sau 40.
- (4) În cazul în care o cerere de marcă UE se consideră retrasă, Oficiul adresează solicitantului o comunicare prin care se stabilește un termen de trei luni de la această comunicare pentru a prezenta o cerere de transformare.
- (5) Atunci când cererea de înregistrare a mărcii UE este retrasă sau când marca UE încetează să mai producă efecte ca urmare a înscrierii unei renunțări sau a unei nereînnoiri a înregistrării, cererea de transformare se depune în termen de trei luni de la data la care cererea de înregistrare a mărcii UE a fost retrasă sau la care marca UE a încetat să mai producă efecte.
- (6) Atunci când cererea de înregistrare a mărcii UE este refuzată printr-o decizie a Oficiului sau când marca UE a încetat să mai producă efecte ca urmare a unei decizii a Oficiului sau a unei instanțe pentru mărci UE, cererea de transformare trebuie să fie prezentată în termen de trei luni de la data la care această decizie dobândește autoritate de lucru judecat.
- (7) Dispoziția care face obiectul articolului 37 încetează să mai producă efecte în cazul în care cererea nu este prezentată în termenul acordat.

Articolul 140

Prezentarea, publicarea și transmiterea cererii de transformare

(1) Cererea de transformare este prezentată Oficiului în termenul relevant, în temeiul articolului 139 alineatul (4), (5) sau (6) și include o prezentare a motivelor de transformare, în conformitate cu articolul 139 alineatul (1) litera (a) sau (b), statele membre pentru care se solicită transformarea și produsele și serviciile care fac obiectul transformării. În cazul în care transformarea este solicitată ca urmare a nereînnoirii înregistrării, perioada de trei luni prevăzută la articolul 139 alineatul (5) începe să curgă din ziua următoare ultimei zile în care poate fi prezentată cererea de reînnoire în conformitate cu articolul 53 alineatul (3). Cererea de transformare nu se consideră depusă decât după achitarea taxei de transformare.

(2) În cazul în care cererea de transformare se referă la o cerere de marcă UE care a fost deja publicată sau în cazul în care cererea de transformare se referă la o marcă UE, primirea acestei cereri se înregistrează în registru, iar cererea de transformare se publică.

(3) Oficiul verifică dacă transformarea solicitată îndeplinește condițiile prezentului regulament, în special ale articolului 139 alineatele (1), (2), (4), (5) și (6) și ale alineatului (1) din prezentul articol, precum și condițiile formale prevăzute de actul de punere în aplicare adoptat în temeiul alineatului (6) din prezentul articol. În cazul în care nu se respectă condițiile aplicabile cererii, Oficiul îl informează pe declarant cu privire la deficiențele constatate. În cazul în care deficiențele nu sunt remediate în termenul precizat de Oficiu, acesta respinge cererea de transformare. În cazul în care se aplică articolul 139 alineatul (2), Oficiul respinge cererea de transformare ca fiind inadmisibilă doar pentru acele state membre pentru care transformarea este exclusă în temeiul respectivei dispoziții. În cazul în care taxa de transformare nu a fost plătită în termenul relevant de trei luni, în conformitate cu articolul 139 alineatul (4), (5) sau (6), Oficiul informează solicitantul că cererea de transformare este considerată ca nefiind depusă.

(4) În cazul în care Oficiul sau o instanță competentă în domeniul mărcilor UE a refuzat cererea de marcă UE sau a declarat nulitatea absolută a mărcii UE în raport cu limba unui stat membru, transformarea este exclusă în temeiul articolului 139 alineatul (2) pentru toate statele membre în care respectiva limbă este una dintre limbile oficiale. În cazul în care Oficiul sau o instanță competentă în domeniul mărcilor UE a refuzat cererea de marcă UE sau a declarat nulitatea absolută a mărcii UE, care se aplică în întreaga Uniune sau ținând seama de o marcă UE anterioară sau de un alt drept de proprietate industrială al Uniunii, transformarea este exclusă în temeiul articolului 139 alineatul (2) din regulament pentru toate statele membre.

(5) În cazul în care cererea de transformare îndeplinește cerințele prevăzute la alineatul (3) din prezentul articol, Oficiul transmite cererea de transformare și datele menționate la articolul 111 alineatul (2) către oficiile centrale pentru proprietate industrială din statele membre, inclusiv Oficiul Benelux pentru Proprietate Intelectuală, pentru care cererea a fost considerată admisibilă. Oficiul comunică solicitantului data transmiterii.

(6) Comisia adoptă acte de punere în aplicare care precizează:

(a) conținutul detaliat al cererii de transformare a unei cereri de înregistrare a unei mărci UE sau a unei mărci UE înregistrate într-o cerere de marcă națională, în conformitate cu alineatul (1);

(b) detaliile pe care trebuie să le conțină publicarea cererii de transformare în conformitate cu alineatul (2).

Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 207 alineatul (2).

Articolul 141

Condiții de formă referitoare la transformare

(1) Orice serviciu central din domeniul proprietății industriale căruia îi este transmisă cererea de transformare poate obține de la Oficiu orice informații suplimentare privind această cerere, în cazul în care aceasta îi poate permite acestui serviciu să se pronunțe asupra mărcii naționale care rezultă din transformare.

(2) O cerere de marcă UE sau o marcă UE transmisă în conformitate cu articolul 140 nu face obiectul unor cerințe formale ale dreptului intern care să fie diferite sau suplimentare față de cele prevăzute de prezentul regulament ori de acte delegate adoptate în conformitate cu prezentul regulament.

(3) Serviciul central din domeniul proprietății industriale căruia îi este transmisă cererea poate impune ca, într-un termen ce nu poate fi mai mic de două luni, solicitantul:

- (a) să achite taxa națională de depunere;
- (b) să facă, într-una din limbile oficiale ale statului în cauză, o traducere a cererii și a documentelor anexate la aceasta;
- (c) să își aleagă domiciliul în statul respectiv;
- (d) să prezinte o reproducere a mărcii într-un număr de exemplare stabilit de către statul respectiv.

CAPITOLUL XII

OFICIUL

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

Articolul 142

Statutul juridic

- (1) Oficiul constituie o agenție a Uniunii. Oficiul are personalitate juridică.
- (2) În fiecare dintre statele membre, Oficiul posedă cea mai extinsă capacitate juridică recunoscută persoanelor juridice de către legislațiile interne; Oficiul poate să dobândească sau să înstrăineze bunuri imobile și mobile și să stea în justiție.
- (3) Oficiul este reprezentat de directorul său executiv.

Articolul 143

Personalul

- (1) Fără a aduce atingere aplicării articolului 166 din prezentul regulament membrilor camerelor de recurs, Statutul funcționarilor, Regimul aplicabil și reglementările de punere în aplicare a acestor dispoziții, adoptate de comun acord de către instituțiile Uniunii, se aplică personalului Oficiului.
- (2) Fără a aduce atingere alineatului (1), Oficiul poate recurge la experți naționali detașați sau la alte categorii de personal care nu sunt angajate de Oficiu. Consiliul de administrație adoptă o decizie care prevede norme privind detașarea experților naționali în cadrul Oficiului.

Articolul 144

Privilegiu și imunități

Protocolul privind privilegiile și imunitățile Uniunii se aplică Oficiului și personalului acestuia.

Articolul 145

Răspundere

- (1) Răspunderea contractuală a Oficiului este reglementată prin legislația aplicabilă contractului în cauză.
- (2) Curtea de Justiție este competentă să se pronunțe în temeiul unei clauze compromisorii conținute într-un contract încheiat de Oficiu.

- (3) În materie de răspundere necontractuală, Oficiul trebuie să repare, conform principiilor generale comune dreptului statelor membre, prejudiciile cauzate de serviciile sale sau de către agenții săi în exercitarea funcțiilor acestora.
- (4) Curtea de Justiție este competentă să cunoască litigiile privind repararea prejudiciilor menționate la alineatul (3).
- (5) Răspunderea personală a agenților față de Oficiu este reglementată de dispozițiile privind stabilirea statutului sau regimului care li se aplică.

Articolul 146

Limbi

- (1) Cererile de înregistrare a mărcii UE se depun într-una din limbile oficiale ale Uniunii.
- (2) Limbile Oficiului sunt: engleza, franceza, germana, italiana și spaniola.
- (3) Solicitantul indică o a doua limbă, dintre limbile Oficiului, care să fie acceptată pentru utilizarea ca limbă alternativă de procedură pentru procedurile de opoziție, de decădere și în anulare.

În cazul în care cererea a fost depusă într-o limbă care nu este o limbă a Oficiului, acesta asigură efectuarea traducerii cererii, în conformitate cu articolul 31 alineatul (1), în limba indicată de solicitant.

- (4) Atunci când solicitantul înregistrării unei mărci UE este singura parte la procedurile în fața Oficiului, limba de procedură este limba utilizată pentru depunerea cererii de înregistrare a mărcii UE. În cazul în care cererea a fost depusă într-o altă limbă decât cele ale Oficiului, Oficiul poate să trimită comunicări scrise solicitantului în a doua limbă indicată de acesta în cerere.
- (5) Actul de opoziție și cererea de decădere sau declarația de nulitate se depun într-una din limbile Oficiului.
- (6) Fără a aduce atingere alineatului (5):
 - (a) Orice cerere sau declarație privind o cerere de înregistrare a unei mărci UE poate fi formulată în limba utilizată pentru depunerea cererii de înregistrare a respectivei mărci UE sau în cea de a doua limbă pe care solicitantul a indicat-o în cererea sa;
 - (b) Orice cerere sau declarație cu privire la o marcă UE înregistrată poate fi efectuată într-una dintre limbile Oficiului.

Cu toate acestea, atunci când cererea este depusă utilizând orice formular pus la dispoziție de către Oficiu, astfel cum se menționează la articolul 100 alineatul (2), respectivele formulare pot fi utilizate în oricare dintre limbile oficiale ale Uniunii Europene, cu condiția ca formularul să fie completat într-una dintre limbile Oficiului în măsura în care este vorba de elemente de text.

- (7) În cazul în care limba aleasă, în conformitate cu alineatul (5), pentru actul de opoziție sau cererea de decădere sau în nulitate este limba cererii de înregistrare a mărcii sau a doua limbă indicată cu ocazia depunerii acestei cereri, această limbă este limba de procedură.

În cazul în care limba aleasă, în conformitate cu alineatul (5), pentru actul de opoziție sau cererea de decădere sau în nulitate nu este nici limba cererii de înregistrare a mărcii, nici a doua limbă indicată cu ocazia depunerii acestei cereri, persoana care a formulat opoziția sau partea care a invocat decăderea sau nulitatea este obligată să facă pe cheltuiala sa o traducere a actului, fie în limba cererii de înregistrare a mărcii, cu condiția să fie o limbă a Oficiului, fie în a doua limbă indicată cu ocazia depunerii cererii de înregistrare a mărcii. Traducerea este depusă în termen de o lună de la expirarea termenului de opoziție sau de la data depunerii cererii de decădere sau în nulitate. Limba în care a fost tradus actul devine atunci limba de procedură.

- (8) Părțile la procedurile de opoziție, de decădere, în nulitate și la căile de atac pot conveni ca o altă limbă oficială a Uniunii să fie limba de procedură.

(9) Fără a aduce atingere alineatelor (4) și (8), cu excepția cazului în care se prevede altfel, în procedurile scrise în fața Oficiului, orice parte poate să utilizeze oricare dintre limbile Oficiului. În cazul în care limba aleasă nu este cea de procedură, respectiva parte asigură efectuarea unei traduceri în această limbă în termen de o lună de la data depunerii documentului original. În cazul în care solicitantul unei mărci UE este singura parte la procedurile în fața Oficiului, iar limba utilizată pentru depunerea cererii de înregistrare a mărcii UE nu este una dintre limbile Oficiului, traducerea poate fi făcută și în a doua limbă pe care solicitantul a indicat-o în cererea sa.

(10) Directorul executiv stabilește modul în care se legalizează traducerile.

(11) Comisia adoptă acte de punere în aplicare care precizează:

(a) în ce măsură documentele justificative care trebuie utilizate în procedurile scrise în fața Oficiului pot fi redactate în oricare dintre limbile Uniunii și necesitatea prezentării unei traduceri;

(b) standardele necesare privind traducerile care să fie depuse la Oficiu.

Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 207 alineatul (2).

Articolul 147

Publicare și înscrieri în registru

(1) Cererea de înregistrare a mărcii UE, astfel cum este definită la articolul 31 alineatul (1), și toate celelalte informații a căror publicare este prevăzută de prezentul regulament sau de un act adoptat în temeiul prezentului regulament se publică în toate limbile oficiale ale Uniunii.

(2) Toate înscrierile în registru se fac în toate limbile oficiale ale Uniunii.

(3) În cazul în care există dubii, se consideră ca fiind autentic textul în limba Oficiului în care s-a depus cererea de înregistrare a mărcii UE. Dacă cererea a fost depusă într-o limbă oficială a Uniunii, alta decât una dintre limbile Oficiului, se consideră ca fiind autentic textul redactat în cea de-a doua limbă indicată de solicitant.

Articolul 148

Servicii de traducere

Serviciile de traducere necesare funcționării Oficiului sunt asigurate de Centrul de Traduceri al organelor Uniunii Europene.

Articolul 149

Transparența

(1) Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾ se aplică documentelor deținute de către Oficiu.

(2) Consiliul de administrație adoptă normele detaliate de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1049/2001.

(3) Deciziile adoptate de Oficiu în conformitate cu articolul 8 din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 pot fi contestate înaintea Ombudsmanului European sau pot face obiectul unei acțiuni introdusă înaintea Curții de Justiție a Uniunii Europene, în condițiile prevăzute la articolele 228 și, respectiv 263 din TFUE.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, 31.5.2001, p. 43).

(4) Prelucrarea datelor cu caracter personal de către Oficiu face obiectul Regulamentului (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾.

Articolul 150

Norme de securitate privind protejarea informațiilor clasificate și a informațiilor sensibile neclasificate

Oficiul aplică principiile de securitate cuprinse în normele de securitate ale Comisiei pentru protejarea informațiilor UE clasificate (IUEC) și a informațiilor sensibile neclasificate, astfel cum sunt prevăzute în Deciziile (UE, Euratom) 2015/443 ⁽²⁾ și (UE, Euratom) 2015/444 ⁽³⁾ ale Comisiei. Principiile de securitate acoperă, printre altele, dispozițiile privind schimbul, prelucrarea și stocarea informațiilor respective.

SECȚIUNEA 2

Atribuțiile Oficiului și cooperarea în vederea promovării convergenței

Articolul 151

Atribuțiile Oficiului

- (1) Oficiului îi revin următoarele atribuții:
 - (a) administrarea și promovarea sistemului mărcilor UE stabilit în prezentul regulament;
 - (b) administrarea și promovarea sistemului de desene sau modele industriale ale Uniunii Europene stabilit în Regulamentul (CE) nr. 6/2002 al Consiliului ⁽⁴⁾;
 - (c) promovarea convergenței practicilor și instrumentelor în materie de mărci, desene și modele industriale, în cooperare cu oficiile centrale pentru proprietatea industrială din statele membre, inclusiv cu Oficiul Benelux pentru Proprietate Intelectuală;
 - (d) atribuțiile prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 386/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁵⁾;
 - (e) atribuțiile care îi revin în temeiul Directivei 2012/28/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁶⁾.
- (2) Oficiul cooperează cu instituții, autorități, organisme, oficii pentru proprietatea industrială, organizații internaționale și neguvernamentale în ceea ce privește atribuțiile prevăzute la alineatul (1).
- (3) Oficiul poate asigura servicii de mediere în mod voluntar în scopul de a ajuta părțile să ajungă la o soluționare pe cale amiabilă.

Articolul 152

Cooperarea în vederea promovării convergenței practicilor și instrumentelor

(1) Oficiul, oficiile centrale pentru proprietatea industrială din statele membre și Oficiul Benelux pentru Proprietate Intelectuală cooperează pentru a promova convergența practicilor și instrumentelor în materie de mărci, desene și modele industriale.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

⁽²⁾ Decizia (UE, Euratom) 2015/443 a Comisiei din 13 martie 2015 privind securitatea în cadrul Comisiei (JO L 72, 17.3.2015, p. 41).

⁽³⁾ Decizia (UE, Euratom) 2015/444 a Comisiei din 13 martie 2015 privind normele de securitate pentru protecția informațiilor UE clasificate (JO L 72, 17.3.2015, p. 53).

⁽⁴⁾ Regulamentul (CE) nr. 6/2002 al Consiliului din 12 decembrie 2001 privind desenele sau modelele industriale comunitare (JO L 3, 5.1.2002, p. 1).

⁽⁵⁾ Regulamentul (UE) nr. 386/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 aprilie 2012 privind atribuirea către Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) a unor sarcini legate de asigurarea respectării drepturilor de proprietate intelectuală, inclusiv reunirea reprezentanților sectorului public și privat în cadrul Observatorului European al Încălcărilor Drepturilor de Proprietate Intelectuală (JO L 129, 16.5.2012, p. 1).

⁽⁶⁾ Directiva 2012/28/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 privind anumite utilizări permise ale operelor orfane (JO L 299, 27.10.2012, p. 5).

Fără a aduce atingere alineatului (3), această cooperare acoperă în special următoarele domenii de activitate:

- (a) elaborarea de standarde comune de examinare;
- (b) crearea de baze de date și portaluri comune sau conectate, în vederea consultării, cercetării și clasificării la nivelul Uniunii;
- (c) furnizarea și schimbul continuu de date și informații, inclusiv pentru alimentarea bazelor de date și a portalurilor menționate la litera (b);
- (d) stabilirea de standarde și practici comune, în scopul de a asigura interoperabilitatea între procedurile și sistemele din întreaga Uniune și de a consolida coerența, eficiența și eficacitatea acestora;
- (e) schimbul de informații privind drepturile și procedurile de proprietate industrială, inclusiv sprijin reciproc pentru birourile de asistență tehnică și centrele de informare;
- (f) schimbul de cunoștințe și de asistență tehnică în ceea ce privește domeniile menționate la literele (a)-(e).

(2) Pe baza unei propuneri din partea directorului executiv, consiliul de administrație definește și coordonează proiectele de interes pentru Uniune și pentru statele membre în ceea ce privește domeniile menționate la alineatele (1) și (6) și invită oficiile centrale pentru proprietatea industrială din statele membre și Oficiul Benelux pentru Proprietate Intelectuală să participe la aceste proiecte.

Definiția proiectului cuprinde obligațiile și responsabilitățile specifice ale fiecărui Oficiu pentru proprietatea industrială participant din statele membre, ale Oficiului Benelux pentru Proprietate Intelectuală și ale Oficiului. Oficiul se consultă cu reprezentanții utilizatorilor, în special în fazele de definire a proiectelor și de evaluare a rezultatelor acestora.

(3) Oficiile centrale pentru proprietatea industrială din statele membre și Oficiul Benelux pentru Proprietate Intelectuală pot alege să nu participe la cooperarea în cadrul proiectelor menționate la alineatul (2) primul paragraf, să o limiteze sau să o suspende temporar.

Atunci când fac uz de opțiunile prezentată la primul paragraf, oficiile centrale pentru proprietatea industrială din statele membre și Oficiul Benelux pentru Proprietate Intelectuală furnizează Oficiului o declarație scrisă care să explice motivele deciziei lor.

(4) După ce s-au angajat să participe la anumite proiecte, oficiile centrale pentru proprietatea industrială din statele membre și Oficiul Benelux pentru Proprietate Intelectuală participă efectiv la proiectele menționate la alineatul (2) cu scopul de a asigura dezvoltarea, funcționarea, interoperabilitatea și actualizarea acestora, fără a aduce atingere dispozițiilor alineatului (3).

(5) Oficiul asigură sprijin financiar pentru proiectele menționate la alineatul (2) în măsura în care acest lucru este necesar pentru a asigura, în sensul alineatului (4), participarea efectivă a oficiilor centrale pentru proprietatea industrială din statele membre și a Oficiului Benelux pentru Proprietate Intelectuală la aceste proiecte. Sprijinul financiar respectiv poate fi acordat sub formă de granturi și contribuții în natură. Valoarea totală a finanțării nu trebuie să depășească 15 % din venitul anual al Oficiului. Beneficiarii granturilor sunt oficiile centrale pentru proprietatea industrială din statele membre și Oficiul Benelux pentru Proprietate Intelectuală. Granturile pot fi acordate fără cereri de propuneri, în conformitate cu normele financiare aplicabile Oficiului și cu principiile procedurilor de acordare de granturi cuprinse în Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾ și în Regulamentul delegat (UE) nr. 1268/2012 al Comisiei ⁽²⁾.

(6) Oficiul și autoritățile competente relevante din statele membre cooperează în mod voluntar pentru a promova sensibilizarea cu privire la sistemul de mărci înregistrate și combaterea contrafacerii. O astfel de cooperare include proiecte care vizează, în special, punerea în aplicare a standardelor și practicilor consacrate, precum și organizarea activităților de educație și formare. Sprijinul financiar pentru aceste proiecte face parte din valoarea totală a finanțării menționate la alineatul (5). Alineatele (2)-(5) se aplică *mutatis mutandis*.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii și de abrogare a Regulamentului (CE, Euratom) Nr. 1605/2002 al Consiliului (JO L 298, 26.10.2012, p. 1).

⁽²⁾ Regulamentul delegat (UE) nr. 1268/2012 al Comisiei din 29 octombrie 2012 privind normele de aplicare a Regulamentului (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii (JO L 362, 31.12.2012, p. 1).

SECȚIUNEA 3

Consiliul de administrație

Articolul 153

Funcțiile consiliului de administrație

(1) Fără a aduce atingere funcțiilor care sunt atribuite comitetului bugetar în secțiunea 6, consiliul de administrație are următoarele funcții:

- (a) adoptă programul anual de lucru al Oficiului pentru anul următor, pe baza unui proiect prezentat de directorul executiv în conformitate cu articolul 157 alineatul (4) litera (c) și luând în considerare avizul Comisiei, și transmite Parlamentului European, Consiliului și Comisiei programul anual de activitate adoptat;
- (b) adoptă, în urma unui schimb de opinii între directorul executiv și comisia relevantă din Parlamentul European, un program strategic multianual pentru Oficiu, inclusiv strategia Oficiului pentru cooperare internațională, pe baza unui proiect prezentat de directorul executiv în conformitate cu articolul 157 alineatul (4) litera (e) și luând în considerare avizul Comisiei, și transmite Parlamentului European, Consiliului și Comisiei programul strategic multianual adoptat;
- (c) adoptă raportul anual pe baza unui proiect prezentat de directorul executiv în conformitate cu articolul 157 alineatul (4) litera (g) și transmite Parlamentului European, Consiliului, Comisiei și Curții de Conturi raportul anual adoptat;
- (d) adoptă planul multianual privind politica de personal pe baza unui proiect prezentat de directorul executiv în conformitate cu articolul 157 alineatul (4) litera (h);
- (e) exercită competențele care îi sunt conferite prin articolul 152 alineatul (2);
- (f) exercită competențele care îi sunt conferite prin articolul 172 alineatul (5);
- (g) adoptă normele privind prevenirea și gestionarea conflictelor de interese în cadrul Oficiului;
- (h) exercită în conformitate cu alineatul (2), în ceea ce privește personalul Oficiului, competențele conferite prin Statutul funcționarilor în ceea ce privește autoritatea împuternicită să facă numiri, precum și competențele conferite de Regimul aplicabil în ceea ce privește autoritatea abilitată să încheie contracte de muncă („competențele de autoritate împuternicită să facă numiri”);
- (i) adoptă norme corespunzătoare de punere în aplicare a Statutului funcționarilor și a Regimului aplicabil în conformitate cu dispozițiile articolului 110 din Statutul funcționarilor;
- (j) întocmește lista de candidați prevăzută la articolul 158 alineatul (2);
- (k) garantează că se dă curs în mod adecvat concluziilor și recomandărilor care decurg din rapoartele de audit și evaluările interne sau externe menționate la articolul 210, precum și din anchetele efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF);
- (l) este consultat înainte de adoptarea orientărilor privind examinarea efectuată în cadrul Oficiului și în celelalte cazuri prevăzute în prezentul regulament;
- (m) prezintă avize și solicitări de informații către directorul executiv și Comisie, în cazul în care consideră că acest lucru este necesar.

(2) Consiliul de administrație adoptă, în conformitate cu articolul 110 din Statutul funcționarilor și cu articolul 142 din Regimul aplicabil, o decizie bazată pe articolul 2 alineatul (1) din Statutul funcționarilor și pe articolul 6 din Regimul aplicabil prin care delegă directorului executiv competențele relevante de autoritate împuternicită să facă numiri și definește condițiile în care această delegare de competențe poate fi suspendată.

Directorul executiv este autorizat să subdelege aceste competențe.

În cazul în care împrejurări excepționale impun acest lucru, consiliul de administrație poate, printr-o decizie, să suspende temporar delegarea către directorul executiv a competențelor de autoritate împuternicită să facă numiri și subdelegarea competențelor de către acesta și să le exercite el însuși sau să le delege unuia dintre membrii săi ori unui membru al personalului, altul decât directorul executiv.

*Articolul 154***Componența consiliului de administrație**

- (1) Consiliul de administrație este compus dintr-un reprezentant al fiecărui stat membru, doi reprezentanți ai Comisiei și un reprezentant al Parlamentului European, precum și din supleanții acestora.
- (2) Membrii consiliului de administrație pot, sub rezerva regulamentului de procedură al acestuia, să fie asistați de consilieri sau de experți.

*Articolul 155***Președintele Consiliului de administrație**

- (1) Consiliul de administrație alege un președinte și un vicepreședinte din rândul membrilor săi. Vicepreședintele îl înlocuiește de drept pe președinte în caz de imposibilitate a acestuia de a-și exercita atribuțiile.
- (2) Durata mandatului președintelui și vicepreședintelui este de patru ani. Mandatul poate fi reînnoit o singură dată. Cu toate acestea, dacă în timpul mandatului aceștia pierd calitatea de membri ai consiliului de administrație, mandatul lor expiră automat la aceeași dată.

*Articolul 156***Reuniuni**

- (1) Consiliul de administrație se reunește la convocarea președintelui.
- (2) Directorul executiv ia parte la deliberări, cu excepția cazului în care consiliul de administrație decide altfel.
- (3) Consiliul de administrație se reunește în ședință ordinară cel puțin o dată pe an. În plus, se întrunește la inițiativa președintelui sau la cererea Comisiei sau a unei treimi din numărul statelor membre.
- (4) Consiliul de administrație adoptă un regulament de procedură.
- (5) Consiliul de administrație adoptă decizii cu majoritatea absolută a membrilor săi. Cu toate acestea, deciziile pe care consiliul de administrație este competent să le adopte în temeiul articolului 153 alineatul (1) literele (a) și (b), al articolului 155 alineatul (1) și al articolului 158 alineatele (2) și (4) necesită o majoritate de două treimi a membrilor săi. În ambele cazuri, fiecare membru dispune de un singur vot.
- (6) Consiliul de administrație poate să invite observatori la sesiunile sale.
- (7) Secretariatul consiliului de administrație este asigurat de Oficiu.

*SECȚIUNEA 4***Directorul executiv***Articolul 157***Funcțiile directorului executiv**

- (1) Conducerea Oficiului este asigurată de directorul executiv. Directorul executiv răspunde în fața consiliului de administrație.
- (2) Fără a aduce atingere competențelor Comisiei, ale consiliului de administrație și ale comitetului bugetar, directorul executiv își exercită funcțiile în mod independent și nu solicită și nici nu acceptă instrucțiuni de la un guvern sau de la un alt organism.
- (3) Directorul executiv este reprezentantul legal al Oficiului.
- (4) Directorul executiv îi revin, în mod concret, următoarele funcții, pe care le poate delega:
 - (a) luarea tuturor măsurilor utile, inclusiv adoptarea măsurilor administrative interne și publicarea comunicărilor în vederea asigurării funcționării Oficiului;
 - (b) punerea în aplicare deciziile adoptate de consiliul de administrație;

- (c) pregătirea unui proiect de program de lucru anual care indică resursele umane și financiare estimate pentru fiecare activitate, și prezentarea acestuia consiliului de administrație, după consultarea Comisiei;
 - (d) prezentarea de propuneri consiliului de administrație, în conformitate cu articolul 152 alineatul (2);
 - (e) pregătirea unui proiect de program strategic multianual, care cuprinde și strategia Oficiului pentru cooperarea internațională, și prezentarea acestuia consiliului de administrație, după consultarea Comisiei și în urma unui schimb de opinii cu comisia relevantă din Parlamentul European;
 - (f) punerea în aplicare programul de lucru anual și programul strategic multianual și informarea consiliului de administrație în legătură cu punerea în aplicare a acestora;
 - (g) pregătirea raportului anual privind activitățile Oficiului și prezentarea acestuia spre aprobare consiliului de administrație;
 - (h) pregătirea unui proiect de plan multianual privind politica de personal și prezentarea acestuia consiliului de administrație, după consultarea Comisiei;
 - (i) pregătirea unui plan de acțiune pe baza concluziilor rezultate în urma rapoartelor și evaluărilor de audit interne sau externe, precum și urmărirea situațiilor ulterioare ale anchetelor efectuate de OLAF, și informarea bianual a Comisiei și a consiliului de administrație în legătură cu progresele înregistrate;
 - (j) protejarea intereselor financiare ale Uniunii prin aplicarea de măsuri preventive de combatere a fraudei, a corupției și a altor activități ilegale, prin realizarea de controale eficace și, dacă se constată nereguli, prin recuperarea sumelor plătite necuvenit și, dacă este cazul, prin aplicarea de sancțiuni administrative și financiare eficace, proporționale și disuasive;
 - (k) pregătirea unei strategii antifraudă a Oficiului și prezentarea acesteia comitetului bugetar în vederea aprobării;
 - (l) pentru a asigura aplicarea uniformă a prezentului regulament, poate sesiza camera de recurs extinsă, denumită în continuare „marea cameră” cu privire la aspecte de drept, în special în cazul în care camerele de recurs au emis decizii divergente în legătură cu aspectul respectiv;
 - (m) întocmirea estimării veniturilor și cheltuielilor Oficiului și execuția bugetului;
 - (n) exercitarea, în ceea ce privește personalul, a competențelor care îi sunt încredințate de către consiliul de administrație în conformitate cu articolul 153 alineatul (1) litera (h);
 - (o) exercitarea competențelor care îi sunt conferite prin articolul 31 alineatul (3), articolul 34 alineatul (5), articolul 35 alineatul (3), articolul 94 alineatul (2), articolul 97 alineatul (5), articolele 98, 100 și 101, articolul 111 alineatul (4), articolul 112 alineatul (3), articolul 114 alineatul (5), articolele 115 și 116, articolul 120 alineatul (4), articolul 146 alineatul (10), articolul 178, articolul 179 alineatul (1), articolul 180 alineatul (2) și articolul 181 în conformitate cu criteriile prevăzute în prezentul regulament și în actele adoptate în temeiul prezentului regulament.
- (5) Directorul executiv este asistat de unul sau mai mulți directori executivi adjuncți. În caz de absență sau imposibilitate de exercitare a atribuțiilor directorului executiv, directorul executiv adjuncț sau unul dintre directorii executivi adjuncți îl înlocuiește, respectând procedura stabilită de consiliul de administrație.

Articolul 158

Numirea și revocarea directorului executiv și reînnoirea mandatului

- (1) Directorul executiv este angajat ca agent temporar al Oficiului în temeiul articolului 2 litera (a) din Regimul aplicabil.
- (2) Directorul executiv este numit de Consiliu cu majoritate simplă, dintr-o listă de candidați propusă de consiliul de administrație, în urma unei proceduri de selecție deschise și transparente. Înainte de a fi numit în funcție, candidatul selecționat de către consiliul de administrație poate fi invitat să facă o declarație în fața oricărei comisii competente a Parlamentului European și să răspundă întrebărilor adresate de membrii acesteia. În scopul încheierii contractului cu directorul executiv, Oficiul este reprezentat de președintele Consiliului de administrație.

Directorul executiv poate fi demis din funcție numai printr-o decizie a Consiliului, la propunerea consiliului de administrație.

- (3) Directorul executiv este numit pentru un mandat de cinci ani. Până la sfârșitul acestei perioade, consiliul de administrație realizează o evaluare bazată pe o analiză a activității directorului executiv, precum și a sarcinilor și provocărilor viitoare ale Oficiului.

- (4) Consiliul, ținând seama de evaluarea menționată la alineatul (3), poate reînnoi mandatul directorului executiv o singură dată, pentru maximum cinci ani.
- (5) Un director executiv al cărui mandat a fost reînnoit nu mai poate să participe la o altă procedură de selecție pentru același post la sfârșitul mandatului.
- (6) Directorul executiv adjunct sau directorii executivi adjuncți sunt numiți sau revocați din funcție, astfel cum se prevede la alineatul (2), după consultarea directorului executiv și, după caz, a directorului executiv care a fost numit dar care nu și-a început mandatul. Directorul executiv este numit pentru un mandat de cinci ani. Acesta poate fi reînnoit o singură dată, pentru maximum cinci ani, de către Consiliu, după consultarea directorului executiv.

SECȚIUNEA 5

Aplicarea procedurilor

Articolul 159

Competență

Au competența de a lua orice hotărâre în cadrul procedurilor prevăzute de prezentul regulament:

- (a) examinatorii;
- (b) diviziile de opoziție;
- (c) un departament însărcinat cu ținerea registrului;
- (d) diviziile de anulare;
- (e) camerele de recurs;
- (f) orice altă unitate sau persoană numită de directorul executiv în acest scop.

Articolul 160

Examinatorii

Examinatorul are competența de a lua, în numele Oficiului, orice decizie privind cererile de înregistrare a unei mărci UE, inclusiv chestiunile menționate la articolele 41, 42, 76 și 85, în afară de cazul în care este competentă o divizie de opoziție.

Articolul 161

Diviziile de opoziție

- (1) O divizie de opoziție are competența de a lua orice decizie privind opoziția la o cerere de înregistrare a unei mărci UE.
- (2) Diviziile de opoziție iau deciziile într-o formație compusă din trei membri. Cel puțin unul dintre acești membri este jurist. Deciziile referitoare la cheltuieli sau proceduri se iau de către un singur membru.

Comisia adoptă acte de punere în aplicare care precizează tipurile exacte de decizii care pot fi luate de un singur membru. Respectivetele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 207 alineatul (2).

Articolul 162

Departamentul însărcinat cu ținerea registrului

- (1) Departamentul însărcinat cu ținerea registrului are competența de a lua decizii în ceea ce privește înscrierea în registru.

- (2) De asemenea, acesta are competența de a păstra lista reprezentanților autorizați menționați la articolul 120 alineatul (2).
- (3) Deciziile departamentului se iau de către un singur membru.

Articolul 163

Diviziile de anulare

- (1) O divizie de anulare are competența de a lua orice decizie referitoare la:
- (a) cererile de decădere sau în nulitatea unei mărci UE;
- (b) cererile de transfer al unei mărci UE, astfel cum se prevede la articolul 21.
- (2) Diviziile de anulare iau deciziile într-o formație compusă din trei membri. Cel puțin unul dintre acești membri este jurist. Deciziile referitoare la cheltuieli sau proceduri, astfel cum se precizează în actele adoptate în temeiul articolului 161 alineatul (2) se iau de către un singur membru.

Articolul 164

Competența generală

Deciziile necesare în temeiul prezentului regulament și care nu sunt de competența unui examinator, a unei divizii de opoziție, a unei divizii de anulare sau a departamentului însărcinat cu ținerea registrului sunt luate de către orice funcționar sau unitate numită de către directorul executiv în acest scop.

Articolul 165

Camerele de recurs

- (1) Camerele de recurs sunt competente să se pronunțe asupra căilor de atac introduse împotriva deciziilor luate în temeiul articolelor 160-164.
- (2) Deciziile camerelor de recurs se iau de către trei membri, dintre care cel puțin doi sunt juriști. În anumite cazuri speciale, deciziile se iau de către marea cameră prezidată de către Președintele camerelor de recurs sau se iau de către un singur membru, care este jurist.
- (3) Pentru a determina cazurile speciale care sunt de competența mării camere, trebuie să se ia în considerare dificultatea juridică, importanța cauzei sau circumstanțele particulare care justifică acest lucru. Aceste cauze pot fi deferite mării camere:
- (a) de către autoritatea camerelor de recurs menționată la articolul 166 alineatul (4) litera (a); sau
- (b) de către camera investită cu cauza.
- (4) Marea cameră are, de asemenea, sarcina de a emite avize motivate cu privire la aspecte de drept cu care este sesizată de către directorul executiv în conformitate cu articolul 157 alineatul (4) litera (l).
- (5) Pentru determinarea cazurilor speciale care sunt de competența unui singur membru, este necesar să se ia în considerare absența dificultăților chestiunilor de drept sau de fapt, importanța limitată a cauzei în speță și absența altor circumstanțe speciale. Decizia de atribuire a unei cauze unui singur membru în cazurile citate este luată de camera însărcinată cu cauza respectivă.

Articolul 166

Independența membrilor camerelor de recurs

- (1) Președintele camerelor de recurs și președintele fiecărei camere sunt numiți pentru o perioadă de cinci ani, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 158 pentru numirea directorului executiv. Aceștia sunt eliberați din funcție pe durata mandatului numai pentru motive grave și în cazul în care Curtea de Justiție, sesizată de către instituția care i-a numit, ia o decizie în acest sens.

(2) Mandatul președintelui camerelor de recurs poate fi reînnoit o singură dată pentru o perioadă suplimentară de cinci ani sau până la ieșirea la pensie, în cazul în care vârsta de pensionare este atinsă în timpul noului mandat, după o evaluare prealabilă pozitivă a activității sale de către consiliul de administrație.

(3) Durata mandatului președinților fiecărei camere poate fi prelungită pentru perioade suplimentare de cinci ani sau până la ieșirea la pensie, în cazul în care vârsta de pensionare este atinsă în timpul noului mandat, după o evaluare prealabilă pozitivă a activității lor de către consiliul de administrație, și după consultarea președintelui camerelor de recurs.

(4) Președintele camerelor de recurs are următoarele funcții de gestiune și de organizare:

(a) conduce prezidiul camerelor de recurs (denumit în continuare „prezidiul”), responsabil pentru stabilirea regulamentului și organizarea activității camerelor;

(b) asigură executarea deciziilor autorității;

(c) alocă cauzele unei camere pe baza criteriilor obiective stabilite de prezidiu;

(d) transmite către directorul executiv nevoile referitoare la cheltuieli ale camerelor pentru a stabili estimările de cheltuieli.

Președintele camerelor de recurs prezidează marea cameră.

(5) Membrii camerelor de recurs sunt numiți pentru o perioadă de cinci ani de către consiliul de administrație. Mandatul lor poate fi reînnoit pentru perioade suplimentare de cinci ani sau până la ieșirea la pensie, în cazul în care vârsta de pensionare este atinsă în timpul noului mandat, după o evaluare prealabilă pozitivă a activității lor de către consiliul de administrație, și după consultarea președintelui camerelor de recurs.

(6) Membrii camerelor de recurs sunt eliberați din funcție numai pentru motive grave și în cazul în care Curtea de Justiție, sesizată de către consiliul de administrație care acționează la recomandarea președintelui camerelor de recurs, și după consultarea președintelui camerei căreia îi aparține membrul în cauză, ia o decizie în acest sens.

(7) Președintele camerelor de recurs și președinții și membrii fiecărei camere de recurs sunt independenți. În deciziile lor, aceștia nu depind de niciun fel de instrucțiuni.

(8) Deciziile luate de către marea cameră privind căile de atac sau avizele legate de aspectele de drept cu care a fost sesizată de către directorul executiv în conformitate cu articolul 165 sunt obligatorii pentru forurile de decizie ale Oficiului enumerate la articolul 159.

(9) Președintele camerelor de recurs și președinții și membrii camerelor de recurs nu sunt examinatori sau membri ai diviziilor de opoziție, ai departamentului însărcinat cu ținerea registrului sau ai diviziilor de anulare.

Articolul 167

Prezidiul camerelor de recurs și marea cameră

(1) Prezidiul cuprinde președintele camerei de recurs, care îl conduce, președinții camerelor și membrii camerelor, aleși pentru fiecare an calendaristic de către și dintre toți membrii camerelor, alții decât președintele camerelor de recurs și președinții camerelor. Numărul de membri ai camerei astfel aleși reprezintă un sfert din numărul de membri ai camerei, alții decât președintele camerelor de recurs și președinții camerelor și acest număr este rotunjit prin adăugare, după caz.

(2) Marea cameră menționată la articolul 165 alineatul (2) cuprinde nouă membri, inclusiv președintele camerelor de recurs, președinții camerelor, raportorul desemnat anterior trimiterii la marea cameră, după caz, și membrii extrași prin rotație dintr-o listă care cuprinde numele tuturor membrilor camerelor de recurs, alții decât președintele camerelor de recurs și președinții camerelor.

*Articolul 168***Delegarea de competențe**

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 208 în care să precizeze detaliile privind organizarea camerelor de recurs, inclusiv înființarea și rolul unui prezidiu, componența camerei extinse și normele referitoare la sesizarea acesteia, precum și condițiile în care deciziile se iau de către un singur membru în conformitate cu articolul 165 alineatele (2) și (5).

*Articolul 169***Excludere și recuzare**

(1) Examinatorii și membrii diviziilor instituite în cadrul Oficiului și ai camerelor de recurs nu pot participa la soluționarea unei cauze în cazul în care au un interes personal sau în cazul în care au intervenit anterior în calitate de reprezentanți ai uneia dintre părți. Doi dintre cei trei membri ai unei divizii de opoziție trebuie să nu fi luat parte la examinarea cererii. Membrii diviziilor de anulare nu pot participa la soluționarea unei cauze în cazul în care au luat parte la hotărârea finală asupra acestei cauze în cadrul procedurii de înregistrare a mărcii sau a procedurii de opoziție. Membrii camerelor de recurs nu pot lua parte la o procedură de recurs în cazul în care au luat parte la hotărârea care face obiectul recursului.

(2) În cazul în care, pentru unul dintre motivele menționate la alineatul (1) sau pentru un alt motiv, un membru al unei divizii sau al unei camere de recurs consideră că nu poate participa la soluționarea unei cauze, avertizează divizia sau camera asupra acestui lucru.

(3) Examinatorii și membrii diviziilor sau ai unei camere de recurs pot fi recuzați de orice parte pentru unul dintre motivele menționate la alineatul (1) sau în cazul în care pot fi suspectați de parțialitate. Recuzarea nu este admisibilă atunci când partea în cauză a făcut acte de procedură, deși avea cunoștință deja de motivul de recuzare. Nici o recuzare nu poate fi întemeiată pe cetățenia examinatorilor sau a membrilor.

(4) Diviziile și camerele de recurs se pronunță, în cazurile menționate la alineatele (2) și (3), fără participarea membrului interesat. Pentru adoptarea acestei hotărâri, membrul care se abține sau care este recuzat este înlocuit, în cadrul diviziei sau al camerei, de către supleantul său.

*Articolul 170***Centrul de mediere**

(1) În sensul articolului 151 alineatul (3), Oficiul poate înființa un centru de mediere (denumit în continuare „centrul”).

(2) Orice persoană fizică sau juridică poate utiliza serviciile centrului pe bază voluntară, cu scopul de a soluționa pe cale amiabilă litigiile pe baza prezentului regulament sau a Regulamentului (CE) nr. 6/2002, de comun acord.

(3) Părțile pot recurge la mediere prin intermediul unei cereri comune. Cererea nu se consideră depusă decât după achitarea taxei corespunzătoare. Directorul executiv stabilește cuantumul taxelor care urmează să fie percepute în conformitate cu articolul 178 alineatul (1).

(4) În cazul litigiilor care fac obiectul procedurilor pendente în fața diviziilor de opoziție, diviziilor de anulare sau în fața camerelor de recurs ale Oficiului, o cerere comună de mediere poate fi prezentată în orice moment după depunerea unui act de opoziție, a unei cereri de decădere sau în nulitate sau a unei cereri de introducere a unei căi de atac împotriva deciziilor diviziilor de opoziție sau de anulare.

(5) Procedurile în cauză se suspendă și termenele, altele decât termenul de plată a taxei aplicabile, se întrerup începând cu data depunerii unei cereri comune de mediere. Termenele reîncep să curgă din ziua reluării procedurii.

- (6) Părțile sunt invitate să numească de comun acord, de pe lista menționată la alineatul (12), un mediator care a declarat că stăpânește limba de mediere în cauză. În cazul în care părțile nu numesc un mediator în termen de 20 de zile de la invitație, medierea se consideră eșuată.
- (7) Părțile convin împreună cu mediatorul modalitățile specifice de mediere în cadrul unui acord de mediere.
- (8) Mediatorul încheie procedurile de mediere, de îndată ce părțile ajung la un acord de soluționare sau una dintre părți declară că dorește să pună capăt medierii, sau atunci când mediatorul stabilește că părțile nu au reușit să ajungă la un astfel de acord.
- (9) Mediatorul informează părțile și instanța competentă din cadrul Oficiului de îndată ce procedura de mediere a fost închisă.
- (10) Discuțiile și negocierile desfășurate în cadrul medierii sunt confidențiale pentru toate persoanele implicate în mediere, în special mediatorul, părțile și reprezentanții acestora. Toate documentele și informațiile prezentate pe parcursul medierii sunt ținute separat de dosar sau de orice alte proceduri desfășurate în fața Oficiului și nu fac parte din acestea.
- (11) Medierea se desfășoară într-una din limbile oficiale ale Uniunii, convenite de părți. În cazul în care se referă la litigiile pendente în fața Oficiului, medierea se desfășoară în limba de procedură a Oficiului, cu excepția cazului în care părțile convin altfel.
- (12) Oficiul întocmește o listă de mediatori care să ajute părțile să soluționeze litigiile. Mediatorii trebuie să fie independenți și să dispună de experiență și competențe relevante. Lista poate include mediatori care sunt angajați de Oficiu și mediatori care nu sunt angajați ai Oficiului.
- (13) Mediatorii sunt imparțiali în exercitarea atribuțiilor lor și declară orice conflict de interese real sau perceput în momentul desemnării lor. Membrii forurilor de decizie ale Oficiului enumerate la articolul 159 nu iau parte la nicio mediere a unui caz în care aceștia:
- (a) au fost implicați anterior în proceduri supuse medierii;
 - (b) au interese personale în respectivele proceduri; sau
 - (c) au fost implicați anterior în calitate de reprezentanți ai uneia dintre părți.
- (14) Mediatorii nu iau parte, în calitate de membri ai forurilor decizionale ale Oficiului enumerate la articolul 159, la procedurile reluate ca urmare a eșecului medierii.
- (15) Oficiul poate coopera cu alte organisme internaționale sau naționale recunoscute care se ocupă cu medierea.

SECȚIUNEA 6

Bugetul și controlul financiar

Articolul 171

Comitetul bugetar

- (1) Comitetul bugetar are funcțiile care îi sunt atribuite de prezenta secțiune.
- (2) Articolele 154 și 155, articolul 156 alineatele (1)-(4) și alineatul (5) în măsura în care privește alegerea președintelui și a vicepreședintelui, și articolul 156 alineatele (6) și (7) se aplică *mutatis mutandis* în ceea ce privește comitetul bugetar.
- (3) Comitetul bugetar adoptă deciziile cu majoritatea absolută a membrilor săi. Cu toate acestea, deciziile pe care comitetul bugetar este competent să le adopte în temeiul articolului 173 alineatul (3) și al articolului 177 impun o majoritate de două treimi a membrilor săi. În ambele cazuri, fiecare membru dispune de un singur vot.

Articolul 172

Bugetul

- (1) Pentru fiecare exercițiu financiar este pregătită o estimare a veniturilor și cheltuielilor Oficiului, care se include în bugetul Oficiului. Fiecare exercițiu financiar corespunde anului calendaristic.

- (2) Veniturile și cheltuielile bugetare trebuie să fie echilibrate.
- (3) Veniturile conțin, fără a aduce atingere altor tipuri de venituri, totalul taxelor datorate în temeiul anexei I la prezentul regulament, totalul taxelor menționate în Regulamentul (CE) nr. 6/2002, taxele totale datorate în temeiul Protocolului de la Madrid pentru o înregistrare internațională care desemnează Uniunea și alte plăți efectuate către părțile contractante ale Protocolului de la Madrid, totalul taxelor datorate în temeiul Actului de la Geneva, prevăzut la articolul 106c din Regulamentul (CE) nr. 6/2002, pentru o înregistrare internațională care desemnează Uniunea și alte plăți efectuate către părțile contractante ale Actului de la Geneva și, în caz de nevoie, o subvenție înscrisă sub o linie bugetară specifică în secțiunea Comisiei a bugetului general al Uniunii.
- (4) În fiecare an, Oficiul compensează costurile suportate de oficiile centrale pentru proprietatea industrială din statele membre și de Oficiul Benelux pentru Proprietate Intelectuală, precum și de orice altă autoritate relevantă care urmează să fie desemnată de un stat membru ca urmare a sarcinilor specifice pe care le îndeplinesc în calitate de părți funcționale ale sistemului de mărci UE în contextul următoarelor servicii și proceduri:
- (a) procedurile de opoziție și în nulitate în fața oficiilor centrale pentru proprietatea industrială din statele membre și a Oficiului Benelux pentru Proprietate Intelectuală, care implică mărcile UE;
- (b) furnizarea de informații privind funcționarea sistemului de mărci UE prin birourile de asistență tehnică și centrele de informare;
- (c) asigurarea punerii în aplicare a sistemului de mărci UE, inclusiv acțiunile întreprinse în conformitate cu articolul 9 alineatul (4).
- (5) Compensarea totală a costurilor identificate la alineatul (4) corespunde unui procent de 5 % din venitul anual al Oficiului. Fără a aduce atingere dispozițiilor paragrafului al treilea din prezentul alineat, pe baza unei propuneri din partea Oficiului și după consultarea comitetului bugetar, Consiliul de administrație stabilește cheia de distribuție pe baza următorilor indicatori corecți, echitabili și relevanți:
- (a) numărul anual al cererilor de înregistrare de mărci UE provenite de la solicitanți din fiecare stat membru;
- (b) numărul anual al cererilor de înregistrare de mărci naționale în fiecare stat membru;
- (c) numărul anual de opoziții și cereri în nulitate formulate de către titularii de mărci UE în fiecare stat membru;
- (d) numărul anual al cauzelor aduse în fața instanțelor competente în domeniul mărcilor UE desemnate de fiecare stat membru în conformitate cu articolul 123.
- În scopul de a justifica costurile menționate la alineatul (4), statele membre înaintează Oficiului, până la data de 31 martie a fiecărui an, datele statistice care demonstrează cifrele menționate în prezentul alineat primul paragraf literele (a)-(d) pentru anul precedent, care vor fi incluse în propunerea prezentată consiliului de administrație.
- Din motive de echitate, costurile suportate de organismele menționate la alineatul (4) din fiecare stat membru trebuie să fie considerate ca reprezentând cel puțin 2 % din totalul compensației prevăzute în temeiul prezentului alineat.
- (6) Obligația Oficiului de a compensa costurile menționate la alineatul (4) și efectuate într-un anumit an se aplică doar în măsura în care în anul respectiv nu există un deficit bugetar.
- (7) În cazul unui excedent bugetar, și fără a aduce atingere alineatului (10), pe baza unei propuneri din partea Oficiului și după consultarea comitetului bugetar, consiliul de administrație poate crește procentul menționat la alineatul (5) până la o limită maximă de 10 % din venitul anual al Oficiului.
- (8) Fără a aduce atingere alineatelor (4)-(7) și alineatului (10) din prezentul articol și articolelor 151 și 152, în cazul în care un excedent semnificativ este generat timp de cinci ani consecutivi, comitetul bugetar, pe baza unei propuneri din partea Oficiului și în conformitate cu programul de activitate și cu programele strategice multianuale menționate la articolul 153 alineatul (1) literele (a) și (b), decide printr-o majoritate de două treimi cu privire la transferul către bugetul Uniunii a excedentului generat de la 23 martie 2016.
- (9) Oficiul pregătește semestrial un raport adresat Parlamentului European, Consiliului și Comisiei cu privire la situația sa financiară, inclusiv cu privire la operațiunile financiare efectuate în temeiul articolului 152 alineatele (5) și (6) și al alineatelor (5) și (7) din prezentul articol. Pe baza raportului respectiv, Comisia examinează situația financiară a Oficiului.
- (10) Oficiul constituie o rezervă financiară care să corespundă unui an de cheltuieli operaționale, pentru a asigura continuitatea activităților și executarea sarcinilor sale.

*Articolul 173***Întocmirea bugetului**

- (1) Directorul executiv întocmește, în fiecare an, o estimare a veniturilor și cheltuielilor Oficiului pentru exercițiul următor și o transmite comitetului bugetar, însoțită de o descriere a efectivelor, până la 31 martie.
- (2) Atât timp cât prognozele bugetare stipulează o subvenție a Uniunii, comitetul bugetar transmite neîntârziat această estimare Comisiei, care o transmite autorității bugetare a Uniunii. Comisia poate să anexeze un aviz conținând estimări divergente.
- (3) Comitetul bugetar adoptă bugetul care cuprinde și tabelul cu efectivele Oficiului. Dacă estimările bugetare conțin o subvenție din partea bugetului general al Uniunii, bugetul Oficiului este, dacă este cazul, adaptat.

*Articolul 174***Audit și control**

- (1) În cadrul Oficiului se creează o funcție de audit intern care trebuie exercitată cu respectarea normelor internaționale pertinente. Auditorul intern, numit de directorul executiv, este răspunzător față de acesta de verificarea bunei funcționări a sistemelor și a procedurilor de execuție a bugetului Oficiului.
- (2) Auditorul intern îl consiliază pe directorul executiv cu privire la gestionarea riscurilor, prin formularea de avize independente privind calitatea sistemelor de gestiune și control și prin emiterea de recomandări destinate îmbunătățirii condițiilor de executare a operațiunilor și promovării unei bune gestiuni financiare.
- (3) Responsabilitatea introducerii sistemelor și a procedurilor de control intern adaptate executării sarcinilor sale revine ordonatorului de credite.

*Articolul 175***Combaterea fraudei**

- (1) În scopul de a facilita combaterea fraudei, a corupției și a altor activități ilegale în temeiul Regulamentului (UE, Euratom) nr. 883/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾, Oficiul aderă la Acordul interinstituțional din 25 mai 1999 privind anchetele interne efectuate de OLAF și adoptă dispozițiile corespunzătoare care se aplică tuturor angajaților Oficiului utilizând modelul prevăzut în anexa la respectivul acord.
- (2) Curtea de Conturi are competența de a efectua audituri, pe bază de documente și la fața locului, la toți beneficiarii de granturi, contractanții și subcontractanții care au primit fonduri ale Uniunii din partea Oficiului.
- (3) OLAF poate efectua investigații, inclusiv controale la fața locului și inspecții, în conformitate cu dispozițiile și procedurile prevăzute de Regulamentul (UE, Euratom) nr. 883/2013 și de Regulamentul (Euratom, CE) nr. 2185/96 al Consiliului ⁽²⁾, pentru a stabili dacă au avut loc fraude, cazuri de corupție sau orice altă activitate ilegală care afectează interesele financiare ale Uniunii în legătură cu un grant sau cu un contract finanțat de Oficiu.
- (4) Fără a aduce atingere alineatelor (1), (2) și (3), acordurile de cooperare cu țări terțe și cu organizații internaționale, contractele, acordurile de grant și deciziile privind granturile luate de Oficiu conțin dispoziții care împuternicesc în mod expres Curtea de Conturi și OLAF să efectueze astfel de audituri și investigații, în conformitate cu competențele care le revin.
- (5) Comitetul bugetar adoptă o strategie antifraudă care este proporțională cu riscurile de fraudă, luând în considerare raportul cost-beneficiu al măsurilor care urmează să fie puse în aplicare.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE, Euratom) nr. 883/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 septembrie 2013 privind investigațiile efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1073/1999 al Parlamentului European și al Consiliului și a Regulamentului (Euratom) nr. 1074/1999 al Consiliului (JO L 248, 18.9.2013, p. 1).

⁽²⁾ Regulamentul (Euratom, CE) nr. 2185/96 al Consiliului din 11 noiembrie 1996 privind controalele și inspecțiile la fața locului efectuate de Comisie în scopul protejării intereselor financiare ale Comunităților Europene împotriva fraudei și a altor abateri (JO L 292, 15.11.1996, p. 2).

*Articolul 176***Verificarea conturilor**

- (1) Până la data de 31 martie a fiecărui an, directorul executiv adresează Comisiei, Parlamentului European, comitetului bugetar și Curții de Conturi calculele tuturor veniturilor și cheltuielilor Oficiului pentru exercițiul încheiat. Curtea de Conturi le examinează conform articolului 287 din TFUE.
- (2) Comitetul bugetar îi dă descărcarea directorului executiv în ceea ce privește executarea bugetului.

*Articolul 177***Dispoziții financiare**

Comitetul bugetar adoptă, după obținerea avizului Comisiei și a Curții de Conturi, dispozițiile financiare interne care prevăd, în special, modalitățile de stabilire și executare a bugetului Oficiului. Dispozițiile financiare se inspiră, dacă sunt compatibile cu caracterul propriu al Oficiului, din reglementările financiare adoptate pentru alte organisme create de Uniune.

*Articolul 178***Taxe și tarife și data scadenței**

- (1) Directorul executiv stabilește suma care urmează să fie percepută pentru fiecare serviciu oferit de Oficiu, cu excepția celor prevăzute în anexa I, precum și pentru Buletinul mărcilor Uniunii Europene, Jurnalul Oficial al Oficiului și orice alte publicații ale Oficiului. Valoarea tarifelor se stabilește în euro și se publică în Jurnalul Oficial al Oficiului. Valoarea fiecărui tarif nu depășește ceea ce este necesar pentru acoperirea costurilor serviciului specific oferit de Oficiu.
- (2) Axele și tarifele a căror scadență nu este prevăzută de prezentul regulament sunt scadente la data primirii solicitării pentru serviciul pentru care se percepe taxa sau tariful respectiv.

Cu acordul comitetului bugetar, directorul executiv poate stabili care dintre serviciile menționate în primul paragraf nu este condiționat de plata în avans a taxelor sau a tarifelor aferente.

*Articolul 179***Plata taxelor și a tarifelor**

- (1) Taxele și tarifele datorate Oficiului sunt plătite prin vărsământ sau transfer într-un cont bancar al Oficiului.

Cu acordul comitetului bugetar, directorul executiv poate preciza ce metode de plată specifice pot fi utilizate, altele decât cele prevăzute la primul paragraf, în special prin intermediul depozitelor în conturile curente deschise la Oficiu.

Deciziile adoptate în temeiul paragrafului al doilea se publică în Jurnalul Oficial al Oficiului.

Toate plățile, inclusiv cele efectuate prin orice altă metodă de plată, stabilite în temeiul celui de al doilea paragraf, se efectuează în euro.

- (2) Orice plată efectuată menționează numele persoanei care a efectuat plata și datele necesare pentru a permite Oficiului să identifice rapid scopul plății. În special, sunt furnizate următoarele informații:

- (a) atunci când se plătește taxa de cerere, scopul plății, respectiv „taxa de cerere”;

- (b) atunci când se plătește taxa de opoziție, numărul dosarului atribuit cererii și numele solicitantului mărcii UE împotriva căruia s-a formulat opoziția, precum și scopul plății, respectiv „taxă de opoziție”;
- (c) atunci când se plătește taxa de cerere de decădere sau în nulitate, numărul de înregistrare și numele titularului mărcii UE împotriva căruia este formulată cererea, precum și scopul plății, respectiv „taxă de cerere de decădere” sau „taxă de cerere în nulitate”.
- (3) În cazul în care scopul plății menționat la alineatul (2) nu este identificabil de îndată, Oficiul solicită persoanei care a efectuat plata să comunice scopul acesteia în scris, într-un termen stabilit de Oficiu. În cazul în care persoana nu respectă solicitarea respectivă în timp util, plata este considerată ca nefiind efectuată. Suma achitată se rambursează.

Articolul 180

Data la care plata se consideră efectuată

- (1) În cazurile menționate la articolul 179 alineatul (1) primul paragraf, data la care plata este considerată a fi fost depusă la Oficiu este data la care cuantumul plății sau al transferului intră efectiv într-un cont bancar deținut de Oficiu.
- (2) În cazul în care se pot utiliza metodele de plată menționate la articolul 179 alineatul (1) al doilea paragraf, directorul executiv stabilește data la care se consideră că au fost efectuate plățile respective către Oficiu.
- (3) În cazul în care, în temeiul alineatelor (1) și (2), plata unei taxe nu este considerată ca fiind efectuată decât după expirarea termenului de plată, se consideră că termenul a fost respectat în cazul în care Oficiului i se furnizează dovada faptului că persoanele care au efectuat plata într-un stat membru, în perioada în care plata ar fi trebuit efectuată, au transmis în mod corespunzător unei instituții bancare un ordin de transfer al cuantumului plății, plătind totodată Oficiului o taxă suplimentară de 10 % din taxa sau din taxele datorate, fără a depăși 200 EUR. Nu se plătește nicio suprataxă în cazul în care ordinul relevant către instituția bancară a fost transmis cu cel puțin 10 zile înainte de expirarea termenului de plată.
- (4) Oficiul poate să invite persoana care a efectuat plata să facă dovada datei la care a transmis ordinul către instituția bancară astfel cum este menționată la alineatul (3) și, după caz, să plătească suprataxa relevantă într-un termen care urmează a fi stabilit de către Oficiu. În cazul în care persoana nu dă curs acestei solicitări sau dovezile sunt insuficiente, sau suprataxa impusă nu este achitată la timp, se consideră că termenul de plată nu a fost respectat.

Articolul 181

Plăți insuficiente și rambursarea sumelor ne semnificative

- (1) În principiu, un termen de plată se consideră respectat numai în cazul în care cuantumul integral al taxei a fost achitat în termenul prevăzut. În cazul în care taxa nu este achitată integral, suma plătită se rambursează după expirarea termenului de plată.
- (2) Cu toate acestea, Oficiul poate să permită persoanei care a efectuat plata, în măsura posibilului, în termenul rămas până la scadență, să plătească suma lipsă sau, în cazul în care acest lucru se justifică, să nu țină seama de micile sume neachitate, fără a aduce atingere drepturilor persoanei care efectuează plata.
- (3) Cu acordul comitetului bugetar, directorul executiv poate renunța la inițierea unei proceduri de recuperare silită a oricărei sume datorate dacă suma de recuperat este minimă sau dacă recuperarea este prea nesigură.
- (4) Atunci când pentru plata unei taxe sau a unui tarif este vărsată o sumă excesivă, excedentul nu se rambursează în cazul în care este ne semnificativ, iar partea interesată nu a solicitat în mod expres restituirea ei.

Cu acordul comitetului bugetar, directorul executiv poate stabili valorile sub care o sumă excesivă plătită pentru o taxă sau pentru un tarif nu se restituie;

Deciziile adoptate în temeiul celui de al doilea paragraf se publică în Jurnalul Oficial al Oficiului.

CAPITOLUL XIII

ÎNREGISTRAREA INTERNAȚIONALĂ A MĂRCILOR

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

Articolul 182

Dispoziții aplicabile

Cu excepția cazului în care se prevede altfel în prezentul capitol, prezentul regulament și actele adoptate în temeiul prezentului regulament se aplică oricărei cereri de înregistrare internațională depuse în temeiul Protocolului de la Madrid („cerere internațională”) și întemeiate pe o cerere de marcă UE sau pe o marcă UE, precum și înregistrării în registrul internațional ținut de Biroul Internațional al Organizației Mondiale a Proprietății Intelectuale („înregistrare internațională” și „Birou Internațional”), a mărcilor ce desemnează Uniunea.

SECȚIUNEA 2

Înregistrarea internațională întemeiată pe o cerere de marcă UE sau pe o marcă UE

Articolul 183

Depunerea unei cereri internaționale

(1) Cererile internaționale în înțelesul articolului 3 din Protocolul de la Madrid care se întemeiază pe o cerere de marcă UE sau pe o marcă UE se depun la Oficiu.

(2) Atunci când o cerere internațională este depusă înainte ca marca pe care trebuie să se întemeieze înregistrarea internațională să fi fost înregistrată ca marcă UE, solicitantul înregistrării internaționale indică dacă înregistrarea internațională trebuie să se întemeieze pe o cerere sau pe o înregistrare de marcă UE. Atunci când înregistrarea internațională trebuie să se întemeieze pe o marcă UE, o dată ce aceasta a fost înregistrată, cererea internațională se consideră primită la Oficiu la data înregistrării mărcii UE.

Articolul 184

Forma și conținutul cererii internaționale

(1) Cererea internațională se depune într-una din limbile oficiale ale Uniunii prin intermediul unui formular pus la dispoziție de către Oficiu. Oficiul informează solicitantul care a depus cererea internațională cu privire la data la care au fost primite de către Oficiu documentele care compun cererea internațională. Cu excepția cazului în care solicitantul indică altfel în formular atunci când depune cererea internațională, Oficiul corespundează cu solicitantul în limba de depunere a cererii într-o formă standardizată.

(2) În cazul în care cererea internațională este depusă într-o limbă care nu este una dintre limbile autorizate de către Protocolul de la Madrid, solicitantul indică o a doua limbă dintre acestea din urmă. Această a doua limbă este cea în care Oficiul prezintă cererea internațională Biroului Internațional.

(3) Atunci când cererea internațională este depusă într-o limbă care nu este una dintre limbile autorizate de Protocolul de la Madrid pentru depunerea cererilor internaționale, solicitantul poate furniza o traducere a listei de produse sau servicii și a oricărui alt text care face parte din cererea internațională, în limba în care cererea internațională trebuie prezentată biroului internațional în temeiul alineatului (2). În cazul în care cererea nu este însoțită de o astfel de traducere, solicitantul autorizează Oficiul să includă respectiva traducere în cererea internațională. În cazul în care traducerea nu a fost efectuată în cursul procedurii de înregistrare a cererii de înregistrare a mărcii UE pe care se bazează cererea internațională, Oficiul ia, fără întârziere, măsurile necesare pentru a furniza această traducere.

(4) Depunerea unei cereri internaționale este condiționată de achitarea unei taxe către Oficiu. În cazul în care înregistrarea internațională urmează să se întemeieze pe o marcă UE odată ce aceasta a fost înregistrată, taxa este datorată la data înregistrării mărcii UE. Cererea se consideră a nu fi fost depusă atât timp cât taxa nu a fost achitată. În cazul în care taxa nu este achitată, Oficiul informează solicitantul cu privire la acest lucru. În cazul depunerii electronice, Oficiul poate autoriza biroul internațional să colecteze taxa în numele său.

- (5) În cazul în care, la examinarea cererii internaționale, se constată oricare dintre următoarele deficiențe, Oficiul invită solicitantul să le remedieze într-un termen precizat de Oficiu:
- (a) cererea internațională nu a fost prezentată folosind formularul prevăzut la alineatul (1) și nu conține toate indicațiile și informațiile impuse de acest formular;
 - (b) lista produselor și serviciilor indicate în cererea internațională nu este acoperită de lista de produse și servicii care figurează în cererea de bază de înregistrare a mărcii UE sau în marca UE de bază;
 - (c) marca care face obiectul cererii internaționale nu este identică cu cea din cererea de bază de înregistrare a mărcii UE sau din marca UE de bază;
 - (d) o indicație din cererea internațională referitoare la marcă, în afară de o declarație de renunțare, sau o revendicare de culoare, nu figurează și în cererea de bază de înregistrare a mărcii UE sau în cadrul mărcii UE de bază;
 - (e) în cazul în care, în cererea internațională, culoarea este revendicată ca element distinctiv al mărcii, cererea de bază de înregistrare a mărcii UE sau marca UE de bază nu are aceeași culoare sau aceleași culori; sau
 - (f) conform indicațiilor conținute în formularul internațional, solicitantul nu este eligibil pentru a depune o cerere internațională prin intermediul Oficiului, în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) punctul (ii) din Protocolul de la Madrid.
- (6) Atunci când solicitantul nu a autorizat Oficiul să anexeze o traducere, în conformitate cu alineatul (3), sau când nu este clar pe ce listă de produse și servicii se bazează cererea internațională, Oficiul invită solicitantul să transmită indicațiile solicitate în termenul precizat de Oficiu.
- (7) În cazul în care deficiențele menționate la alineatul (5) nu sunt corectate sau dacă indicațiile menționate la alineatul (6) nu sunt furnizate în termenul stabilit de Oficiu, acesta ia o decizie prin care refuză să transmită cererea internațională la biroul internațional.
- (8) Oficiul transmite cererea internațională biroului internațional, împreună cu certificarea menționată la articolul 3 alineatul (1) din Protocolul de la Madrid, de îndată ce cererea internațională îndeplinește cerințele prevăzute de prezentul articol, de actul de punere în aplicare adoptat în temeiul alineatului (9) din prezentul articol și de articolul 183 din prezentul regulament.
- (9) Comisia adoptă acte de punere în aplicare care să precizeze formularul exact, inclusiv elementele acestuia, care urmează să fie utilizat pentru depunerea unei cereri internaționale în conformitate cu alineatul (1). Respectivul acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 207 alineatul (2) din prezentul regulament.

Articolul 185

Înscrierea în dosar și în registru

- (1) Data și numărul înregistrării internaționale întemeiate pe o cerere de marcă UE sunt înscrise în dosarul respectivei cereri. Atunci când cererea are ca rezultat înregistrarea mărcii UE, data și numărul înregistrării internaționale sunt înscrise în registru.
- (2) Data și numărul înregistrării internaționale întemeiate pe o marcă UE sunt înscrise în registru.

Articolul 186

Notificarea nulității cererii de bază sau a înregistrării de bază

- (1) În termen de cinci ani de la data înregistrării internaționale, Oficiul notifică biroului internațional orice fapte și decizii care afectează validitatea cererii de înregistrare a mărcii UE sau a înregistrării mărcii UE pe care s-a bazat înregistrarea internațională.
- (2) Comisia adoptă acte de punere în aplicare care precizează faptele și deciziile individuale supuse obligației de notificare în conformitate cu articolul 6 alineatul (3) din protocolul de la Madrid, precum și momentul relevant al acestor notificări. Respectivul acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 207 alineatul (2) din prezentul regulament.

*Articolul 187***Cererea de extindere teritorială ulterioară înregistrării internaționale**

- (1) Orice cerere de extindere teritorială prezentată, în conformitate cu articolul 3b alineatul (2) din Protocolul de la Madrid, ulterior înregistrării internaționale, se poate depune prin intermediul Oficiului. Cererea este depusă în limba în care s-a depus cererea internațională în conformitate cu articolul 184 din prezentul regulament. Aceasta trebuie să cuprindă indicații care să justifice dreptul de a face o desemnare în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) punctul (ii) și cu articolul 3b alineatul (2) din Protocolul de la Madrid. Oficiul informează solicitantul care depune cererea de extindere teritorială cu privire la data la care a fost primită cererea de extindere teritorială.
- (2) Comisia adoptă acte de punere în aplicare care să precizeze cerințele detaliate privind cererea de extindere teritorială în temeiul alineatului (1) din prezentul articol. Respectivile acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 207 alineatul (2).
- (3) În cazul în care cererea de extindere teritorială ulterioară înregistrării internaționale nu respectă cerințele stabilite la alineatul (1) și în actul de punere în aplicare adoptat în temeiul alineatului (2), Oficiul invită solicitantul să remedieze deficiențele constatate într-un termen stabilit de Oficiu. În cazul în care deficiențele nu sunt remediate în termenul acordat de Oficiu, acesta refuză să transmită cererea la biroul internațional. Oficiul nu refuză transmiterea către biroul internațional a cererii de extindere teritorială înainte ca solicitantul să fi avut posibilitatea de a corecta eventualele deficiențe constatate în aceasta.
- (4) Oficiul transmite cererea de extindere teritorială prezentată ulterior înregistrării internaționale la biroul internațional, de îndată ce cerințele prevăzute la alineatul (3) sunt respectate.

*Articolul 188***Taxele internaționale**

Taxele datorate Biroului Internațional în temeiul Protocolului de la Madrid se plătesc direct acestuia din urmă.

*SECȚIUNEA 3***Înregistrarea internațională care desemnează Uniunea***Articolul 189***Efectele înregistrării internaționale care desemnează Uniunea**

- (1) Orice înregistrare internațională care desemnează Uniunea produce, de la data înregistrării prevăzută la articolul 3 alineatul (4) din Protocolul de la Madrid sau de la data extinderii ulterioare la Uniunea, prevăzută la articolul 3b alineatul (2) din Protocolul de la Madrid, aceleași efecte ca și o cerere de marcă UE.
- (2) În cazul în care nu se notifică niciun refuz în temeiul articolului 5 alineatele (1) și (2) din Protocolul de la Madrid sau dacă, în caz de refuz, acesta este retras, înregistrarea internațională a unei mărci care desemnează Uniunea produce, de la data prevăzută la alineatul (1), aceleași efecte ca și înregistrarea unei mărci ca marcă UE.
- (3) În sensul aplicării articolului 11 din prezentul regulament, publicarea indicațiilor înregistrării internaționale care desemnează Uniunea prevăzute la articolul 190 alineatul (1) se substituie publicării unei cereri de marcă UE, iar publicarea indicației menționate la articolul 190 alineatul (2) se substituie publicării înregistrării unei mărci UE.

*Articolul 190***Publicarea**

- (1) Oficiul publică data înregistrării internaționale a unei mărci care desemnează Uniunea prevăzută la articolul 3 alineatul (4) din Protocolul de la Madrid sau data extinderii ulterioare la Uniunea prevăzută la articolul 3b alineatul (2) din Protocolul de la Madrid, limba în care se depune cererea internațională și a doua limbă indicată de către solicitant, precum și numărul înregistrării internaționale și data publicării acestei înregistrări în publicația editată de Biroul Internațional, o reproducere a mărcii, precum și numerele claselor de produse sau de servicii pentru care se revendică protecția.

(2) În cazul în care nu se notifică niciun refuz de protecție a unei înregistrări internaționale care desemnează Uniunea în temeiul articolului 5 alineatele (1) și (2) din Protocolul de la Madrid sau dacă, în cazul unui refuz, acesta este retras, Oficiul publică acest fapt, precum și numărul înregistrării internaționale și, după caz, data publicării acestei înregistrări în publicația editată de către Biroul Internațional.

Articolul 191

Revendicarea seniorității unei cereri internaționale

(1) Solicitantul unei înregistrări internaționale care desemnează Uniunea poate revendica, în cererea internațională, senioritatea unei mărci anterioare înregistrate într-un stat membru, inclusiv a unei mărci anterioare înregistrate pe teritoriul Benelux, sau care a făcut obiectul unei înregistrări internaționale care produce efecte într-un stat membru, în temeiul articolului 39.

(2) Documentația în sprijinul cererii privind senioritatea, astfel cum se precizează în actul de punere în aplicare adoptat în temeiul articolului 39 alineatul (6), este înaintată în termen de trei luni de la data la care biroul internațional a notificat înregistrarea internațională Oficiului. În acest sens, se aplică articolul 39 alineatul (7).

(3) În cazul în care titularul înregistrării internaționale trebuie să fie reprezentat în fața Oficiului, în conformitate cu articolul 119 alineatul (2), comunicarea menționată în alineatul (2) din prezentul articol conține numirea unui reprezentant în înțelesul articolului 120 alineatul (1).

(4) În cazul în care consideră că revendicarea seniorității în conformitate cu alineatul (1) din prezentul articol nu respectă articolul 39, sau nu respectă alte cerințe prevăzute în prezentul articol, Oficiul invită solicitantul să remedieze deficiențele. În cazul în care cerințele menționate în prima teză nu sunt îndeplinite în termenul precizat de Oficiu, dreptul de senioritate legat de această înregistrare internațională se stinge. În cazul în care deficiențele se referă numai la anumite produse și servicii, dreptul de senioritate se stinge numai pentru produsele și serviciile în cauză.

(5) Oficiul informează biroul internațional cu privire la orice declarație de pierdere a dreptului de senioritate în conformitate cu alineatul (4). Acesta informează, de asemenea, biroul internațional cu privire la orice retragere sau restricție a revendicării seniorității.

(6) Se aplică articolul 39 alineatul (5), cu excepția cazului în care dreptul de senioritate se declară stins în conformitate cu alineatul (4) din prezentul articol.

Articolul 192

Senioritatea revendicată în fața Oficiului

(1) Titularul unei înregistrări internaționale care desemnează Uniunea poate, de la data publicării efectelor unei asemenea înregistrări, în temeiul articolului 190 alineatul (2), să revendice în fața Oficiului senioritatea unei mărci anterioare înregistrate într-un stat membru, inclusiv a unei mărci anterioare înregistrate în țările Benelux, sau care a făcut obiectul unei înregistrări internaționale care produce efecte într-un stat membru în temeiul articolului 40.

(2) În cazul în care senioritatea este revendicată înainte de data menționată la alineatul (1), se consideră că cererea privind senioritatea a fost primită de Oficiu la data respectivă.

(3) Revendicarea seniorității în conformitate cu alineatul (1) din prezentul articol îndeplinește cerințele menționate la articolul 40 și conține informații care să permită examinarea sa comparativ cu cerințele respective.

(4) În cazul în care cerințele care reglementează revendicarea seniorității prevăzute la alineatul (3) și precizate în actul de punere în aplicare adoptat în temeiul alineatului (6) nu sunt îndeplinite, Oficiul invită titularul înregistrării internaționale să remedieze deficiențele. În cazul în care deficiențele nu sunt remediate în termenul ce urmează a fi acordat de Oficiu, acesta respinge cererea.

(5) În cazul în care Oficiul a acceptat revendicarea seniorității, sau în cazul în care o cerere privind senioritatea a fost retrasă sau anulată de Oficiu, Oficiul informează biroul internațional în acest sens.

(6) Comisia adoptă acte de punere în aplicare care precizează conținutul detaliat al unei revendicări a seniorității în temeiul alineatului (1) din prezentul articol și detaliile informațiilor care urmează să fie notificate, în conformitate cu alineatul (5) din prezentul articol. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 207 alineatul (2).

Articolul 193

Denumirea produselor și serviciilor și examinarea motivelor absolute de refuz

(1) Înregistrările internaționale care desemnează Uniunea fac obiectul unei examinări din punctul de vedere al conformității lor cu articolul 33 alineatele (2), (3) și (4) și al motivelor absolute de refuz, în același mod ca cererile de înregistrare a mărcilor UE.

(2) În cazul în care o înregistrare internațională care desemnează Uniunea este considerată ca nefiind eligibilă pentru protecție în temeiul articolului 33 alineatul (4) sau al articolului 42 alineatul (1) din prezentul regulament pentru toate sau o parte din produsele și serviciile pentru care a fost înregistrată de biroul internațional, Oficiul transmite acestuia o notificare de refuz provizoriu *ex officio* în conformitate cu articolul 5 alineatele (1) și (2) din Protocolul de la Madrid.

(3) În cazul în care titularul unei înregistrări internaționale trebuie să fie reprezentat în fața Oficiului în conformitate cu articolul 119 alineatul (2), notificarea menționată la alineatul (2) de la prezentul articol conține invitația la desemnarea unui reprezentant în înțelesul articolului 120 alineatul (1).

(4) Notificarea refuzului provizoriu indică motivele pe care se întemeiază acest refuz și stabilește un termen în care titularul înregistrării internaționale își poate prezenta observațiile și, dacă este cazul, își desemnează un reprezentant. Acest termen începe să curgă de la data la care Oficiul emite refuzul provizoriu.

(5) Dacă Oficiul consideră că o anumită cerere internațională care desemnează Uniunea nu conține mențiunea unei a doua limbi în temeiul articolului 206 din prezentul regulament, Oficiul transmite biroului internațional o notificare de refuz provizoriu *ex officio*, în conformitate cu articolul 5 alineatele (1) și (2) din Protocolul de la Madrid.

(6) În cazul în care titularul unei înregistrări internaționale nu reușește să elimine motivele refuzului protecției în termenul dat sau, dacă este cazul, să desemneze un reprezentant sau să indice o a doua limbă, Oficiul respinge acordarea protecției în întregime sau pentru o parte din produsele și serviciile pentru care înregistrarea internațională este înregistrată. Refuzul protecției echivalează cu refuzul unei cereri de marcă UE. Decizia poate face obiectul unei căi de atac în conformitate cu articolele 66-72.

(7) În cazul în care, de când începe să curgă perioada de opoziție menționată la articolul 196 alineatul (2), nu a emis o notificare de refuz provizoriu *ex officio* în conformitate cu alineatul (2) din prezentul articol, Oficiul transmite biroului internațional o declarație de acordare a protecției precizând că examinarea privind motivele absolute de refuz, în temeiul articolului 42, este încheiată, dar că înregistrarea internațională poate încă face obiectul unor opoziții sau observații din partea terților. Respectiva declarație provizorie nu aduce atingere dreptului Oficiului de a redeschide examinarea motivelor absolute din proprie inițiativă în orice moment înainte de notificarea finală cu privire la acordarea protecției.

(8) Comisia adoptă acte de punere în aplicare care precizează în detaliu conținutul notificării de refuz provizoriu *ex officio* al protecției care urmează să fie trimisă către biroul internațional, și al comunicărilor finale care urmează să fie trimise biroului internațional cu privire la acordarea finală sau refuzul final al protecției. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 207 alineatul (2).

Articolul 194

Mărci colective și de certificare

(1) În cazul în care o înregistrare internațională se întemeiază pe o cerere de bază sau pe o înregistrare de bază referitoare la o marcă colectivă, la o marcă de certificare sau la o marcă de garantare, înregistrarea internațională care desemnează Uniunea este tratată ca o marcă UE colectivă sau ca o marcă UE de certificare, după caz.

(2) Titularul înregistrării internaționale transmite direct Oficiului regulamentul de utilizare a mărcii, astfel cum este prevăzut la articolele 75 și 84, în termen de două luni de la data la care biroul internațional notifică Oficiului înregistrarea internațională.

(3) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 208, care să precizeze detaliile procedurii privind înregistrarea internațională bazată pe o cerere de bază sau pe o înregistrare de bază referitoare la o marcă colectivă, la o marcă de certificare sau la o marcă de garanție.

Articolul 195

Cercetarea

(1) După ce primește notificarea unei înregistrări internaționale care desemnează Uniunea, Oficiul întocmește un raport de cercetare a Uniunii în conformitate cu articolul 43 alineatul (1) cu condiția ca cererea de primire a unui raport de cercetare, în temeiul articolului 43 alineatul (1), să fie prezentată Oficiului în termen de o lună de la data notificării.

(2) După ce primește notificarea unei înregistrări internaționale care desemnează Uniunea, Oficiul transmite o copie a acesteia serviciului central al proprietății industriale din toate statele membre care au comunicat Oficiului decizia de a efectua o cercetare în propriul registru al mărcilor, în conformitate cu articolul 43 alineatul (2) cu condiția ca cererea de primire a unui raport de cercetare, în temeiul articolului 43 alineatul (2), să fie prezentată Oficiului în termen de o lună de la data notificării, iar taxa de cercetare să fie achitată în același termen.

(3) Se aplică *mutatis mutandis* articolul 43 alineatele (3)-(6).

(4) Oficiul informează titularii unei mărci UE anterioare sau ai unei cereri de marcă UE anterioare, menționați în raportul de cercetare a Uniunii, cu privire la publicarea, în temeiul articolului 190 alineatul (1), a înregistrării internaționale care desemnează Uniunea. Această dispoziție se aplică indiferent dacă titularul înregistrării internaționale a cerut sau nu să primească raportul UE de cercetare, cu excepția cazului în care titularul unei înregistrări sau cereri anterioare solicită să nu primească notificarea.

Articolul 196

Opoziția

(1) Orice înregistrare internațională care desemnează Uniunea face obiectul aceleiași proceduri de opoziție ca și cererile de marcă UE publicate.

(2) Opoziția se formulează într-un termen de trei luni, care începe să curgă la o lună de la data publicării prevăzute la articolul 190 alineatul (1). Opoziția se consideră formulată numai după achitarea taxei de opoziție.

(3) Respingerea protecției echivalează cu respingerea unei cereri de marcă UE.

(4) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 208, care să precizeze procedura de depunere și examinare a opoziției, inclusiv comunicările necesare care urmează să fie transmise biroului internațional.

Articolul 197

Înlocuirea unei înregistrări de marcă UE cu o înregistrare internațională

La cerere, Oficiul este obligat să noteze în registru că o marcă UE se consideră a fi fost înlocuită cu o înregistrare internațională, în conformitate cu articolul 4a din Protocolul de la Madrid.

Articolul 198

Invalidarea efectelor unei înregistrări internaționale

(1) Poate fi pronunțată nulitatea efectelor unei înregistrări internaționale care desemnează Uniunea.

(2) Cererea de anulare a efectelor unei înregistrări internaționale care desemnează Uniunea ține loc de cerere de decădere în temeiul articolului 58 sau de cerere de anulare în temeiul articolului 59 sau 60.

(3) În cazul în care, în temeiul articolului 64 sau al articolului 128 din prezentul regulament și al prezentului articol, efectele unei înregistrări internaționale care desemnează Uniunea au fost declarate nevalide printr-o decizie definitivă, Oficiul notifică acest fapt biroului internațional în conformitate cu articolul 5 alineatul (6) din Protocolul de la Madrid.

(4) Comisia adoptă acte de punere în aplicare care precizează conținutul detaliat al notificării care urmează să fie transmisă biroului internațional în conformitate cu alineatul (3) din prezentul articol. Respectivul act de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 207 alineatul (2).

Articolul 199

Efectul juridic al înregistrării transferurilor

Înregistrarea schimbării titularului unei înregistrări internaționale în registrul internațional are același efect ca și înscrierea unui transfer în registru în temeiul articolului 20.

Articolul 200

Efectul juridic al înregistrării licențelor și a altor drepturi

Înregistrarea în registrul internațional a unei licențe sau a unei limitări a dreptului titularului de a dispune de înregistrarea internațională are același efect ca și înscrierea în registru a unui drept real, a unei executări silite, a unei proceduri de insolvență sau a unei licențe în temeiul articolelor 22, 23, 24 și, respectiv, 25.

Articolul 201

Examinarea cererilor de înregistrare a transferurilor, a licențelor sau a limitărilor dreptului de dispunere al titularului

Oficiul transmite biroului internațional cererile depuse la Oficiu pentru înregistrarea unei modificări de titular, a unei licențe sau a unei limitări a dreptului de dispunere al titularului, a modificării sau anulării unei licențe sau a înlăturării unei limitări a dreptului de dispunere al titularului, în cazul în care acestea sunt însoțite de dovada corespunzătoare a transferului, licenței sau limitării dreptului de dispunere sau de dovada faptului că licența nu mai există sau a fost modificată, sau că limitarea dreptului de dispunere a fost eliminată.

Articolul 202

Transformarea unei desemnări a Uniunii prin intermediul unei înregistrări internaționale în cerere de marcă națională sau în desemnare a unor state membre

(1) Atunci când o desemnare a Uniunii operată prin intermediul unei înregistrări internaționale este respinsă sau încetează să producă efecte, titularul înregistrării internaționale poate solicita transformarea desemnării Uniunii.

- (a) în cerere de marcă națională în temeiul articolelor 139, 140 și 141;
- (b) în desemnare a unui stat membru parte la Protocolul de la Madrid, cu condiția ca, la data cererii de transformare, să fie posibilă desemnarea directă a aceluși stat membru pe baza Protocolului de la Madrid. Se aplică articolele 139, 140 și 141 din prezentul regulament.

(2) Cererea de înregistrare a unei mărci naționale sau desemnarea unui stat membru parte la Protocolul de la Madrid rezultată din transformarea desemnării Uniunii operată prin intermediul unei înregistrări internaționale beneficiază, în ceea ce privește statul membru respectiv, de data înregistrării internaționale prevăzute la articolul 3 alineatul (4) din Protocolul de la Madrid, de data extinderii la Uniune în temeiul articolului 3b alineatul (2) din Protocolul de la Madrid, în cazul în care aceasta din urmă este ulterioară înregistrării internaționale, sau de data de prioritate a acestei înregistrări și, după caz, de senioritatea unei mărci a statului respectiv, revendicată în conformitate cu articolul 191 din prezentul regulament.

- (3) Cererea de transformare se publică.
- (4) Cererea de transformare a unei înregistrări internaționale care desemnează Uniunea într-o cerere de înregistrare a unei mărci naționale include informațiile și indicațiile menționate la articolul 140 alineatul (1).
- (5) În cazul în care transformarea este solicitată în temeiul prezentului articol și al articolului 139 alineatul (5) din prezentul regulament ca urmare a nereînnoirii înregistrării internaționale, cererea menționată la alineatul (4) din prezentul articol conține o indicație în acest sens și data la care protecția a expirat. Perioada de trei luni prevăzută la articolul 139 alineatul (5) din prezentul regulament începe să curgă din ziua următoare ultimei zile în care reînnoirea mai poate fi realizată în conformitate cu articolul 7 alineatul (4) din Protocolul de la Madrid.
- (6) Articolul 140 alineatele (3) și (5) se aplică *mutatis mutandis* cererii de transformare menționate la alineatul (4) din prezentul articol.
- (7) Cererea de transformare a unei înregistrări internaționale care desemnează Uniunea într-o desemnare a unui stat membru care este parte la Protocolul de la Madrid include indicațiile și elementele menționate la alineatele (4) și (5).
- (8) Articolul 140 alineatul (3) se aplică *mutatis mutandis* cererii de transformare menționate la alineatul (7) din prezentul articol. Oficiul respinge, de asemenea, cererea de transformare atunci când condițiile de desemnare a statului membru care este parte la Protocolul de la Madrid sau la Aranjamentul de la Madrid nu au fost îndeplinite nici la data desemnării Uniunii, nici la data la care cererea de transformare a fost primită sau la data la care, în conformitate cu articolul 140 alineatul (1) ultima teză, se consideră că a fost primită de Oficiu.
- (9) În cazul în care cererea de transformare menționată la alineatul (7) este în conformitate cu cerințele prevăzute de prezentul regulament și normele adoptate în temeiul acestuia, Oficiul o transmite fără întârziere biroului internațional. Oficiul informează titularul înregistrării internaționale cu privire la data transmiterii.
- (10) Comisia adoptă acte de punere în aplicare care precizează:
- (a) conținutul detaliat al cererilor de transformare menționate la alineatele (4) și (7);
 - (b) detaliile pe care trebuie să le conțină publicarea cererilor de transformare în conformitate cu alineatul (3).

Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 207 alineatul (2).

Articolul 203

Utilizarea unei mărci care face obiectul unei înregistrări internaționale

În sensul aplicării articolului 18 alineatul (1), al articolului 47 alineatul (2), al articolului 58 alineatul (1) litera (a) și al articolului 64 alineatul (2), data publicării, prevăzută la articolul 190 alineatul (2), ține loc de dată a înregistrării în vederea stabilirii datei de la care începe utilizarea efectivă în Uniune a mărcii care face obiectul înregistrării internaționale care desemnează Uniunea.

Articolul 204

Transformarea

(1) Sub rezerva alineatului (2), dispozițiile aplicabile cererilor de marcă UE se aplică *mutatis mutandis* cererilor de transformare a unei înregistrări internaționale în cerere de marcă UE, în temeiul articolului 9d din Protocolul de la Madrid.

(2) În cazul în care cererea de transformare se referă la o înregistrare internațională care desemnează Uniunea ale cărei indicații au fost publicate în conformitate cu articolul 190 alineatul (2), articolele 42-47 nu se aplică.

(3) Pentru a fi considerată ca transformare a unei înregistrări internaționale care a fost anulată la solicitarea Oficiului de origine de către biroul internațional, în conformitate cu articolul 9d din Protocolul de la Madrid, o cerere de înregistrare a unei mărci UE trebuie să conțină o mențiune în acest sens. Această mențiune trebuie să fie efectuată în momentul depunerii cererii.

(4) În cazul în care, în cursul examinării în conformitate cu articolul 41 alineatul (1) litera (b), Oficiul constată că cererea nu a fost depusă în termen de trei luni de la data la care înregistrarea internațională a fost anulată de biroul internațional sau că produsele și serviciile pentru care urmează să fie înregistrată marca UE nu figurează în lista produselor și serviciilor pentru care înregistrarea internațională a fost efectuată în raport cu Uniunea, Oficiul invită solicitantul să remedieze deficiențele.

(5) În cazul în care deficiențele prevăzute la alineatul (4) nu sunt corectate în termenul stabilit de Oficiu, dreptul de a invoca data înregistrării internaționale sau data extinderii teritoriale și, dacă este cazul, data de prioritate a înregistrării internaționale încetează să mai existe.

(6) Comisia adoptă acte de punere în aplicare care precizează conținutul detaliat al cererii de transformare în conformitate cu alineatul (3) din prezentul articol. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 207 alineatul (2).

Articolul 205

Comunicarea cu biroul internațional

Comunicarea cu biroul internațional are loc printr-o modalitate și un format convenite între biroul internațional și Oficiu, și de preferință pe cale electronică. Se consideră că toate trimerile la formulare se referă inclusiv la formularele disponibile în format electronic.

Articolul 206

Regimul lingvistic

În scopul aplicării prezentului regulament și a normelor adoptate în temeiul său, înregistrărilor internaționale care desemnează Uniunea, limba de depunere a cererilor internaționale este limba de procedură în înțelesul articolului 146 alineatul (4), iar a doua limbă indicată în cererea internațională este a doua limbă în înțelesul articolului 146 alineatul (3).

CAPITOLUL XIV

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 207

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de Comitetul privind normele de punere în aplicare. Acesta este un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 208

Exercitarea delegării

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 48, la articolul 49 alineatul (3), la articolul 65, la articolul 73, la articolul 96 alineatul (4), la articolul 97 alineatul (6), la articolul 98 alineatul (5), la articolul 100 alineatul (2), la articolul 101 alineatul (5), la articolul 103 alineatul (3), la articolul 106 alineatul (3), la articolul 121, la articolul 168, la articolul 194 alineatul (3) și la articolul 196 alineatul (4) se conferă Comisiei pentru o perioadă nedeterminată începând cu 23 martie 2016.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 48, la articolul 49 alineatul (3), la articolul 65, la articolul 73, la articolul 96 alineatul (4), la articolul 97 alineatul (6), la articolul 98 alineatul (5), la articolul 100 alineatul (2), la articolul 101 alineatul (5), la articolul 103 alineatul (3), la articolul 106 alineatul (3), la articolul 121, la articolul 168, la articolul 194 alineatul (3) și la articolul 196 alineatul (4) poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte începând din ziua următoare datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) Înainte de adoptarea unui act delegat, Comisia consultă experții desemnați de fiecare stat membru în conformitate cu principiile prevăzute în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare.

(5) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(6) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 48, al articolului 49 alineatul (3), al articolului 65, al articolului 73, al articolului 96 alineatul (4), al articolului 97 alineatul (6), al articolului 98 alineatul (5), al articolului 100 alineatul (2), al articolului 101 alineatul (5), al articolului 103 alineatul (3), al articolului 106 alineatul (3), al articolului 121, al articolului 168, al articolului 194 alineatul (3) și al articolului 196 alineatul (4) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu, sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 209

Dispoziții privind extinderea Uniunii

(1) De la data aderării Bulgariei, a Republicii Cehe, a Estoniei, a Croației, a Ciprului, a Letoniei, a Lituaniei, a Ungariei, a Maltei, a Poloniei, a României, a Sloveniei și a Slovaciei („noi state membre”), o marcă UE înregistrată sau solicitată în conformitate cu prezentul regulament înaintea respectivelor date de aderare se extinde la teritoriul acestor state membre pentru a avea același efect în întreaga Uniune.

(2) Înregistrarea unei mărci UE care a făcut obiectul unei cereri la data aderării nu poate fi respinsă din nici unul din motivele absolute de respingere enumerate în articolul 7 alineatul (1), dacă respectivele motive sunt generate exclusiv de aderarea unui nou stat membru.

(3) În cazul depunerii unei cereri de înregistrare a unei mărci UE în decursul celor șase luni dinainte de data aderării, se poate formula o obiecție conform articolului 46, dacă, înainte de data aderării, în oricare dintre noile state membre, s-a obținut o marcă anterioară sau un alt drept anterior în înțelesul articolului 8, cu condiția să fi fost obținute cu bună-credință și ca data depunerii sau, dacă este cazul, data de prioritate sau data obținerii în noul stat membru a mărcii anterioare sau a altui drept anterior să fie anterioară datei de depunere sau, dacă este cazul, datei de prioritate a mărcii UE pentru care s-a depus o cerere.

(4) O marcă UE în sensul alineatului (1) nu poate fi declarată nulă:

(a) conform articolului 59, dacă motivele nulității devin aplicabile exclusiv în urma aderării unui nou stat membru;

(b) conform articolului 60 alineatele (1) și (2), dacă dreptul național anterior a fost înregistrat, solicitat sau obținut într-un nou stat membru înainte de data aderării.

(5) Utilizarea unei mărci UE conform alineatului (1) poate fi interzisă în temeiul articolelor 137 și 138, dacă marca anterioară sau alt drept național au fost înregistrate, solicitate sau obținute cu bună-credință în noul stat membru înainte de data aderării respectivului stat membru; sau, dacă este cazul, la o dată de prioritate anterioară datei de aderare a respectivului stat membru.

Articolul 210

Evaluare și revizuire

(1) Până la 24 martie 2021 și, ulterior, la fiecare cinci ani, Comisia evaluează punerea în aplicare a prezentului regulament.

- (2) Evaluarea analizează cadrul juridic de cooperare între Oficiu, oficiile centrale pentru proprietatea industrială din statele membre și Oficiul Benelux pentru Proprietate Intelectuală, acordând o atenție deosebită mecanismului de finanțare prevăzut la articolul 152. Evaluarea vizează, de asemenea, impactul, eficacitatea și eficiența Oficiului și a practicilor de lucru ale acestuia. Evaluarea abordează, în special, eventuala necesitate de a modifica mandatul Oficiului și implicațiile financiare ale unei astfel de modificări.
- (3) Comisia înaintează Parlamentului European, Consiliului și consiliului de administrație raportul de evaluare însoțit de concluziile sale asupra raportului. Rezultatele evaluării sunt făcute publice.
- (4) O evaluare din două conține o analiză a rezultatelor obținute de Oficiu, având în vedere obiectivele, mandatul și sarcinile acestuia.

Articolul 211

Abrogare

Regulamentul (CE) nr. 207/2009 se abrogă.

Trimiterile la regulamentul abrogat se înțeleg ca trimiteri la prezentul regulament și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa III.

Articolul 212

Intrare în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Se aplică de la 1 octombrie 2017.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 14 iunie 2017.

Pentru Parlamentul European

Președintele

A. TAJANI

Pentru Consiliu

Președintele

H. DALLI

ANEXA I

CUANTUMUL TAXELOR

A. Taxele care trebuie plătite Oficiului în temeiul prezentului regulament sunt următoarele (în EUR):

1. Taxă de bază pentru cererea de înregistrare a unei mărci UE individuale [articolul 31 alineatul (2)]:
1 000 EUR
2. Taxă de bază pentru cererea electronică de înregistrare a unei mărci UE individuale [articolul 31 alineatul (2)]:
850 EUR
3. Taxă pentru a doua clasă de produse și servicii pentru o marcă UE individuală [articolul 31 alineatul (2)]:
50 EUR
4. Taxă pentru fiecare clasă de produse și servicii care urmează celei de a doua clase, pentru o marcă UE individuală [articolul 31 alineatul (2)]:
150 EUR
5. Taxă de bază pentru depunerea unei cereri de marcă UE colectivă sau a unei mărci UE de certificare [articolul 31 alineatul (2) și articolul 74 alineatul (3) sau articolul 83 alineatul (3)]:
1 800 EUR
6. Taxă de bază pentru depunerea unei cereri de marcă UE colectivă sau a unei mărci UE de certificare prin mijloace electronice [articolul 31 alineatul (2) și articolul 74 alineatul (3) sau articolul 83 alineatul (3)]:
1 500 EUR
7. Taxă pentru a doua clasă de produse și servicii pentru o marcă UE colectivă sau o marcă UE de certificare [articolul 31 alineatul (2) și articolul 74 alineatul (3) sau articolul 83 alineatul (3)]:
50 EUR
8. Taxă pentru fiecare clasă de produse și servicii care urmează celei de a doua clase, pentru o marcă UE colectivă sau o marcă UE de certificare [articolul 31 alineatul (2) și articolul 74 alineatul (3) sau articolul 83 alineatul (3)]:
150 EUR
9. Taxă de cercetare pentru o cerere de înregistrare a unei mărci UE [articolul 43 alineatul (2)] sau pentru o înregistrare internațională care desemnează Uniunea [articolul 43 alineatul (2) și articolul 195 alineatul (2)]:
12 EUR înmulțit cu numărul de oficii centrale pentru proprietatea industrială, menționate la articolul 43 alineatul (2); Oficiul publică suma respectivă, precum și modificările ulterioare în Jurnalul Oficial al Oficiului.
10. Taxă de opoziție [articolul 46 alineatul (3)]:
320 EUR
11. Taxă de bază pentru reînnoirea unei mărci UE individuale [articolul 53 alineatul (3)]:
1 000 EUR
12. Taxă de bază pentru reînnoirea unei mărci UE individuale prin mijloace electronice [articolul 53 alineatul (3)]:
850 EUR
13. Taxă pentru reînnoirea celei de a doua clase de produse și servicii pentru o marcă UE individuală [articolul 53 alineatul (3)]:
50 EUR
14. Taxă pentru reînnoirea fiecărei clase de produse și servicii care urmează celei de a treia clase, pentru o marcă UE individuală [articolul 53 alineatul (3)]:
150 EUR

15. Taxă de bază pentru reînnoirea unei mărci UE colective sau a unei mărci UE de certificare [articolul 53 alineatul (3) și articolul 74 alineatul (3) sau articolul 83 alineatul (3)]:
1 800 EUR
16. Taxă de bază pentru reînnoirea unei mărci UE colective sau a unei mărci UE de certificare prin mijloace electronice [articolul 53 alineatul (3) și articolul 74 alineatul (3) sau articolul 83 alineatul (3)]:
1 500 EUR
17. Taxă pentru reînnoirea celei de a doua clase de produse și servicii pentru o marcă UE colectivă sau o marcă UE de certificare [articolul 53 alineatul (3) și articolul 74 alineatul (3) sau articolul 83 alineatul (3)]:
50 EUR
18. Taxă pentru reînnoirea fiecărei clase de produse și servicii care urmează celei de a doua clase, pentru o marcă UE colectivă sau o marcă UE de certificare [articolul 53 alineatul (3) și articolul 74 alineatul (3) sau articolul 83 alineatul (3)]:
150 EUR
19. Taxă suplimentară pentru întârzierea la plata taxei de reînnoire sau pentru depunerea cu întârziere a cererii de reînnoire [articolul 53 alineatul (3)]:
25 % din taxa de reînnoire întârziată la plată, supusă unui plafon maxim de 1 500 EUR.
20. Taxă pentru cererea de decădere din drepturi sau în nulitate [articolul 63 alineatul (2)]:
630 EUR
21. Taxă de introducere a unei căi de atac [articolul 68 alineatul (1)]:
720 EUR
22. Taxă pentru cererea de *restitutio in integrum* [articolul 104 alineatul (3)]:
200 EUR
23. Taxă pentru cererea de transformare a unei cereri de înregistrare a unei mărci UE sau de transformare a unei mărci UE [articolul 140 alineatul (1), coroborat și cu articolul 202 alineatul (1)]:
 - (a) într-o cerere de marcă națională;
 - (b) într-o desemnare de state membre, în conformitate cu Protocolul de la Madrid:200 EUR
24. Taxă pentru continuarea procedurilor [articolul 105 alineatul (1)]:
400 EUR
25. Taxă pentru declarația de divizare a unei mărci înregistrate UE [articolul 56 alineatul (4)] sau a unei cereri de înregistrare a unei mărci UE [articolul 50 alineatul (3)]:
250 EUR
26. Taxă pentru cererea de înregistrare a unei licențe sau a unui alt drept legat de o marcă UE înregistrată [articolul 26 alineatul (2)] sau de o cerere de înregistrare a unei mărci UE [articolul 26 alineatul (2)]:
 - (a) acordarea unei licențe
 - (b) transferul unei licențe
 - (c) crearea unui drept real
 - (d) transferul unui drept real
 - (e) executarea silită200 EUR pe înregistrare, fără a se depăși 1 000 EUR în cazul în care se depun mai multe cereri în același dosar sau în același timp.

27. Taxă pentru anularea înregistrării unei licențe sau a unui alt drept [articolul 29 alineatul (3)]:
200 EUR pe anulare, fără a se depăși 1 000 EUR în cazul în care se depun mai multe cereri în același dosar sau în același timp.
28. Taxă pentru modificarea unei mărci UE înregistrate [articolul 54 alineatul (4)]:
200 EUR
29. Taxă pentru eliberarea unei copii după cererea pentru o marcă UE [articolul 114 alineatul (7)], a unei copii după certificatul de înregistrare [articolul 51 alineatul (2)] sau a unui extras din registru [articolul 111 alineatul (7)]:
- (a) copie sau extras neautentificat:
10 EUR
- (b) copie sau extras autentificat:
30 EUR
30. Taxă pentru analizarea dosarelor [articolul 114 alineatul (6)]:
30 EUR
31. Taxă pentru eliberarea de copii ale documentelor unui dosar [articolul 114 alineatul (7)]:
- (a) copie neautentificată:
10 EUR
- (b) copie autentificată:
30 EUR
- suplimentar pentru fiecare pagină, atunci când se depășesc 10 pagini
1 EUR
32. Taxă pentru comunicarea de informații referitoare la un dosar [articolul 114 alineatul (9)]:
10 EUR
33. Taxă pentru reanalizarea modului de determinare a costurilor procedurale ce urmează a fi rambursate [articolul 109 alineatul (8)]:
100 EUR
34. Taxă pentru depunerea unei cereri internaționale la Oficiu [articolul 184 alineatul (4)]:
300 EUR
- B. Taxe care trebuie plătite biroului internațional
- I. Taxa individuală pentru o înregistrare internațională care desemnează Uniunea
1. Solicitantul care depune o cerere de înregistrare internațională care desemnează Uniunea este obligat să plătească biroului internațional o taxă individuală pentru desemnarea Uniunii, în conformitate cu articolul 8 alineatul (7) din Protocolul de la Madrid.
2. Titularul unei înregistrări internaționale care, după obținerea acesteia, depune o cerere de extindere teritorială care desemnează Uniunea este obligat să plătească biroului internațional o taxă individuală pentru desemnarea Uniunii, în conformitate cu articolul 8 alineatul (7) din Protocolul de la Madrid.
3. Cuantumul taxei prevăzute la punctul B.I.1 sau B.I.2 este echivalentul în franci elvețieni, stabilit de directorul general al OMPI în conformitate cu norma 35 alineatul (2) din regulamentul comun adoptat în temeiul Aranjamentului și al Protocolului de la Madrid, al următoarelor sume:
- (a) pentru o marcă individuală: 820 EUR plus, acolo unde este cazul, 50 EUR pentru a doua clasă de produse și servicii și 150 EUR pentru fiecare clasă de produse și servicii cuprinsă în înregistrarea internațională care urmează celei de a doua clasă;
- (b) pentru o marcă colectivă sau o marcă de certificare: 1 400 EUR plus, acolo unde este cazul, 50 EUR pentru a doua clasă de produse și servicii și 150 EUR pentru fiecare clasă de produse și servicii care urmează celei de a doua clasă.

II. Taxa individuală pentru reînnoirea unei înregistrări internaționale care desemnează Uniunea

1. Titularul unei înregistrări internaționale care desemnează Uniunea este obligat să plătească biroului internațional, ca parte a taxelor pentru reînnoirea înregistrării internaționale, o taxă individuală pentru desemnarea Uniunii, în conformitate cu articolul 8 alineatul (7) din Protocolul de la Madrid.
 2. Cuantumul taxei prevăzute la punctul B.II.1 este echivalentul în franci elvețieni, stabilit de directorul general al OMPI în conformitate cu norma 35 alineatul (2) din regulamentul comun adoptat în temeiul Aranjamentului și al Protocolului de la Madrid, al următoarelor sume:
 - (a) pentru o marcă individuală: 820 EUR plus, acolo unde este cazul, 50 EUR pentru a doua clasă de produse și servicii și 150 EUR pentru fiecare clasă de produse și servicii cuprinsă în înregistrarea internațională care urmează celei de a doua clase;
 - (b) pentru o marcă colectivă sau o marcă de certificare: 1 400 EUR plus, acolo unde este cazul, 50 EUR pentru a doua clasă de produse și servicii și 150 EUR pentru fiecare clasă de produse și servicii cuprinsă în înregistrarea internațională care urmează celei de a doua clase.
-

ANEXA II

Regulamentul abrogat cu lista modificărilor sale ulterioare

Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului

(JO L 78, 24.3.2009, p. 1)

Actul de aderare din 2012, Anexa III punctul 2(l)

Regulamentul (UE) 2015/2424 al Parlamentului European și al Consiliului

(JO L 341, 24.12.2015, p. 21)

exclusiv articolul 1

—

ANEXA III

Tabel de corespondență

Regulamentul (CE) nr. 207/2009	Prezentul regulament
Articolele 1-7	Articolele 1-7
Articolul 8 alineatele (1)-(4)	Articolul 8 alineatele (1)-(4)
Articolul 8 alineatul (4a)	Articolul 8 alineatul (6)
Articolul 8 alineatul (5)	Articolul 8 alineatul (5)
Articolul 9	Articolul 9
Articolul 9a	Articolul 10
Articolul 9b	Articolul 11
Articolul 10	Articolul 12
Articolul 11	Articolul 13
Articolul 12	Articolul 14
Articolul 13	Articolul 15
Articolul 13a	Articolul 16
Articolul 14	Articolul 17
Articolul 15	Articolul 18
Articolul 16	Articolul 19
Articolul 17 alineatele (1), (2) și (3)	Articolul 20 alineatele (1), (2) și (3)
Articolul 17 alineatul (5)	Articolul 20 alineatul (4)
Articolul 17 alineatul (5a)	Articolul 20 alineatul (5)
Articolul 17 alineatul (5b)	Articolul 20 alineatul (6)
Articolul 17 alineatul (5c)	Articolul 20 alineatul (7)
Articolul 17 alineatul (5d)	Articolul 20 alineatul (8)
Articolul 17 alineatul (5e)	Articolul 20 alineatul (9)
Articolul 17 alineatul (5f)	Articolul 20 alineatul (10)
Articolul 17 alineatul (6)	Articolul 20 alineatul (11)
Articolul 17 alineatul (7)	Articolul 20 alineatul (12)
Articolul 17 alineatul (8)	Articolul 20 alineatul (13)
Articolul 18	Articolul 21
Articolul 19	Articolul 22
Articolul 20	Articolul 23
Articolul 21	Articolul 24
Articolul 22	Articolul 25
Articolul 22a	Articolul 26
Articolul 23	Articolul 27
Articolul 24	Articolul 28
Articolul 24a	Articolul 29
Articolul 25	Articolul 30
Articolul 26	Articolul 31
Articolul 27	Articolul 32
Articolul 28	Articolul 33

Regulamentul (CE) nr. 207/2009	Prezentul regulament
Articolul 29	Articolul 34
Articolul 30	Articolul 35
Articolul 31	Articolul 36
Articolul 32	Articolul 37
Articolul 33	Articolul 38
Articolul 34 alineatul (1)	Articolul 39 alineatul (1)
Articolul 34 alineatul (1a)	Articolul 39 alineatul (2)
Articolul 34 alineatul (2)	Articolul 39 alineatul (3)
Articolul 34 alineatul (3)	Articolul 39 alineatul (4)
Articolul 34 alineatul (4)	Articolul 39 alineatul (5)
Articolul 34 alineatul (5)	Articolul 39 alineatul (6)
Articolul 34 alineatul (6)	Articolul 39 alineatul (7)
Articolul 35	Articolul 40
Articolul 36	Articolul 41
Articolul 37 alineatul (1)	Articolul 42 alineatul (1)
Articolul 37 alineatul (3)	Articolul 42 alineatul (2)
Articolul 38	Articolul 43
Articolul 39	Articolul 44
Articolul 40	Articolul 45
Articolul 41	Articolul 46
Articolul 42	Articolul 47
Articolul 42a	Articolul 48
Articolul 43	Articolul 49
Articolul 44 alineatele (1) și (2)	Articolul 50 alineatele (1) și (2)
Articolul 44 alineatul (4)	Articolul 50 alineatul (3)
Articolul 44 alineatul (4a)	Articolul 50 alineatul (4)
Articolul 44 alineatele (5) – (9)	Articolul 50 alineatele (5)-(9)
Articolul 45	Articolul 51
Articolul 46	Articolul 52
Articolul 47	Articolul 53
Articolul 48	Articolul 54
Articolul 48a	Articolul 55
Articolul 49	Articolul 56
Articolul 50	Articolul 57
Articolul 51	Articolul 58
Articolul 52	Articolul 59
Articolul 53	Articolul 60
Articolul 54	Articolul 61
Articolul 55	Articolul 62
Articolul 56	Articolul 63
Articolul 57	Articolul 64
Articolul 57a	Articolul 65

Regulamentul (CE) nr. 207/2009	Prezentul regulament
Articolul 58	Articolul 66
Articolul 59	Articolul 67
Articolul 60	Articolul 68
Articolul 61	Articolul 69
Articolul 63	Articolul 70
Articolul 64	Articolul 71
Articolul 65	Articolul 72
Articolul 65a	Articolul 73
Articolul 66	Articolul 74
Articolul 67	Articolul 75
Articolul 68	Articolul 76
Articolul 69	Articolul 77
Articolul 70	Articolul 78
Articolul 71	Articolul 79
Articolul 72	Articolul 80
Articolul 73	Articolul 81
Articolul 74	Articolul 82
Articolul 74a	Articolul 83
Articolul 74b	Articolul 84
Articolul 74c	Articolul 85
Articolul 74d	Articolul 86
Articolul 74e	Articolul 87
Articolul 74f	Articolul 88
Articolul 74g	Articolul 89
Articolul 74h	Articolul 90
Articolul 74i	Articolul 91
Articolul 74j	Articolul 92
Articolul 74k	Articolul 93
Articolul 75	Articolul 94
Articolul 76	Articolul 95
Articolul 77	Articolul 96
Articolul 78	Articolul 97
Articolul 79	Articolul 98
Articolul 79a	Articolul 99
Articolul 79b	Articolul 100
Articolul 79c	Articolul 101
Articolul 79d	Articolul 102
Articolul 80	Articolul 103
Articolul 81	Articolul 104
Articolul 82	Articolul 105
Articolul 82a	Articolul 106
Articolul 83	Articolul 107
Articolul 84	Articolul 108

Regulamentul (CE) nr. 207/2009	Prezentul regulament
Articolul 85 alineatul (1)	Articolul 109 alineatul (1)
Articolul 85 alineatul (1a)	Articolul 109 alineatul (2)
Articolul 85 alineatul (2)	Articolul 109 alineatul (3)
Articolul 85 alineatul (3)	Articolul 109 alineatul (4)
Articolul 85 alineatul (4)	Articolul 109 alineatul (5)
Articolul 85 alineatul (5)	Articolul 109 alineatul (6)
Articolul 85 alineatul (6)	Articolul 109 alineatul (7)
Articolul 85 alineatul (7)	Articolul 109 alineatul (8)
Articolul 86	Articolul 110
Articolul 87	Articolul 111
Articolul 87a	Articolul 112
Articolul 87b	Articolul 113
Articolul 88	Articolul 114
Articolul 88a	Articolul 115
Articolul 89	Articolul 116
Articolul 90	Articolul 117
Articolul 91	Articolul 118
Articolul 92	Articolul 119
Articolul 93	Articolul 120
Articolul 93a	Articolul 121
Articolul 94	Articolul 122
Articolul 95 alineatul (1)	Articolul 123 alineatul (1)
Articolul 95 alineatul (2)	—
Articolul 95 alineatul (3)	Articolul 123 alineatul (2)
Articolul 95 alineatul (4)	Articolul 123 alineatul (3)
Articolul 95 alineatul (5)	—
Articolul 96	Articolul 124
Articolul 97	Articolul 125
Articolul 98	Articolul 126
Articolul 99	Articolul 127
Articolul 100	Articolul 128
Articolul 101	Articolul 129
Articolul 102	Articolul 130
Articolul 103	Articolul 131
Articolul 104	Articolul 132
Articolul 105	Articolul 133
Articolul 106	Articolul 134
Articolul 107	Articolul 135
Articolul 109	Articolul 136
Articolul 110	Articolul 137
Articolul 111	Articolul 138
Articolul 112	Articolul 139
Articolul 113	Articolul 140

Regulamentul (CE) nr. 207/2009	Prezentul regulament
Articolul 114	Articolul 141
Articolul 115	Articolul 142
Articolul 116	Articolul 143
Articolul 117	Articolul 144
Articolul 118	Articolul 145
Articolul 119 alineatele (1)-(5)	Articolul 146 alineatele (1)-(5)
Articolul 119 alineatul (5a)	Articolul 146 alineatul (6)
Articolul 119 alineatul (6)	Articolul 146 alineatul (7)
Articolul 119 alineatul (7)	Articolul 146 alineatul (8)
Articolul 119 alineatul (8)	Articolul 146 alineatul (9)
Articolul 119 alineatul (9)	Articolul 146 alineatul (10)
Articolul 119 alineatul (10)	Articolul 146 alineatul (11)
Articolul 120	Articolul 147
Articolul 121	Articolul 148
Articolul 123	Articolul 149
Articolul 123a	Articolul 150
Articolul 123b	Articolul 151
Articolul 123c	Articolul 152
Articolul 124	Articolul 153
Articolul 125	Articolul 154
Articolul 126	Articolul 155
Articolul 127	Articolul 156
Articolul 128	Articolul 157
Articolul 129	Articolul 158
Articolul 130	Articolul 159
Articolul 131	Articolul 160
Articolul 132	Articolul 161
Articolul 133	Articolul 162
Articolul 134	Articolul 163
Articolul 134a	Articolul 164
Articolul 135	Articolul 165
Articolul 136	Articolul 166
Articolul 136a	Articolul 167
Articolul 136b	Articolul 168
Articolul 137	Articolul 169
Articolul 137a	Articolul 170
Articolul 138	Articolul 171
Articolul 139	Articolul 172
Articolul 140	Articolul 173
Articolul 141	Articolul 174
Articolul 141a	Articolul 175
Articolul 142	Articolul 176
Articolul 143	Articolul 177

Regulamentul (CE) nr. 207/2009	Prezentul regulament
Articolul 144	Articolul 178
Articolul 144a	Articolul 179
Articolul 144b	Articolul 180
Articolul 144c	Articolul 181
Articolul 145	Articolul 182
Articolul 146	Articolul 183
Articolul 147	Articolul 184
Articolul 148	Articolul 185
Articolul 148a	Articolul 186
Articolul 149	Articolul 187
Articolul 150	Articolul 188
Articolul 151	Articolul 189
Articolul 152	Articolul 190
Articolul 153	Articolul 191
Articolul 153a	Articolul 192
Articolul 154	Articolul 193
Articolul 154a	Articolul 194
Articolul 155	Articolul 195
Articolul 156	Articolul 196
Articolul 157	Articolul 197
Articolul 158	Articolul 198
Articolul 158a	Articolul 199
Articolul 158b	Articolul 200
Articolul 158c	Articolul 201
Articolul 159	Articolul 202
Articolul 160	Articolul 203
Articolul 161	Articolul 204
Articolul 161a	Articolul 205
Articolul 161b	Articolul 206
Articolul 163	Articolul 207
Articolul 163a alineatul (1)	Articolul 208 alineatul (1)
Articolul 163a alineatul (2), prima teză	Articolul 208 alineatul (2)
Articolul 163a alineatul (2), a doua teză	Articolul 208 alineatul (4)
Articolul 163a alineatul (3)	Articolul 208 alineatul (3)
Articolul 163a alineatul (4)	Articolul 208 alineatul (5)
Articolul 163a alineatul (5)	Articolul 208 alineatul (6)
Articolul 165	Articolul 209
Articolul 165a	Articolul 210
Articolul 166	Articolul 211
Articolul 167	Articolul 212
Anexa -I	Anexa I
Anexa I	Anexa II
Anexa II	Anexa III

ISSN 1977-0782 (ediție electronică)
ISSN 1830-3625 (ediție tipărită)

Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

RO